

TÁC GIẢ: NGUYỄN NHẬT THƯƠNG

Gai Mốt Cơn

TRAILER

Mục lục

Chap 1

Chap 2

Chap 3

Chap 4

Chap 5

Chap 6

Chap 7

Chap 8

Chap 9

Chap 10

Chap 11

Chap 12

Chap 13

Chap 14

Chap 15

Chap 16

Chap 17

Chap 18+19

Chap 20

Chap 21

Chap 22-23

Chap 24

Chao 25

Chap 26

Ngoài lề

Ngoại truyện 1

Ngoại truyện 2

Ngoại truyện 3

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 1

Tương tác tốt nếu mọi người hóng chap 2 nhé

Chap đầu đã khóc suốt suốt r

Truyện ngắn: Gái một con✿

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 1✿

- Kia, con nhà bà Loan đấy, tí tuổi đầu mà bụng đã ỉnh lên rồi.

- Con Thuỳ đấy hả, nghe nói nó chữa hoang mà, không biết bố đưa bé là ai luôn.

- Ôi dào, bọn mới lớn bây giờ đàn đúm lắm, cứ tụ bọ với mấy thằng thanh niên làng bên rồi ỉnh ra, biết được của đứa nào.

Những lời bàn tán, vài cái chỉ trỏ, ánh nhìn miệt thị đều chĩa thẳng vào tôi, một cô gái chỉ mới 17 tuổi nhưng đã chữa ở tháng thứ 8. Nghiệt ngã 1 chỗ tôi lại chẳng biết bố đứa trẻ là ai.

Nhà tôi thuộc loại hộ nghèo của xã, bố mẹ tôi cũng đã có tuổi nhưng vẫn phải đi cày ruộng thuê cho người ta, ai có sai gì thì làm nấy. Dưới tôi còn 2 đứa em, 1 trai, 1 gái. Đứa em trai đã học lớp 8 hay gọi nó là Tèo, còn đứa em gái mới chỉ 5 tuổi, đứa con muộn của bố mẹ tôi nên tôi hay gọi nó là Út. Tôi lên lớp 10 đã nghỉ học để đi

làm thêm, chứ nhà đã nghèo còn nuôi 5 miệng ăn thì mình bố mẹ tôi không đủ. Hoàn cảnh của nhà tôi thường xuyên phải chạy sang hàng xóm vay từng bò gạo, xin từng cọng rau. Nói thật, với độ tuổi như tôi bảo tôi đi xin xỏ như vậy cũng có chút xấu hổ.

Rồi vào 1 cái đêm mưa tầm tã cách đây khoảng 8 tháng, mẹ tôi sai tôi cầm 2 bò gạo sang trả cho bà Lý ở làng bên. Tôi nói trời mưa nên để mai nhưng mẹ tôi nói bà ấy sang đòi nhiều lần rồi nên không kéo dài nữa. Tôi với tạm chiếc nón đã nát che lên đầu rồi chạy vội sang làng bên, trời mưa, đường làng lại đất bùn dễ trơn trượt, đèn thì lại yếu, tôi phải dò dẫm từng bước mới đến được cái nhà 2 tầng đang bật đèn sáng trưng mà gọi cửa:

- Bà Lý ơi!

Tiếng chó ở trong nhà sủa vang lên cả xóm, người phụ nữ có hình dáng mập mập ì ạch đi ra:

- Đứa nào đấy?

- Cháu Thuỳ, con mẹ Loan. Mẹ cháu bảo sang trả cho bà 2 bò gạo tuần trước vay.

Bà ta nghe vậy liền lấy cái ô bật lên rồi đi ra:

- Cả buổi thì đáo đến, mưa gió lại mò đến.

Tôi đưa 1 túi bóng đựng 2 bò gạo được buộc kỹ qua song cửa cổng cho bà.

Bà Lý cầm lấy nó rồi quát lên:

- Giời ạ, trời mưa thì phải cho nó vào cái gì chứ, mà ỉm như thế này thì còn đéo gì là gạo nữa.

Tôi nghe vậy liền lấy bàn tay lên vuốt gương mặt đã ướt như chuột lội rồi nói với bà:

- Cháu buộc kỹ rồi, không sao đâu bà.

- Thế này mà không sao à? Tao cho nhà mày mượn gạo tử tế, giờ mày trả cái đồ vứt đi như thế này à?

Tôi nghe vậy cũng thấy khó chịu nhưng vẫn cố nhịn vì nhà tôi cũng thường xuyên vay mượn của bà:

- Sao lại đồ vứt đi ạ? Gạo này nhà cháu vẫn nấu ăn bình thường, gạo ngon đấy ạ.

- Nhà mày thì làm đéo gì có tiền mà mua gạo ngon.

Nói rồi bà quăng túi gạo kia vào cái xô rác để ngay đấy rồi nói:

- Thôi, về bảo với mẹ mày là tao cho. Đi về đi. Vay mượn kiểu này thì lần sau ai dám cho vay.

Nói rồi bà liền đi vào nhà, còn tôi đứng đấy nhìn chằm chằm vào túi gạo đã nằm im ở trong xô rác đấy mà đôi mắt đỏ hoe.

Cái cảm giác uất ức và nhục nhã sộc thẳng lên mũi, đi vay thì bị xỉ vả, đi trả thì cũng bị lảng mạ. Giữa con người với nhau, tôi tự hỏi họ có cần phải cay nghiệt đến như vậy không?

Lững thững đi bộ trở về mà hai hàng nước mắt chua chát vẫn cứ chảy dài theo màn mưa. Bỗng 1 cơn gió lớn kéo đến thổi bay chiếc

nón tôi đang đội, mưa trút xuống đầu làm tôi vội vã chạy đến 1 cái chòi bỏ hoang gần đấy.

Cả người lúc này đã ướt nhẹp, gió thổi làm tôi lạnh mà run rẩy. Sấm chớp bắt đầu đánh ầm ầm khiến tôi khiếp sợ, cái bóng đèn vàng duy nhất thấp sáng đường đi bỗng nhiên vụt tắt, xung quanh chỉ 1 màu tối đen.

Tôi run rẩy tìm chiếc điện thoại để bật đèn pin, nhưng sơ qua mới biết lúc đi không có mang theo. Đang định tính bỏ chạy 1 mạch về nhà thì từ 1 phía phát lên tiếng hát say sẩm của 1 gã nào đấy.

Tôi sợ quá đứng lùì vào bên trong, gã say sẩm kia tay cầm 1 chiếc đèn pin nhỏ soi qua soi lại rồi chĩa thẳng vào người tôi làm tôi chói mắt phải đưa tay lên che:

- Ế, em gái....trời mưa mà đứng đây làm gì? Đợi người yêu à?

Đường thì vắng, lại tối đen, gặp một gã say ỉn thì đưa con gái nào chẳng sợ.

Tôi không nhìn gã, cũng không trả lời định quay người chạy đi thì ai ngờ lão vụt chiếc đèn pin sang 1 bên rồi lao đến ôm chầm lấy tôi:

- Ấy...chạy đi đâu...ở lại đây trú mưa với anh!

Tôi lúc này hoảng sợ cực độ, cố gắng vùng vằng đẩy gã ra rồi la lên:

- Bỏ tôi ra, đồ khốn nạn.

Khi tôi đẩy được gã ra liền chạy đi, ai ngờ gã túm lấy tóc tôi giật ngược lại về sau rồi tát tôi 1 cái đau khủng khiếp:

- Mẹ mày, mày nói ai là đồ khốn nạn đấy? Bố mày lại bằm chết cụ mày giờ.

Tôi đã bắt đầu có những tiếng khóc, trời lại tối chẳng rõ được mặt gã, 2 tay chỉ biết vung loạn xạ mà đánh trả lão rồi la lớn lên:

- Cứu tôi với, làm ơn...có ai không?

Gã vẫn không chịu buông tôi ra, thêm phần trời mưa to, sấm chớp đánh mạnh nên hầu hết mọi nhà đều đóng cửa không nghe thấy.

Lúc này gã liền đấm mạnh vào bụng tôi, cơn đau khủng khiếp kéo đến khiến tôi không còn sức kháng cự. Gã túm đầu tôi kéo vào bên trong cái chòi, đẩy tôi ngã xuống đất.

Tôi gào khóc khủng khiếp, lồm cồm ngồi dậy muốn bỏ chạy khỏi con thú hoang này nhưng gã nhanh tay túm được chân tôi kéo lại, 2 bàn tay bần thiêu dùng sức cởi khoá quần của tôi.

Tôi kinh hãi cố gắng đẩy đạp, rồi gào lên:

- Cút, thằng chó, tránh xa khỏi tao.....Có ai ngoài đó không? Cứu tôi.

Lời vừa dứt, lão tát tôi thêm 1 cái nữa, sức của đàn ông làm tôi choáng váng:

- Con đĩ, cầm mồm cho bố mày không tao giết đấy.

Tiếng sấm lớn vang trời, cơn mưa rào khủng khiếp, trời tối đen như mực, tất cả như đang hòa với gã mà chống lại tôi.

Thi thoảng vài tia chớp loé lên, tôi chỉ kịp nhìn thấy đôi mắt đỏ ngàu như mãnh thú của gã, bàn tay vợ vội nắm đất ném vào mặt gã.

Ông trời không có mắt, gã ra sức tát tôi rồi lại đấm vào bụng, cả người đau ê ẩm làm tôi chẳng còn sức chống cự.

Chiếc áo sơ mi ướt nhẹp bị cởi phăng ra, quần bò cũng được kéo xuống đến cẳng chân, từng khúc da thịt tôi bị gãi bầu xé đến đau nhức.

Tôi còn chỉ biết gào khóc với trời, ai đó làm ơn giúp tôi thoát khỏi tên súc vật này.

Nhưng trời cao chẳng nghe thấy, cái cảm giác đau đến xé da thịt khi gã đưa cái thứ bẩn thỉu ấy vào trong người tôi, nó thật khủng khiếp. 2 bàn tay tôi cào xuống mặt đất đến tứa máu, nước mắt với mưa ngoài kia phủ vào làm người run rẩy và đau xót.

Lần đầu tiên của tôi, cuối cùng cũng đã mất, mất bởi 1 kẻ say không rõ mặt, ở một nơi bẩn thỉu đến ngay cả chiếc giường cũng chẳng có, nó thô thảm và nhục nhã vô cùng.

Con súc vật ấy ở trên người tôi mà bộc lộ thú tính, giọng nói của gã làm tôi ghê tởm, cơn đau từ phía dưới vẫn kéo đến từng đợt quặn thắt.

Sau khi thoả mãn, gã mặc lại quần áo rồi bỏ đi như chưa có chuyện gì. Cả người tôi đau nhức gượng gượng ngồi dậy, giữa trời đen mà mò mẫm từng cái áo, cái quần mặc vào.

Nước mắt suốt từ khi ấy đến giờ vẫn chưa ngừng lại, tôi thất thần lê từng bước dưới trời mưa giông đày, ngửa mặt lên nhìn 1 mảng đen uất hận mà nước nở khóc.

Tôi trở về nhà, cố giấu bố mẹ chuyện này.

Mẹ tôi thấy tôi ướt nhũn cũng lên tiếng hỏi:

- Mưa sao không ở lại trú lúc rồi về?

Tôi cố quay mặt mình về phía không ánh sáng mà nói:

- Con thấy mưa lâu tạnh nên không trú nữa, giờ vào tắm 1 cái là được.

Nói rồi tôi cũng né nhất có thể đi vào lấy quần áo rồi chạy vội vào nhà vệ sinh, đã phải dùng hết mấy chậu nước mới cảm thấy mình sạch sẽ 1 chút rồi mới trở về phòng mình.

Thấy con Út đang nằm say sưa ngủ, tôi vẫn phải nhẹ nhàng trèo lên giường rồi quay lưng về phía nó, nước mắt lại chảy trào ra trong sự cố kìm nén của tôi.

Tháng ngày về sau qua đi, tôi cố gắng quên cái đêm ám ảnh đấy nhưng có lẽ kiếp trước tôi gây nghiệp nên kiếp này phải gánh lấy hậu quả.

Bụng tôi qua thời gian mỗi lúc 1 lớn lên, đến khi mẹ tôi sinh nghi và đưa đi khám mới biết thai đã được 6 tháng.

Tôi còn nhớ cái ngày hôm ấy, bà mặc kệ tôi manh bụng chữa cầm cán chổi vọt vào người tôi rồi chửi:

- Mẹ mày, đúng là con mất dạy, mày còn không nói là của đứa nào?

Tôi khóc lóc đến sưng húp cả mắt, 2 tay cứ ôm lấy người mình mà nức nở nói:

- Mẹ ơi, con xin lỗi, nhưng con thật sự không biết? Con là bị cưỡng bức.

Bố tôi lúc này ở trong nhà ném cái ghế gỗ ra ngoài rồi quát lớn:

- Mà còn già mồm à? Hay là ngủ với nhiều thằng quá nên không biết? Đúng là loại con gái hư hỏng, mà cút khỏi đây đi. Đừng bôi tro chát trấu vào mặt bố mẹ mày.

Con Út thấy tôi bị đánh chạy lại ôm lấy chân mẹ tôi mà gào khóc:

- Mẹ ơi, mẹ đừng đánh chị Thuỳ nữa, chị Thuỳ rất thương Út.

Mẹ tôi vì giận quá cũng đẩy con Út ra làm nó ngã xuống rồ gào lên, tôi thấy vậy khóc lóc định chạy lại đỡ lấy nó thì bà lại cầm cán chổi vụt vào người tôi:

- Loại mất nết, tao phải đánh chết mày!

Thằng Tèo lúc này đi học về thấy vậy liền chạy lại đỡ lấy con Út rồi dỗ dành, nó đủ lớn cũng đủ sợ bởi những trận đòn từng chịu nên chẳng dám lao vào can ngăn.

Bà con hàng xóm đã bắt đầu kéo sang đông rồi xúm lại, lúc này cô Hiền, nhà bên cạnh nhà tôi liền chạy đến can ngăn:

- Thôi, đừng đánh nó nữa, chuyện đã lỡ rồi, giờ nó còn đang bụng mang dạ chửa, không may có như thế nào hồng cả mẹ lẫn con thì lúc đấy hối không kịp.

Bố tôi nghe vậy gương mặt tức giận rõ rệt mà quát lên:

- Loại nó là phải đánh chết, sống làm gì cho xấu mặt.

Tôi lúc này chỉ biết ôm cái bụng to của mình mà đứng đấy khóc. Không ai hiểu cho tôi, không ai tin tôi, tất cả chỉ trong phút chốc đều quay lưng lại, tôi đau ghê gớm, đau cả thể xác, đau lẫn tinh thần.

Sau vài lời khuyên của mấy người hàng xóm, bố mẹ tôi mới dần xuôi, tôi cũng từ đấy mang thêm cái mác "con chữa hoang" ở trong cái làng này, để rồi đi đâu cũng bị mấy bà tám chuyện lôi ra bàn tán như vậy đấy.

Mới đầu bị nói tôi còn tủi thân khóc, nhưng sau quen rồi nên cũng cố chai lỳ mà lờ họ đi. Giống như hôm nay, mấy bà vừa nói vừa chỉ trỏ đấy, tôi còn đi lại cười rồi chào từng người, sau đó còn thêm cho câu: "Hôm nay cháu thấy con A/thằng B nhà cô/nhà bác mới đi với ai vào nhà nghỉ ấy. Không nói khéo lại ỉnh ra thì khổ."

Đấy, cứ phải đáp trả như vậy tôi mới hả dạ được. Con người mà, kẻ nào yếu thì kẻ đó thua thôi.

Tôi đi trở về căn nhà mái ngói lợp xúp, con Út thấy bóng tôi từ trong nhà chạy ra ôm lấy chân tôi rồi xoa cái bụng đang lớn:

- Chì Thuỳ, em bé sắp ra ngoài chưa?

Tôi vòng tay xoa lấy đầu nó rồi dẫn vào trong nhà nói:

- Sắp rồi, còn 1 tháng nữa là Út được bế cháu.

Con bé nghe vậy thích lắm nhảy tưng tưng.

Mẹ tôi lúc này từ trong bếp đi ra nói:

- Làm sao rồi?

Tôi nghe vậy nét mặt có chút buồn nhìn bà:

- Con hỏi vài nơi nhưng không ai nhận cả.

Bà lúc này cúi lên:

- Ai mà nhận con chữa như mày làm. Rồi không may làm việc có sao thì họ gánh cục nợ à?

Tôi nghe bà nói vậy cũng tủi thân lắm nhưng cố nhịn mà cúi mặt đi vào nhà thì bà lại leo đẹo theo sau:

- 5 cái miệng ăn chưa đủ còn rước thêm cục nợ về nhà. Rồi để đái thì bán nhà đi, con với cái, không biết kiếp trước tao gây ra nghiệp gì nữa!

Tôi lúc này đã không nhịn được nữa mà ứa nước mắt ra rồi nói:

- Mẹ không phải lo, con tự lo được!

- Mày lo cái thân mày còn chưa xong thì mày đòi lo cái gì? Việc làm không có, rồi ôm cả cái cục nợ kia, đòi chỉ có bốc cứt mà ăn.

Tôi thực sự không thích bà nói đứa bé trong bụng là cục nợ. Cho dù nó không có bố, nhưng nó cũng là máu mủ của tôi, là cháu ngoại của bà, tại sao bà lại có thể cay nghiệt như vậy:

- Con lo thế nào thì kệ con, mẹ không phải quan tâm. Có bốc cứt thì cũng là con chứ không phải ai cả mà mẹ phải lên tiếng.

- A, con này, tao đang nuôi 2 đứa mày mà nói mày còn cãi lại à?

Bố tôi lúc này từ ngoài đi vào lại quát:

- Vả vào mồm nó, đúng là cái loại mất nét, loại bất hiếu.

Tôi nghe đến đây đã chẳng thể nào kìm chế nổi. Đi ra ngoài thì thiên hạ chửi bới, trở về nhà thì bố mẹ mĩa mai. Bao nhiêu uất ức tôi cố nhẫn nhịn liền bùng phát lên. Tôi gào trong nước mắt:

- Bố mẹ cứ hờ tít là đòi đánh con, ngày không đánh thì ngày lại chửi. Dù sao đứa bé cũng là cháu ngoại của bố mẹ mà.

Ai ngờ tôi vừa dứt, bố tôi đi lại tát vào mặt tôi một cái rồi giận dữ nói:

- Tao không có cái loại cháu hoang này.

Gương mặt tôi đã đầm đìa nước mắt, tôi đưa tay lên ôm lấy 1 bên má đỏ rộp mà nhìn ông uất ức rồi gào lên:

- Con không ở cái nhà này nữa? Con sẽ đi khỏi đây cho bố mẹ vừa lòng.

Nói rồi tôi cũng bỏ chạy ra phía ngoài, bố tôi ở sau còn nói với theo:

- Mà đi được thì mà đi luôn đi, đừng mò về đây nữa.

Tôi khó lóc chạy ra đến phía cổng, thì con Út đang chơi bên hàng xóm chạy về thấy tôi liền túm lấy:

- Chị Thuỳ, chị đi chơi à, cho Út đi với.

Tôi nhìn thấy nó mà lòng đau khủng khiếp, từ từ ngồi xuống rồi đưa tay lên ôm lấy má nó, nói trong nước mắt:

- Út ở nhà ngoan, nghe lời bố mẹ. Chị Thuỳ đi làm về sẽ mua nhiều đồ chơi cho Út nhé.

Con bé nghe vậy lại không chịu liềm túm lấy tay tôi rồi méo máo:

- Không, Út không chịu đâu. Chị Thuỳ đừng đi.

Nghe nó nói vậy mà cổ họng tôi nghẹn đắng, chậm rãi quay đầu lại phía sau nhìn căn nhà cũ kỹ đã từng là mái ấm mà chợt thấy đau lòng.

Tôi quay lại hôn nhẹ vào trán con Út rồi nói:

- Út ngoan, Út sẽ nghe lời chị Thuỳ nhé.

Nói rồi tôi cũng đẩy con bé ra mà chạy đi, con Út thấy vậy lại khóc lóc đuổi theo 1 đoạn rồi ngồi phịch xuống đất mà gào lên.

Tôi lúc này cứ phải tự nhủ lòng mình "không được quay lại, không được quay lại" mà cứ chạy thẳng về phía trước, về một tương lai mờ mịt mà tôi cũng chẳng thể nào rõ nữa.

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 2

Truyện ngắn: Gái một con✧

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 2✧

Tôi đi lang thang dọc cái vỉa hè thế nào lại đến trường học của thằng Tèo.

Đứng ở phía ngoài cổng nhìn vào bên trong, các cảm giác đến trường cùng bạn bè đã 2 năm qua tôi không còn nếm trải nữa.

Trời về trưa đổ cơn nắng gay gắt, tôi đi lại phía quán nước ở bên hông trường rồi hỏi cái cô bán hàng:

- Cô ơi, mấy giờ rồi ạ?

Cô quán nước nghe vậy lấy cái điện thoại trắng đen ra bấm lên nhìn rồi nói:

- 11 giờ rồi cháu.

- Dạ, cháu cảm ơn!

Vậy là chỉ còn 15 phút nữa là thằng Tèo nó tan học, tôi mượn ghế ngồi nhờ cô quán nước 1 chút.

Trời mỗi lúc 1 nắng, khi nãy khóc nhiều cổ họng lại khô khan, tôi lấy trong túi quần ra vài tờ tiền, đến đi đếm lại được 53k, tôi mới quay sang cô bán hàng gọi 1 cốc nước trà đá.

Ngồi uống hết cốc nước, cũng là lúc tiếng trống vang lên, tôi vội vàng nhìn cô bán hàng nói:

- Cô ơi, cháu trả tiền nước.

- 2k cháu!

Trả tiền xong tôi đi lại phía cổng, đứng nhìn từng đợt học sinh tan trường, mắt đảo đảo tìm bóng thằng Tèo.

Trời thì đổ nắng gay gắt để chóng mặt, mồ hôi đã nhễ nhại trên trán, học sinh ra cổng nhiều đến mức làm tôi hoa cả mắt. Bọn nó chen chúc nhau rồi va vào tôi khiến tôi phải ôm khư khư cái bụng của mình.

Bất chợt thấy thằng bé da ngăm ngăm đen đang, dáng còi đang cười với đứa bạn, tôi liền đưa tay lên vẫy rồi gọi lớn:

- Tèo...Tèo ơi...!

Nó nghe thấy tiếng cũng đảo mắt tìm, khi nhìn thấy tôi liền chào bạn rồi chạy lại:

- Chị Thuỳ, sao lại đến đây?

Tôi lúc này đôi mắt đã đỏ hoe kéo thằng Tèo lại quán nước rồi hỏi:

- Khát nước không? Chị mua nước em uống nhé?

Nó nhìn tôi lắc đầu 1 cái, tôi lại hỏi tiếp:

- Hay có đói không? Có muốn ăn cái gì không?

Nó vẫn chỉ lắc đầu như vậy. Tôi hiểu nó, không phải là nó không thích gì, chỉ là nó biết hoàn cảnh gia đình không cho phép nó đòi hỏi. Bỗng nhiên lúc này tôi lại ứa nước mắt, bàn tay đưa lên lau đi những giọt mồ hôi trên trán nó rồi nghẹn giọng nói:

- Em đi học rồi chịu khó ở nhà đỡ dần bố mẹ, rồi trông chừng cả bé Út, đừng để nó chạy đi chơi xa quá, biết chưa?

Nó nghe vậy lại nhìn tôi hỏi:

- Chị Thuỳ định đi đâu à?

Tôi mím lấy môi của mình để ngăn đi những tiếng nấc mà gật đầu rồi gắng nói:

- Chị sẽ lên thành phố làm, kiếm tiền về sẽ mua cho Tèo bộ quần áo mới nhé.

Nó nhìn tôi 1 lúc rồi lại nhìn xuống bụng tôi hỏi nhỏ:

- Thế còn cháu Cốm thì sao ạ?

Đấy là cái tên nó đã đặt cho đứa bé, bởi vì những đứa trẻ trong làng đều thích ăn cốm, nó nói đặt vậy thì mọi người sẽ thích và không ghét bỏ đứa bé.

Tôi nghe vậy mà nước mắt cứ thi nhau tuôn ra, cầm lấy tay nó mà nói:

- Chị lên thành phố kiếm tiền sinh Cóm, rồi sau sẽ cho Cóm về chơi với Tèo và bé Út nhé?

- Thật ạ?

Gương mặt thẳng Tèo rạng rỡ hơn nhìn tôi lại chỉ khiến tôi thêm đau lòng mà gật đầu 1 cái.

Mặt trời lên cao đến đỉnh điểm đem cái nóng bức ấy rọi xuống con đường rồi hắt lên người chúng tôi.

Tôi vội vàng lấy trong túi ra, chỉ còn 1 tờ 50k và 1 tờ 1k, có chút chần chừ nhưng rồi cũng nhét vào tay thẳng Tèo tờ 50k rồi nói:

- Em giữ ít tiền này, thi thoảng mua cái gì cho bé Út ăn với. Chị không ở nhà, nhớ để ý dùm chị.

Thằng Tèo nhìn tờ tiền trong tay rồi đẩy lại cho tôi:

- Sao chị cho nhiều thế? Em không cầm đâu.

Tôi đẩy lại phía nó mà nghẹn ngào nói:

- Tèo cứ cầm đi, vì chị đi.....không biết khi nào mới về....nên 2 anh em ở nhà nhớ yêu thương nhau nhé. Thôi, xe sắp chạy rồi, em về đi...chị đi đây.

Tôi phải nói vội vàng rồi dứt khoát quay người đi, không dám ngoảnh mặt nhìn bởi tôi sợ chỉ nán lại thêm chút nữa sẽ chẳng còn đủ can đảm để rời khỏi nơi đau lòng này.

Đi lang thang ra trục đường quốc lộ, đôi chân đã trở nên mỏi nhừ, trong tay tôi vẫn còn cầm tờ 1k còn sót lại khi nãy vội vàng nhét nó vào trong túi quần. Phía trước, phía sau là con đường trải dài xa

tít tấp, 2 bên là nhà và cây cối xa lạ, tôi nhìn mọi thứ mà chỉ biết ứa nước mắt, thật sự bây giờ tôi không biết mình có thể đi đâu nữa.

Bất chợt từ phía xa một chiếc xe khách chạy đến, tôi nhìn cái bảng nhỏ được cài ở cabin, là xe chạy lên thành phố. Không hiểu tôi suy nghĩ gì mà lại liền đưa tay ra vẫy.

Chiếc xe ngay sau đó cũng bật xin nhan tấp về chỗ tôi, cánh cửa mở ra, anh trai lơ xe nhìn tôi hỏi:

- Đi đâu đấy em gái?

Tôi nhìn anh rồi lại quay đầu nhìn về phía sau, chân chừ một hồi rồi cũng nói:

- Cho em đi lên thành phố!

- Ok, lên đi thôi!

Tôi hít một hơi thật sâu rồi lấy hết can đảm bước chân lên chiếc xe khách đó, nhìn xuống phía đuôi xe có một ghế trống cũng liền đi lại đấy ngồi xuống, chiếc xe đánh cửa lại rồi tiếp tục cuộc hành trình.

Vị trí tôi chọn là ngồi gần 1 người phụ nữ đã tầm tuổi mẹ tôi, cô ấy nhìn tôi rồi lại nhìn xuống bụng tôi mà hỏi:

- Máy tháng rồi cháu?

Tôi nghe vậy cũng lễ phép trả lời:

- Dạ, 8 tháng cô!.

- Bụng to thế rồi, cũng sắp đẻ mà sao lại đi có một mình thôi? Chồng đâu?

Câu hỏi của cô ấy làm tôi lúng túng, cố gắng cười bình thường một cái mà sống mũi chọt cay xè:

- Anh ấy bận đi làm ạ.

- Bận thì bận nhưng ai lại để vợ con bụng mang dạ chứa đi xe như thế này!

Tôi nghe vậy cũng chỉ cười trừ 1 cái, bỗng anh lơ xe lúc này đi xuống chỗ tôi nói:

- Cho xin tiền xe đi cô em!

Tôi nghe vậy mới chọt sống người lại, có chút lo lắng nhìn anh ta:

- Bao nhiêu hả anh?

- 8 sọt thôi.

Tôi có chút áy ngại nhìn anh, bàn tay đàn nhẹ lên túi quần còn cảm nhận được tờ tiền giấy cất ở trong đấy mà lúng túng nói:

- Em không có tiền!

Anh ta nghe vậy nét mặt cũng liền đổi sắc, nhăn trán lại, trừng mắt quát tôi:

- Cái gì? Không có? Không có thế mà lên đây làm gì?

Nói rồi anh ta túm lấy cánh tay tôi kéo dậy rồi quay đầu nhìn đến người lái xe:

- Con này nó không có tiền, anh dừng xe lại để cho nó xuống đi!

Tôi nghe vậy thật sự hoảng sợ, xe bây giờ đã chạy rất xa nhà tôi, hơn nữa đoạn này nhà cửa lại thưa thớt, nếu xuống đây, tôi thật sự không biết đi đâu nữa. Nhưng nếu được lên thành phố, may ra còn có thể xin nhờ chân hay một công việc thuê nào. Tôi bắt đầu chảy nước mắt túm lấy cánh tay anh ta cầu xin:

- Anh ơi, em xin anh...anh cho em đi nhờ, hoặc cho em số điện thoại, đến đây em có tiền rồi em trả cho anh được không? Chứ bây giờ người em không có đồng nào, anh mà để em xuống đây, em thật sự không sống nổi mất.

- Đi nhờ? Tao chưa thừa tiền để làm từ thiện cho mày.

Lời vừa dứt, cũng là lúc chiếc xe tạt vào bên đường mà giảm vận tốc dần xuống, anh ta mặc kệ tôi bụng mang dạ chửa vẫn cố lôi tôi, mọi hành khách trên xe chỉ im lặng ngồi nhìn.

Tôi sợ hãi 1 tay bấu vào thành ghế, nước mắt rơi lã chã cố gắng cầu xin anh ta:

- Anh ơi, em xin anh, em hứa sau khi lên thành phố sẽ trả cho anh...

Anh ta dường như một chút thương hại tôi cũng chẳng có, vẫn một mực kéo tôi đi.

Bàn tay yếu ớt không chịu nổi đau mà dần dần tuột khỏi thành ghế.

Bỗng lúc này, giọng nói của người phụ nữ vang lên:

- Bỏ con bé ra đi, tiền xe của nó tôi sẽ trả.

Anh ta nghe vậy mới dừng lại hành động của mình, tôi cũng quay đầu nhìn người phụ nữ ngồi ở vị trí ghế cạnh tôi mà có chút ngỡ ngàng.

Cô ấy lúc này lấy trong 1 chiếc ví vải nhỏ cầm tay ra vài đồng tiền, đếm đi đếm lại rồi đưa cho anh lơ xe:

- 70k thôi, xe lúc này cũng đã chạy được 1 đoạn rồi.

Anh ta nghe vậy cũng cầm lấy tiền ở tay cô rồi buông tôi ra mà nói:

- May cho mày đấy, định lừa tao à? Lần sau có lừa thì tránh cái xe này ra nhé.

Tôi lúc này mới hoàn hồn được, cả người vẫn còn run rẩy mà thút thít nhìn cô ấy rồi nức nở nói:

- Cảm ơn cô, khi nào về đến thành phố, cháu nhất định trả lại cô.

Cô ấy đi lại đỡ lấy tôi về ghế ngồi xuống rồi nói:

- Rồi, chuyện đó không quan trọng, cô chi lo đứa bé trong bụng không may bị làm sao thì tội.

Chiếc xe chạy gần 1 tiếng nữa rồi cũng đến khu đô thị đông đúc, mọi người lần lượt xuống còn tôi vẫn cứ vô định ngồi đấy. Cho đến khi người phụ nữ ngồi bên cạnh tôi lên tiếng hỏi

- Cháu không xuống sao?

Tôi lúc này mới giật mình nhìn cô ấy rồi lúng túng nói:

- Dạ, cháu 1 đoạn nữa.

- Ừ, vậy cô xuống trước nhé.

Nói rồi cô ấy cũng đẩy dậy, tôi liền sốt sắng túm lấy cánh tay cô nói:

- Ơ, cô....vậy còn tiền....

Cô cười hiền với tôi 1 cái rồi vỗ nhẹ vào bàn tay tôi:

- Được rồi, không cần phải trả, coi như là cho đứa bé. Cô xuống đây.

Dứt lời cô cũng dần dần tuột khỏi bàn tay tôi mà bước xuống, chiếc xe lại 1 lần nữa chạy thẳng con đường phía trước.

Đi thêm 1 đoạn, anh lơ xe nhìn tôi quát lớn 1 tiếng:

- Sao? Còn chưa xuống à? Hay muốn tao đưa mày sang biên giới luôn?

Tôi nghe vậy lại sợ hãi đứng lên đi ra phía cửa xe, đợi khi chiếc xe tấp vào lề đường thì bước xuống.

Ở thành phố đông đúc người qua lại, phương tiện cũng bon chen nhau lấn từng phần đường, tôi lững thững đi bộ trên vỉa hè chật hẹp, nắng của giữa trưa đổ xuống gay gắt khiến tôi có chút chóng mặt, lại thêm từ sáng đến giờ chưa có gì vào bụng ngoài cốc nước trà ở trường thẳng Tèo nên tôi thực sự cảm thấy muốn oải.

Lúc này đi ngang qua quán cơm bình dân, mùi thức ăn sộc thẳng vào mũi, cảm giác phía bụng đã cồn cào, tôi đưa tay lên xoa nhẹ nó, đứa bé vì mẹ cũng từ sáng đến giờ cũng đã đói lắm rồi.

Tôi hít 1 hơi thật sâu rồi quay người đi thẳng vào quán cơm đấy, nhìn người phụ nữ khoảng 50 tuổi đang ngồi khua tay để đuổi ruồi mà lên tiếng:

- Cháu chào cô?

Cô ấy nhìn thấy tôi lại cười 1 cái:

- Ăn cơm à cháu? Gọi đồ rồi vào ghế ngồi đi, trời nắng lắm.

Tôi nghe vậy có chút ái ngại nhìn cô, 2 tay bấu chặt vào nhau đến vã mồ hôi rồi nói:

- Cô ơi, ở đây có cần người làm không ạ?

Cô ấy nghe vậy liền tắt nụ cười, nhìn tôi từ trên xuống dưới, có lẽ thấy csai bụng bầu của tôi nên cũng cảm thấy e ngại:

- Không cháu, nhà cô đủ người rồi.

Vẫn biết trước là cô ấy sẽ từ chối nhưng tôi lúc này thật sự đã chẳng còn cách nào, nếu như mình tôi thì thế nào tôi cũng có thể chịu được, chỉ tội mỗi đứa bé, nó vốn có tội tình gì đâu. Tôi đã bắt đầu đỏ mắt, sống mũi cũng cay xè nhìn cô ấy mà nghẹn ngào nói:

- Cô ơi, tuy cháu đang chữa nhưng việc gì cũng có thể làm được, cô không cần trả lương cho cháu, cháu chỉ xin cô 2 bộ quần áo rẻ tiền, ngày 2 bữa cơm lót dạ, cô có thể cho cháu ngủ ở kho hay bếp cũng được....Cháu biết mình có đòi quá, nhưng thật sự cháu không còn nơi nào để đi nữa...đứa bé sắp ra đời rồi, đến lúc đó cháu sẽ rời khỏi đây...được không cô? Cháu hứa sẽ không đem phiền phức gì.

Cô ấy nghe vậy nét mặt thật sự có chút e ngại, tôi hiểu suy nghĩ của cô nhưng tôi thật sự đã chẳng còn cách nào khác ngoài trông chờ người phụ nữ này gạt đầu đồng ý.

- Nhà cô thật sự không có chỗ nào để ở được, công việc thì cũng không nhiều....

- Cháu có thể rửa bát, có thể dọn dẹp...Cô ơi, cháu xin cô...nếu cô không giúp cháu thì có thể nghĩ đến đưa bé trong bụng mà thương nó 1 chút được không? Cháu sẽ không ở đây lâu đâu.

Tôi vừa nói xong thì có vài vị khách đi vào, cô ấy có lẽ cũng có chút khó xử nên nhìn tôi 1 hồi rồi lên tiếng:

- Được rồi, vào hỏi xem khách ăn gì?

Đôi nghe vậy mà khóc bù lu bù loa vì mừng, miệng vẫn không ngừng nói:

- Cảm ơn cô, cảm ơn cô!

- Thôi, nín đi, còn bán hàng nữa.

Tôi đưa tay lau vội nước mắt, rồi đi lại phía bàn mà khách vừa ngồi vào:

- Anh chị dùng gì ạ?

- Cho 4 suất cơm 40k đi.

Tôi nghe vậy cũng quay trở ra nói lại với cô ấy rồi đứng đợi để bê cơm vào.

Cuộc sống của tôi ngày hôm đây được bắt đầu ở gia đình này. Cô tên là Hà, còn chồng là Thắng, cô có 1 người con trai hơn tuổi tôi, đang học đại học tên là Hiếu.

Mọi người trong nhà cũng không quá khó tính, cũng chưa ai hỏi tôi hoàn cảnh như thế nào, họ chỉ là thấy tôi bụng mang dạ chửa lại chẳng có gì trong tay nên đành thương hại cho ở tạm.

Cũng may tôi chửa con so, nên bụng gọn chứ chẳng quá sò xề, làm mọi việc cũng khá thuận lợi chẳng mấy nặng nhọc cho lắm.

Ở nhà này tôi cũng hay nói chuyện với cô Hà, còn chú Thắng thì ít nhưng chú ấy có vẻ rất tốt bụng, vẫn thường nhắc nhở tôi ăn uống đủ chất. Duy chỉ có anh Hiếu, hình như chưa mở miệng nói với tôi câu nào thì phải. Nhưng cô Hà bảo anh làm gì cho tôi anh cũng làm, dọn cái nhà kho chất đống đồ cũ kỹ cùng là anh với chú Thắng, thi thoảng bưng bê gì nặng nhọc anh cũng đã đỡ cho tôi. Tuy chẳng bao giờ nói chuyện nhưng ít ra anh cũng khá tốt bụng.

Cho đến 1 tối, sau khi đã dọn dẹp xong xuôi, tôi vừa hạ màn lên giường để nằm ngủ thì cô Hà từ trên nhà đi xuống bước vào phòng:

- Thuỳ, ngủ rồi à?

Tôi nghe vậy liền ngồi lên, nhìn cô qua lớp màn rồi trả lời:

- Cháu chửa, vừa mới nằm xuống thôi, có chuyện gì không cô?

Cô Hà lúc này vén tấm màn lên rồi ngồi xuống bên mép giường nhìn tôi nói:

- Thằng Cốm thế nào rồi? Đã đi khám chưa?

Tôi nghe vậy cũng thật thà trả lời:

- Tuần trước cô có cho tiền, cháu đi siêu âm người ta nói vẫn phát triển bình thường, dự kiến 15/6 sinh, còn mấy ngày.....

Vừa nói đến đây tôi bỗng nhiên khựng lại, đôi mắt nhìn lên cô như đã hiểu cô ngồi đây là muốn nói chuyện gì.

Cô Hà có lẽ đã đoán tôi biết được ý của cô nên cũng lên tiếng nói thẳng:

- Tháng trước mày đến đây xin làm, bụng cũng đã 8 tháng rồi, khi đấy cũng vì nhìn mày bụng mang dạ chửa, túi không tiền bạc, rồi cũng khó lóc nhờ vả nên cô mới cho nương nhờ. Thời gian qua cô cũng không phải là bạc đãi với mày, cái gì nặng nhọc cũng không có để cho mày làm, ăn uống đầy đủ chất, quần áo cô cũng chạy lằng xằng đi mua cho mày vài bộ chửa. Giờ vài ngày nữa là mày sinh rồi, nhà cô lại buôn bán kinh doanh, thật sự không thể nuôi được bà đẻ.

Tôi hiểu chứ, tôi cũng chẳng trách cô ấy vì thời gian qua cô cũng 1 lòng đối tốt với tôi, nhiều khi nghĩ người ta con hơn cả mẹ mình mà tôi cảm thấy chua xót. Nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó, lòng tốt cũng chẳng ai cho nhiều đến như vậy huống gì giữa chúng tôi lại chẳng có mối quan hệ nào hơn người dưng.

- Cháu hiểu rồi, giờ cháu sẽ thu xếp đồ đạc để rời đi.

Cô Hà nghe vậy nét mặt cũng có phần e ngại rồi lấy trong túi ra đưa cho tôi 2 tờ 500k mà nói:

- Cô không có nhiều nên mày cầm lấy mà kiếm chỗ ở tạm thời.

Tôi khẽ lắc đầu rồi đẩy lại cho cô:

- Thôi, cháu không nhận đâu, cô đã nuôi cháu, cho cháu ăn mặc đầy đủ là cháu đã cảm ơn rồi.

Cô Hà không chịu nhất quyết dúi vào tay tôi:

- Được rồi, cứ cầm đi không cô áy náy lắm.

Tôi thấy vậy cũng đành nhận lấy, nhìn người phụ nữ trước mặt mà đã bắt đầu ứa nước mắt.

Cô Hà lúc này đứng dậy đi lên nhà 1 lúc rồi quay trở xuống tay xách 1 cái làn nhỏ mà trong đấy là 1 số đồ sơ sinh của trẻ em:

- Cô mua cho thằng Cốm vài bộ quần áo với cái bình sữa, cũng mua cho mày 2 bộ đồ để xong thì mặc, nhớ đem theo.

Tôi vén màn mà bước xuống giường, nhận lấy chiếc làn từ tay cô, trong đấy là chiếc áo bé xíu in những hình ngộ nghĩnh, tôi nhìn thấy mà khẽ cười 1 cái nhưng không hiểu sao khóe mắt lại cảm thấy ướt át rồi nhìn cô nghẹn giọng nói:

- Cháu cảm ơn!

Cô Hà lúc này đôi mắt cũng đã đỏ hoe, gật đầu nhìn tôi 1 cái rồi nói:

- Cứ từ từ mà sắp xếp.

Nói rồi cô cũng liền quay người trở lên nhà, còn mình tôi ở giữa cái kho chật hẹp chỉ kê vừa 1 chiếc giường đơn và để lại lối đi nhỏ.

Rời khỏi đây cũng là chuyện sớm muộn, khi tôi xin cô tôi cũng chẳng có ý định sẽ sinh đẻ tại đây, bởi vốn đâu phải là nhà mình.

Chỉ là ngay lúc này không hiểu sao tôi lại cảm thấy cay đắng đến như vậy, không phải là bởi vì người ta đuổi tôi mà là vì vào những lúc khó khăn nhất với cuộc đời này, người tôi cần nhờ vả và muốn nương tựa lại chẳng phải là ai mau mủ ruột thịt mà chỉ là 1 người dưng không quen không biết. Là vì nếu hôm nay tôi xách đồ và rời khỏi đây, liệu đứa bé khi sinh ra có nổi 1 chỗ để dung thân hay không?

Sống ở trên đời này lâu dần mới biết, có những điều tưởng như không thể mà vẫn xảy ra, có những người tưởng như không nở mà vẫn nhẫn tâm từ bỏ..

Hành lý của tôi bây giờ ít ra còn nhiều hơn khi rời nhà đi, gấp gọn vào bộ quần áo bỏ vào làn rồi trở lên nhà, nhìn thấy cánh cửa khép hờ để đấy mà nước mắt tôi chảy dài xuống.

Mọi người lúc này đang ở trong phòng riêng của mình có thể xem tivi, có thể lướt điện thoại, tôi chắc có lẽ nên im lặng mà ra đi chẳng cần lời chào hỏi.

Chậm rãi đi đến phía cánh cửa mở nó ra, ngoài đường bây giờ người đi cũng đã ít dần, ánh đèn vàng chiếu xuống in bóng những tán cây đang khẽ run rẩy, tôi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa mà bước ra ngoài, quay người lại nhìn về bên trong trống rỗng rồi cũng đóng lại.

Thời tiết bây giờ cũng đang vào mùa hè, nhưng không hiểu sao đêm nay lại trở nên rét buốt đến mức làm đôi vai tôi khẽ run lên. Tôi lê từng bước chân nặng nhọc đi trên hè phố, 1 tay xách chiếc làn, 1 tay vua bụng bầu của mình, mà đôi mắt vẫn mịt mờ nhìn về phía trước không định hướng.

Ngày tôi đi cũng không mang điện thoại, không biết bố mẹ liệu có tìm tôi không? Ông bà liệu có lo lắng cho tôi? Còn bé Út nữa, hôm đấy nó khóc nhiều lắm, thằng Tèo về có đỡ dành được không?

Tôi nhớ họ, nhớ gia đình tôi, nhớ người bố nhấn tâm đuổi tôi đi, nhớ người mẹ ngày ngày vẫn đay nghiến tôi chuyện mang bầu, nhớ bé Út mỗi ngày đều hỏi "Em bé sắp ra ngoài chưa?", nhớ thằng Tèo bởi mỗi lần nó gọi tên "Cốm".

Thế mà đã 1 tháng tôi rời khỏi họ, con tôi cũng sắp ra đời vậy mà đến bây giờ tôi vẫn còn chông chênh không 1 hướng đi nào.

Cứ dọc theo vỉa hè nối tiếp con phố này đến con phố khác, tôi thật sự không biết bây giờ nên đi đâu nữa, đoạn đường quá dài đã làm tôi cảm thấy mệt, phần bụng đã có chút đau tức.

Tôi mệt mỏi lúi vào bậc hè của 1 ngôi nhà đã đóng cửa mà ngồi xuống nghỉ 1 chút, chỉ là không hiểu sao cơn đau lại càng kéo đến dồn dập, đau đến quặn thắt lại.

Lúc này cảm nhận được ở đũng quần đã có chút ướt át, gương mặt tôi trở nên lo sợ, không lẽ đứa bé sắp đòi ra ngoài?

Tôi đưa đôi mắt nhìn ra đường phố đã vắng bóng, kiếm 1 chiếc taxi chạy qua cũng quá khó, cơn đau lúc này đã trở nên dữ dội, tôi 1 tay xách chiếc làn, 1 tay ôm bụng mình gắng gượng đứng dậy để đi.

Vài người đi xe máy chạy trên đường, họ chỉ nhìn lướt qua tôi chứ cũng chẳng chú tâm đến, mà cơn đau làm tôi chẳng còn trụ nổi nữa chỉ muốn khụy xuống mà lết từng bước, cảm nhận được ối đã vỡ ra nhiều, tôi lo sợ nhìn xung quanh để tìm người giúp đỡ.

Lúc này, ở phía trước tôi có 1 bóng người đàn ông đang đứng bên cạnh chiếc ô tô đất tiền, anh ta quay lưng về phía tôi hình như đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

Tôi lấy hết sức lực cố gắng lết tới chỗ người đàn ông ấy, gương mặt đã lấm tẩm mồ hôi, hơi thở trở nên nặng nhọc mà cơn đau hoành hoành như muốn xé da thịt tôi ra vậy.

Giây phút anh ta mở cửa định ngồi vào xe, tôi đã kịp túm lấy cánh tay anh ta, gương mặt tái nhợt mà lên tiếng:

- Làm ơn, giúp tôi!

Người đàn ông ấy ăn mặc lịch sự, cũng còn khá trẻ, độ khoảng ngoài 30, anh ta quay sang nhìn tôi bằng vẻ mặt không hiểu gì và dường như cũng không có ý giúp đỡ.

Tôi thấy vậy càng bấu chặt vào cánh tay anh ta, cố gắng chống chịu cơn đau đến ứa nước mắt mà mệt mỏi nói:

- Làm ơn, cho tôi đến bệnh viện, bao nhiêu tiền tôi sẽ trả anh, con tôi nó sắp ra ngoài rồi.

Anh ta nhìn chăm chăm vào tôi, rồi lại nhìn xuống dưới, nét mặt vẫn lạnh nhạt như không có chuyện gì, gạt tay tôi xuống.

Nếu anh ta không giúp tôi lúc này, chỉ sợ con tôi nó không thể đến với cuộc đời này nữa, nước mắt tôi đã rơi lấm lem cả gương mặt nhợt nhạt, nhìn anh ta như 1 tia hy vọng yếu ớt cùng cùng.

Anh ta lướt qua tôi, đi xuống phía dưới ở cánh cửa sau ra rồi lạnh nhạt nói:

- Lên đi!

Tôi nghe vậy mà mừng rỡ đến khóc nức lên:

- Cảm ơn!

Ôm cái bụng đang quằn quại vì đau mà cố gắng leo lên ghế sau của xe, anh ta đóng cửa lại rồi cũng về vị trí của mình mà lái đi.

Xe chạy thẳng vào cổng bệnh viện phụ sản, anh ta xuống xe đi lại mở cửa cho tôi rồi hướng vào bên trong gọi lớn:

- Bác sĩ!

Lúc này vài y tá chạy ra đem theo chiếc giường đẩy, họ đỡ tôi nằm lên đó rồi lại nhìn ta hỏi:

- Anh là chồng của cô ấy sao?

- Không, tôi chỉ là người qua đường thấy cô ta đau bụng nên đưa đến đây.

Nói rồi anh ta quay người vào trong xe lấy chiếc làn của tôi đưa cho nữ y tá:

- Đồ của cô ấy!

Nói xong anh ta cũng trở lại vào xe, khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, tôi vẫn nhớ rõ gương mặt người đàn ông ấy, lại 1 người dung nước lũ giúp đỡ tôi, chỉ tiếc là tôi còn chưa biết tên anh, cũng chưa kịp nói lời cảm ơn.

Cho đến sau này tôi mới biết, người đàn ông ấy xuất hiện trong cuộc đời tôi là 1 chuỗi những món nợ ân tình.

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 3

Truyện ngắn: Gái một con✿

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

(Tương tác tốt cho e lấy động lực viết nào)

Chap 3✿

Tôi được đưa vào phòng đẻ, mà trong đây lúc này cũng có 2 người phụ nữ đang nằm trên 1 chiếc giường mà kêu la thảm thiết.

Lúc này, người phụ nữ mặc chiếc áo blue trắng, ở ngực còn đeo 1 băng tên ghi là điều dưỡng viên, nhìn tôi mà quát lên:

- Xuống cởi quần ra rồi trèo lên giường đi!

Cơn đau vẫn đang mỗi lúc 1 xé da thịt, tôi cố gắng bước xuống cởi chiếc quần của mình, nước ối cũng đã chảy ra rất nhiều. Tôi vẫn cố gắng leo lên bàn đẻ mà nằm xuống, thứ kim loại ấy chạm vào da thịt đến lạnh buốt.

Cô điều dưỡng ấy lúc này đi đến đo huyết áp cho tôi rồi nói:

- Đã dặn người nhà chuẩn bị đồ cho bé và quần lót kèm băng vệ sinh chưa?

Tôi đau đến vã mồ hôi, cả người tưởng như muốn chết đi nhìn cô ấy khẽ lắc đầu rồi gắng gượng nói:

- Người nhà cháu không ở đây, đồ của bé đều để ở trong chiếc làn ngoài kia.

Cô ta nghe vậy lại nói:

- Đi để mà sao người nhà không ở đây? Thế tí nữa ai ở với con dưới lồng ấp.

Nghe đến đấy mà nước mắt tôi chảy trào ra, cơn đau thể xác hoà với sự tổn thương của tâm lý nó khiến tôi muốn nghẹt thở:

- Cô ơi, cô giúp cháu với. Cháu ở quê lên đây làm, bố mẹ cháu có lẽ chưa biết cháu sinh, cháu cũng chưa kịp gọi.

- Thế đọc số điện thị đi để y tá liên lạc về cho.

Cảm giác ở phía dưới đã bắt đầu mở rộng ra, tôi phải dùng sức để rặn, bên tai vẫn là những tiếng kêu la của người phụ nữ ở bàn bên. Hơi thở đã trở nên gấp gáp nhưng vẫn phải cố nói:

- Cô giúp cháu...để ý đứa bé, ngày mai...cháu sẽ liên lạc về nhà sau...đồ của nó...cháu để trong chiếc làn ngoài kia....

Nói đến đấy tôi lay gồng người lên để rặn, cô ấy thấy vậy mới bắt đầu nhìn xuống phía dưới của tôi rồi vội vã lấy chiếc kéo y tế, hình như rạch cửa mình của tôi thì phải, chỉ là cơn đau để át hết tất cả mọi cơn đau khác làm tôi chẳng cảm nhận được. Cô ấy lúc này mới bắt đầu nói:

- Được rồi, được rồi.....hít thở đều đi.....Nào, rặn mạnh lên....mạnh lên!

Tôi cứ theo sự chỉ dẫn của cô ấy, cả người đã dùng hết tất cả sức lực có thể, nơi khoé mắt đã ướt đẫm, là giọt mồ hôi hay là những giọt nước mắt tủi nhục?

Cái quá trình đau đớn ấy kéo dài cho đến lúc cảm giác được đứa bé đã lọt lòng, phần bụng tôi cũng trở nên rộng tuếch, cơn đau mới đó cũng liền trôi qua đi, cả người lả dần mà nằm oải ở trên chiếc bàn đá, vẫn còn nghe được tiếng vỗ đét vào da thịt rồi sau đó là tiếng khóc của đứa bé vang lên, giây phút đấy tôi khẽ cười 1 cái mà nước mắt vẫn chảy dài xuống 2 bên.

Cô ấy bế đứa bé đi lại phía tôi rồi nói:

- 11h25' nhé, 2,7kg. Nhìn con 1 cái đi này.

Tôi nghe vậy cũng quay mặt sang, thật sự đã rất mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng mở đôi mắt nhìn đứa bé đang say sưa ngủ mà vừa mừng lại vừa đau lòng.

Ngay sau đấy đứa bé cũng được bế đi, còn tôi cũng bắt đầu chìm vào giấc ngủ mệt mỏi sau cơn vượt cạn đã thành công.

Khi tôi tỉnh lại cũng là lúc chai truyền dịch đã hết, cô điều dưỡng lúc này đỡ để cho tôi đi vào giúp tôi mặc chiếc quần lót đã được đóng băng vệ sinh và cái váy của bệnh viện:

- Đi để mà không chuẩn bị cái gì, tôi vừa phải đi xin cho cô cái băng vệ sinh đấy. Con cái cũng không có sữa, chưa học được cách làm mẹ thì đừng có ỉnh sớm ra làm khổ con khổ cái.

Tôi nghe vậy cũng chỉ biết cười khỏ, sống mũi trở nên cay xè mà nghẹn giọng nói:

- Cháu cảm ơn.

Nói rồi tôi cũng được nhắc sang 1 chiếc giường khác rồi được 1 nữ y tá đẩy đến trước cửa 1 căn phòng ở gần đấy:

- Xuống rồi đi lại giường đang để cái làn của chị đấy.

Cả người tôi lúc này tựa thôi cũng chẳng còn đủ sức, nhưng vẫn phải cố gồng mình lên mà ngồi dậy bước xuống chiếc giường đó, phía cửa mình lúc này đau đến tái mặt, tôi đưa tay ôm lấy bụng mình cố lết từng bước lại phía chiếc giường trống kia mà nằm xuống.

Trời bây giờ cũng đoán đã quá đêm, tôi nhìn sang xung quanh thấy những đôi vợ chồng đang say sưa ngủ mà giữa lòng họ là đứa bé kháu khỉnh, trong lòng vì điều đấy mà cảm thấy chua xót.

Tôi lúc này với lấy chiếc làn của mình, lục tìm trong đấy ra số tiền mà cô Hà đã cho, 2 tờ 500k, 1 triệu đồng làm sao có thể trả được tiền viện phí.

Tôi mệt mỏi nằm xuống giường, hướng đôi mắt đang đờ ngàu nhìn lên phía trần nhà trắng xoá kia, nghĩ đến cái tương lai mịt mờ phía trước mà đau nhói lòng.

Bỗng lúc này tiếng khoesc của đứa trẻ ở giường bên vang lên, tôi khẽ quay người sang nhìn, anh chồng ấy đang loay hoay pha sữa cho con, còn chị vợ thì đang dỗ dành đứa bé. 3 người bọn, 1 gia đình trông thật hạnh phúc. Còn tôi, có lẽ là kẻ cô độc ở cái thế giới này.

Con tôi nằm mấy tiếng ở lòng áp rồi cũng được lên với mẹ, cô y tá bế nó đem lại phía tôi rồi đưa cả cái bình sữa nhỏ mà cô Hà đã mua rồi nói:

- Sữa này là xin của bé khác đấy, đi để mà không đem cái gì cho con. Bác sĩ dặn cô ngày mai liên lạc với gia đình để làm hồ sơ sinh đẻ rồi đóng tiền.

Tôi nghe vậy đón lấy đứa bé rồi gượng gạo nói:

- Dạ, cảm ơn chị!

Cô ấy nghe vậy rồi cũng quay trở ra, tôi lại nhìn xuống đứa trẻ trên tay mình đang say sưa ngủ mà ứa nước mắt. Cổ họng nghẹn đắng lại muốn khóc lớn nhưng vẫn phải cố đè nén nó xuống

Nhẹ nhàng đặt đứa bé xuống giường rồi đi sang phòng trực xin y tá trực ở đây 1 tờ giấy và mượn cây bút cầm về phòng. Tôi lấy bộ quần áo mà cô Hà đã chuẩn bị cho tôi đi vào nhà vệ sinh mặc vào rồi quay trở ra.

Đi lại phía giường, lấy 2 tờ 500k ra, chần chừ 1 lúc rồi cũng cất đi 1 tờ, 1 tờ tôi kẹp vào tờ giấy mới đi xin kia, rồi lấy chiếc bút run rẩy viết lên đấy vài chữ chua xót: "Mẹ con em cảm ơn và thật sự xin lỗi".

Viết được xong dòng đấy mà nước mắt tôi cũng đã chảy ra, tôi vội vàng nhét nó xuống dưới chiếc chiếu rồi bế đứa bé đặt nhẹ vào trong làn, lấy những quần áo kia phủ lên người nó, vẫn cố gắng để 1 khoảng cho nó được thở rồi nhẹ nhàng xách chiếc làn đi ra bằng cách bình thường nhất có thể.

Tôi biết làm như vậy là không đúng, nhưng nếu cứ ở lại đây, tôi thật sự không thể trả nổi tiền viện phí, trong người bây giờ chỉ còn

500k, con tôi còn chưa mua được nổi cho nó 1 hộp sữa, vài cái áo mỏng manh này chỉ sợ nó vẫn còn lạnh, nhưng tôi cũng không thể cứ vậy mà bỏ đi không 1 lời nào, hy vọng những người ở đó có thể hiểu được cho tôi.

Cơn gió của 1 đêm trời hạ làm tôi cảm thấy tê lạnh, bàn tay xách chiếc làn cũng đã trở nên run rẩy đi ra phía cổng, trong đầu tôi lúc này cầu mong đứa bé đừng khóc, hãy cứ yên lặng ngủ như vậy.

Bác bảo vệ ở bên trong căn phòng nhỏ còn sáng đèn thấy tôi liền hỏi:

- 3h sáng rồi mà còn đi đâu thế?

Tôi nghe vậy mà cả người đã run bần bật, cố gắng tỏ ra bình thường mà nhìn bác ấy nói:

- Chị cháu mới đẻ, cháu ra ngoài mua ít đồ dùng.

Cũng may bác ấy không nghi ngờ nên chỉ gật đầu 1 cái, tôi thấy vậy cũng vội vàng đi ra ngoài cánh cổng to lớn kia, trong lòng mới có thể nhẹ đi 1 chút.

Đi quá 1 đoạn rồi mới đặt chiếc làn xuống, bế đứa bé lên, nhìn nó vẫn hồng hào với hơi thở nhẹ làm sống mũi tôi cay xè.

Nhìn đến con phố phía trước là 1 màu thâm xám vắng bóng người, thi thoảng vang lên những tiếng loẹt xoẹt của người quét rác, cả đường phố cô quạnh đến nao lòng.

Tôi xách chiếc làn lên rồi ôm đứa bé đi lang thang trên vỉa hè, nước mắt không hiểu vì đâu vẫn cứ chảy ra 1 cách vô thức, đôi chân vẫn cứ đi từng bước không có điểm đến nhất định.

Cuộc đời tôi sẽ đến đâu, con của tôi sẽ sống như thế nào? Ai đó, làm ơn có thể cho tôi 1 tia sáng để tôi bước tiếp được không?

Cả người tôi lúc này trở nên gai lạnh, sương gió của buổi đêm thổi mạnh qua bộ đồ mỏng manh, vòng tay tôi ôm chặt lấy đứa bé mà đôi chân đã run lên muốn bỏ cuộc.

Tôi đi lại phía mái hiên của 1 ngôi nhà gần đấy mà ngồi xuống, bàn tay đang tê lại đưa lên chạm vào má nó, sự nóng ấm từ nhiệt độ của đứa bé như muôn thiếu cháy cả cơ thể tôi, đau rát đến quần quai.

Đứa trẻ đến với cuộc đời này vốn chẳng xuất phát từ sự mong muốn của ai, nó là kết quả của 1 sự tủ nhục và đau thương thảm khốc, nhưng rồi thì sao chứ? Nó vẫn là vô tội, nó vẫn là đứa trẻ chưa biết được sự đời, vậy tại sao bọn họ lại đối xử với nó như vậy?

Nước mắt đã sớm đầm đìa cả gương mặt rơi xuống cả chiếc khăn đang bọc lấy nó, tôi đưa tay lên quẹt ngang đi nước mắt rồi cúi xuống hôn nhẹ lên bờ má mềm mại còn vương mùi sữa kia, cổ họng nghẹn đắng lại đến khó thở.

Cố gắng nén xuống những tiếng nức nở, tôi nhẹ nhàng đặt nó vào chiếc làn, bàn tay run rẩy lấy tờ 500k kia ra rồi nhét vào bên trong người nó, giọng nói đã trở nên khó nghe:

- Con trai...mẹ rất yêu con....nhưng mẹ xin lỗi....mẹ không đủ tư cách để làm mẹ của con.....hy vọng....ai đấy tốt bụng...sẽ yêu thương con....và cho con 1 cuộc sống đầy đủ.....

Nước mắt nước mũi đã tèm nhem cả gương mặt, tôi phải đưa tay lên bịt lấy miệng mình để tránh đánh thức người ở bên trong nhà.

Khẽ nhấc chiếc làn lên rồi đặt sát cánh cửa của nôi nhà đầy, đau lòng nhfn đứa bé ở trong đó mà tim gan như bị ai cầu xe ra vậy:

- Hãy sống hạnh phúc....con trai của mẹ!

Tôi vội vã quay người rời đi, như tụt tay cầm con dao cắt đứt da thịt của mình, 9 tháng mang nặng đẻ đau, tôi đã nâng niu và trân trọng nó như thế nào nhưng rồi cuối cùng hoàn cảnh lại đẩy tôi đến con đường làm 1 người mẹ nhẫn tâm vứt bỏ con mình. Trùng phạ thể nào cũng được, gieo nghiệp bao nhiêu cũng đành, để nó có 1 cuộc sống tốt hơn, tôi thật sự không còn cách nào khác.

Đôi chân run rẩy vẫn cố gắng không quay lại mà bước thẳng về phía trước, nhưng lòng tôi tại sao lại khó chịu và day dứt đến như vậy. Đôi vai đang run lên từng đợt nước nỡ, tôi khựng bước rồi 1 lần nữa nhìn lại về phía chiếc làn.

Lúc này, 1 con chó ở đâu xuất hiện đi lại phía đứa bé, tôi sợ hãi không suy nghĩ gì liền chạy tới ôm lấy chiếc làn, con chó chạy theo bản năng cắn vào cánh tay tôi, đau xé da thịt làm tôi la lên:

- Áaa....Cút đi...

Con chó lúc này phản ứng mạnh hơn lao vào người tôi, tôi vẫn cố gắng ôm lấy chiếc làn, nước mắt vì đau đớn vì sợ hãi mà thi nhau chảy ra, tôi dùng chân đạp vào người nó, nó liền gầm gừ sủa lớn.

Lúc này 1 cô quét rác gần đấy thấy vậy liền chạy đến cầm cán chổi xua nó đi, cả con phố vang lên những tiếng sủa inh tai. Đứa bé vì tiếng ồn đấy cũng khóc thét lên khiến tôi lo sợ vội vàng ôm lấy chiếc làn bỏ chạy, cánh tay vẫn còn chảy máu mà khóc lóc nói:

- Mẹ xin lỗi.....mẹ sai rồi.....mẹ sẽ không bỏ rơi con.....!

Chạy đã 1 đoạn mà đứa bé vẫn khóc, tôi vội vàng bế nó ra khỏi chiếc làn khẽ rung rung mà dỗ dành:

- Côm đừng khóc nữa....mẹ biết mẹ sai rồi.....đừng giận mẹ nữa....xin con

Tôi lùi vào 1 mái hiên, vén áo lên cho nó bú, đứa bé bắt được hơi liền vội vàng ngậm lấy rồi mút chùn chụt. Chỉ là sữa của tôi không đủ, hay là nó không ra mà đứa bé chỉ mút 1 lúc liền nhả ra rồi khóc thét, tôi đỡ thế nào cũng không chịu.

Kéo áo xuống rồi ôm lấy nó dỗ dành, con khóc, tôi cũng khóc, đôi mắt ướt át nhìn khắp cả con phố, nhà nhà đều đóng cửa, tôi không biết phải nhờ vả ai bây giờ.

Ông trời ơi, ông không thương tôi thì xin ông hãy thương lấy đứa bé này!

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 4

Tương tác kém nên e nản lắm 😞

Truyện ngắn: Gái một con✿

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 4✿

Trời chẳng mấy chốc đã bắt đầu hửng sáng, con phố đã xuất hiện vài người qua lại, họ từ những khu chợ đầu mối trở về, hoặc là lên chợ lấy hàng để bán, con đường thưa thớt như vậy nhưng chẳng ai chú tâm đến mẹ con tôi, có chăng thì cũng chỉ là những cái nhìn hiếu kỳ rồi lại bình thản lướt qua.

Đưa bé vẫn cứ khóc thét lên đỏ cả mặt mày, tôi ngoài việc cho nó bú ra thì chẳng còn biết làm gì được nữa, nước mắt cứ chảy xuống không ngừng, 1 tay ôm nó, 1 tay cố gắng nâng ngực mình nhét vú vào miệng nó. Nhưng nó chỉ ngậm được 1 lúc lại nhả ra rồi khóc tiếp.

Bàn tay tôi lạnh buốt bóp lấy ngực mình, cố gắng nặn ra từng giọt sữa mà chắm vào miệng nó, cả 1 bên bầu ngực đau nhức khủng khiếp, tôi dùng sức đến nỗi khiến nó đỏ ửng lên mà sữa vào miệng con tôi chỉ có thể tính từng giọt.

Tôi bất lực ôm lấy đứa bé đỡ dành, cũng chẳng buồn kéo chiếc áo xuống, bờ vai run rẩy mà khẽ đung đưa nó, nước nở nói:

- Cấm ngoan....đừng khóc nữa....đợi trời sáng hẳn....mẹ sẽ mua sữa cho con được không?

Đứa bé nó nào đâu đã biết gì, đâu biết tôi đang đau thắt cả ruột gan, nó đói là nó sẽ cứ khóc vậy thôi.

Tôi cố gắng bế nó đi thêm đoạn nữa với hy vọng sẽ nhìn thấy 1 cửa hàng tạp hoá nào đấy đã sáng đèn và mở cửa, nhưng có lẽ người ta bây giờ đang giương êm đệm ấm với gia đình của họ đâu biết được ngoài trời sương kia có 1 người mẹ bất lực đang ôm đứa con đói khát mà đi tìm từng giọt sữa.

Bỗng lúc này, từ phía xa có 1 chiếc xe máy mà trên đấy là 1 người con trai đang đeo 3 cô gái, đầu không đội mũ đi về phía cái ngõ trước mặt tôi.

Bọn họ vừa đi vừa cười đùa nói gì đấy mà tôi không hiểu:

- Mà được nhiều không?

- Mẹ nó, từ 10h đến 3h sáng mới tan mà được có củ, nhưng phải nói đồ hôm nay ngon!

- Ừ, thôi. Vừa có tiền vừa được chơi, thôi cũng đành.

- Đành đểo gì? Mỗi lần chơi là mặt tao lại mụn lên, nếu không phải vì tiền, tao cũng đểo thích mấy cái trò này. Mệt bỏ mẹ!

Tiếng khóc của con tôi lại dời sự chú ý của bọn họ, lúc này chiếc xe đi ngang qua, 1 cô gái ngồi ở trên đấy nhìn tôi rồi lên tiếng:

- Sao trời sương gió lại mang con ra ngoài đây đứng thế em?

Câu nói của cô gái đấy cũng khiến người thanh niên lái xe giảm tốc độ mà quay đầu nhìn lại, cô gái kia cũng liền vỗ vai anh ta 1 cái:

- Dừng xe lại đi anh!

Lời vừa dứt, chiếc xe cũng dừng lại, cô gái kia xuống đi lại có lẽ nhìn thấy tôi quần áo sộc sệch, cánh tay khi nãy bị chó cắn còn chảy máu, thêm đứa bé khóc quá nên cũng có lòng hỏi:

- Đứa bé sao thế? Có cần giúp đỡ gì không?

Tôi nghe vậy liền nhìn lên chị ấy nước mắt nói:

- Con em nó bị đói, mà em không có sữa....giờ này cũng chưa nhà nào mở cửa....

Chị ấy nhìn tôi rồi lại nhìn xuống đứa bé:

- Thế sao không ở nhà mà lại ôm con ra ngoài đường đứng giờ này? Sương xuống ồm nó thì sao?

Tôi nhìn chị mà mếu máo, bản thân tôi cũng đâu có muốn vậy:

- Em....mẹ con em....không có nhà...!

Lời vừa dứt tôi cũng liền nhận được 1 cái nhìn thương cảm của chị, chị ấy không nói gì chỉ nhìn tôi 1 lúc rồi lại quay về phía người thanh niên đang ngồi trên xe máy kia, anh ta dường như hiểu được ý liền nhăn mặt mà cau gắt:

- Thôi thôi nhé, mấy bà để đen lắm, cho nó vài đồng rồi về thôi. Nhanh lên nào, tao buồn ngủ lắm rồi.

Tôi nghe vậy liền vội vàng đi lại phía chiếc làn, cầm lấy bình sữa ở trong đó rồi đi hướng đến cô gái kia, khóc lóc nói:

- Chị ơi...em không xin chị tiền....chị làm ơn xem chỗ chị có ai...xin cho em 1 ít sữa ấm được không? Con em đã khóc gần 1 tiếng đồng hồ rồi...em thật sự không biết phải làm sao nữa.....

Chị ấy nhìn tôi rồi cầm lấy bình sữa:

- Sữa cho trẻ con thì không có, sữa đặc có được không?

Tôi nghe vậy liền vội vã gạt đầu, biết thiệt thòi cho con nhưng cũng không thể để nó đói được:

- Dạ...chị giúp em...pha ấm và đừng ngọt quá.

- Được rồi, ở đây đợi đi.

Dứt lời, chị ấy cũng quay người đi lại phía chiếc xe mà ngồi lên, người thanh niên kia thấy vậy cũng phóng đi. Tôi đứng đấy nhìn chiếc xe đi mất hút vào cái ngõ mà lòng vẫn không ngừng cảm tạ rồi nhìn xuống đứa bé đang khóc kia lại dỗ dành:

- Côm ngoan....sắp có sữa rồi con....đừng khóc nữa.....mẹ sót ruột lắm con ơi....!

Tôi bế đứa bé đi qua đi lại trước đầu ngõ, đôi mắt ướt át nhìn về phía cuối sân hun hút, trông chờ 1 bóng người đi ra.

1 lúc sau, cô gái khi nãy tay cầm bình sữa vội vã chạy ra đưa cho tôi:

- Hết nước sôi nên phải đợi nấu. Pha thêm cả nước nguội vừa ấm đấy, cho nó bú luôn cũng được.

Tôi nghe vậy liền nhận lấy chiếc bình từ tay chị:

- Dạ, em cảm ơn!

Nói rồi cũng liền đưa núm vú vào miệng đứa bé, nó đói quá nên vừa ngậm được lấy liền mút đến tọng cả má, thật cảm tạ trời đất!

Tôi lùi lại về phía bậc hè ngồi xuống cho nó bú, chị gái kia thấy vậy lại lên tiếng hỏi:

- Thế bố nó đâu? Bị đuổi à?

Tôi nghe vậy lại nhìn lên chị ấy, cổ họng cảm thấy nghẹn đắng mà chua chát nói:

- Em không biết bố nó là ai?

- Sao lại không biết? Thế vui chơi quá đà à?

Tôi nhìn xuống đứa bé vẫn đang ngon miệng mà bú gần hết bình sữa, nước mắt lại chảy dài xuống rồi nghẹn ngào nói:

- Hóa ra mọi người đều nghĩ như vậy.

- Không thế thì sao? Đến bố của con mình là ai mà cũng không biết thì 1 chỉ là vui chơi quá mức, 2 là bị thằng nào nó hiếp thôi.

Nói đến đây có lẽ chị cũng nhận ra được vấn đề nên liền tiến lại gần tôi hỏi:

- Không lẽ mà bị hiếp à? Thế sao không báo công an?

- Đến mặt của nó như thế nào...em còn không biết....thì báo làm sao được chị?

- Thế bố mẹ mày đâu? Không biết chuyện này à?

Nhắc đến những người ấy lại khiến tôi thêm đau lòng, trong thâm tâm có 1 chút uất hận và 1 chút thương xót mà nói:

- Họ xấu hổ....vì có đứa con như em...vì có đứa cháu không có bố.

Chị ấy nghe vậy cũng im lặng 1 hồi mà đường phố đã mỗi lúc 1 đông người qua lại, đứa bé cũng đã bú sạch bình sữa, tôi khẽ lựa tay mà lấy chiếc bình ra, nhìn nó lại bình yên ngủ mà lòng thấy chua xót.

Bỏ bình sữa vào chiếc làn rồi xách lên, 1 tay ôm đứa bé đứng dậy nhìn cô gái kia mà nói:

- Cảm ơn chị....nếu sau này có thể gặp lại...em có tiền...nhất định sẽ cảm tạ chị.

Nói rồi tôi cũng cúi đầu chào chị 1 cái rồi bế đứa bé rời đi thì chị ấy lại lên tiếng:

- Thế giờ định đi đâu?

Tôi nghe vậy cũng dừng bước quay đầu nhìn chị, đôi mắt cũng cảm thấy vô định nói:

- Em không biết....giờ chắc đi tìm nhà nào cần người làm rồi xin....nhưng chỉ sợ vướng con nhỏ....họ không nhận.

Chị ấy nhìn tôi 1 lúc rồi tiến lại gần, có chút chần chừ mới nói:

- Mày có làm với chị không?

Tôi nghe vậy cũng có chút khó hiểu nhìn chị:

- Làm gì ạ?

Chị ấy bỗng nhiên im lặng nhìn chằm chằm vào tôi 1 hồi rồi bình thản nói:

- Gái dịch vụ.

Tôi đủ lớn để hiểu 3 cái từ đấy là gì, cũng hiểu được đến với cái nghề đó đồng nghĩa với những việc làm gì. Vì tôi hiểu nên tôi sẽ chẳng để bản thân mình thâm hơn:

- Cảm ơn chị, nhưng em không có ý định đó.

- Có thể mà cảm thấy đây là công việc không sạch sẽ nhưng 1 thân 1 mình sống ở cái đất này, tay còn ôm đứa con mà nghĩ mà có thể tồn tại được không? Tất nhiên chị không ép buộc mà, chị là thấy mẹ con mà lang thang không nhà cửa nên muốn giúp đỡ mà 1 chút. Mà có thể coi đó là đẩy mà vào con đường tối tăm, nhưng cái nghề đấy đang nuôi sống bọn tao mỗi ngày. Hãy cứ thử đi tìm đi, cuộc sống nó nghiệt ngã lắm đấy em ạ, lương thiện sẽ chẳng sống được đâu. Nếu cảm thấy không ổn, cứ về đây tìm chị, hỏi tên chị Hằng Bà Bà là mọi người sẽ chỉ.

Nói rồi chị ấy lấy trong túi ra 1 tờ 200k nhét vào bên trong áo của đứa bé rồi vỗ vai tôi 1 cái mà quay người đi vào chiếc ngõ kia.

Tôi còn định lên tiếng gọi lại nhưng cũng đành thôi, công việc mà chị ấy nói, tôi không nghĩ đến và không dám nghĩ đến.

Bé đứa bé cứ lững thững đi về phía trước, mặt trời lên cao chẳng mấy chốc mà trải những tia nắng đầu tiên xuống con đường, phố xá

lại đông đúc 1 ngày mới.

Những cánh cửa của các ngôi nhà san sát bắt đầu được hé mở, tôi nhìn thấy 1 cửa hàng tạp hoá đang được bày ra liền đi lại nhìn người phụ nữ lúi húi bày biện ấy mà lên tiếng:

- Cô ơi, có bán sữa bột cho trẻ sơ sinh không ạ?

Người phụ nữ nghe vậy liền quay người nhìn tôi niềm nở nói:

- Có cháu ơi, vào trong đi, đủ loại luôn.

Nói rồi cô ta đi vào dẫn đường cho tôi, tôi vẫn ôm chặt lấy đứa bé mà theo sau.

- Đây cháu, cháu lấy loại gì?

Tôi nhìn cả 1 giá đồ với đủ loại thứ sữa, cũng chẳng biết nên chọn loại nào hơn nữa cũng chẳng biết loại này với loại nào nên chỉ đại vào 1 hộp rồi hỏi:

- Loại này bao nhiêu hả cô?

- Đây là sữa của Nhật, 590k cháu.

Tôi nghe cái giá mà giật mình, có thể sữa tốt cho đứa bé nhưng vì điều kiện bây giờ, tôi không đủ khả năng mua. Nhìn sang 1 loại khác rồi chỉ vào nó:

- Vậy loại này thì sao ạ?

- Hộp đấy 650k.

Tôi nghe vậy lại ái ngại nhìn cô rồi lựa thêm 1 loại khác hỏi:

- Vậy loại này ạ?

Người phụ nữ ấy có vẻ bực mình, giọng nói đã thấy khó chịu:

- 460k.

Tôi còn 500k với 200k lúc này chị Hằng cho, đã dư để mua được hộp sữa chỉ là số tiền thừa ít ỏi sợ không thể chi phí được những cái khác nên có chút chần chừ.

Người phụ nữ thấy vậy liền nhìn tôi gắt gỏng:

- Sao? Có mua không? Mới sáng sớm còn chưa kịp mở hàng đã vào đây hỏi loạn cả lên rồi đứng lì ở đấy.

Tôi nghe vậy có chút e ngại nhìn cô ta rồi hạ giọng nói:

- Cháu mua....nhưng....còn loại nào rẻ hơn không cô?

Cô ta liếc tôi 1 cái rồi trả lời:

- Thì muốn mua loại nào, nói tên rồi tôi lấy cho.

- Cháu....mấy cái này.....cháu không rành lắm....cô xem loại nào rẻ mà dùng được thì lấy hộ cháu.

Cô ta nghe vậy liền với tay lấy 1 hộp ở trên giá xuống đưa cho tôi:

- Đây, loại này 260k. Để con để cái rồi mà còn không biết chọn sữa cho con. Chúng mày thời bây giờ được ăn sung mặc sướng, ỉ lại bố mẹ quen rồi chứ có khổ như chúng tao ngày xưa, cái gì cũng đến tay, cũng tự thân vận động đâu.

Tôi nhận lấy hộp sữa từ tay cô ta mà 2 hốc mắt không hiểu vì đâu đã đổ hoe, nửa câu cũng chẳng nói lại.

Tôi lấy tờ 500k ra trả cho cô ta, nhận lại tiền thừa rồi cũng cảm ơn 1 câu mà đi ra phía ngoài.

Những người ngoài cuộc kia họ chỉ nhìn vào những gì họ thấy mà không cần biết cuộc sống của người ta như thế nào đã liên phán xét như vậy, tôi cảm thấy uất ức vô cùng.

Nhưng rồi thì làm gì được chứ, thanh minh cũng chẳng ai tin, kêu oan cũng chẳng ai cứu, không những thế họ còn nhìn tôi bằng ánh mắt rẻ bủ, khinh miệt. Tôi tự hỏi giữa con người và con người với nhau, nếu đã không thể giúp đỡ thì cần gì phải ác miệng đến như vậy.

Tôi lại ôm đứa bé cứ lang thang trên con phố đông đúc ấy, đầu tóc rối bù, quần áo lôi thôi, người ngòm nhếch nhác, ai ai cũng nhìn tôi bằng con mắt kỳ lạ, cái nhìn ấy như muốn xâu xé từng khác da thịt của tôi ra vậy.

Lúc này 1 cô gái đang còn là học sinh từ phía sau chạy đến chỗ tôi nói nhỏ:

- Chị ơi, quần chị bẩn rồi.

Nói rồi cô gái ấy cũng chạy đi, còn tôi khẽ kéo chiếc quần rồi quay đầu ra sau nhìn mới phát hiện vết máu to loang lổ ở đấy.

Sau khi để xong, mọi thứ còn chưa sạch mà tôi khi nãy lại vận động quá nhiều nên kinh nguyệt tràn ra ngoài, tôi có chút xấu hổ kéo chiếc áo xuống nhưng làm sao có thể che được dấu vết ấy.

Vài người qua đường cứ nhìn chăm chăm khiến tôi phát khóc, tay ôm đứa bé cúi gằm mặt xuống mà đi, nước mắt theo đóa cũng chảy trào ra, trong đầu không ngừng cầu mong: "làm ơn, đừng nhìn tôi...xin các người".

Tôi cứ cắm đầu đi như vậy cho đến lúc va phải 1 người làm tôi hốt hoảng nói:

- Xin lỗi!

Lời vừa dứt, tôi cũng ngẩng mặt lên, người đàn ông trước mặt làm tôi có chút ngỡ ngàng.

Anh ta đang phủi lại chiếc áo của mình, cũng nhìn đến tôi 1 cái nhưng chẳng nói gì liền đi lại phía chiếc ô tô đỗ gần đấy mà ngồi vào.

Chiếc xe chạy đi tôi mới sực nhớ ra còn chưa kịp nói câu cảm ơn anh, người đêm qua đã đưa tôi vào bệnh viện nhưng nhìn bộ dạng anh như vậy có lẽ cũng không nhận ra tôi thì phải.

Tôi thờ dài rồi nhìn xuống đứa bé, lúc này phát hiện hơi thở nó bắt đầu khò khè, gương mặt cũng chẳng còn hồng hào như ban đầu nữa liền hốt hoảng vỗ nhẹ vào má nó, nước mắt ứa ra mà nói:

- Cốm....cốm ơi....con làm sao thế?

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 5

Truyện ngắn: Gái một con✣

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 5✣

Tôi run rẩy ôm đứa con của mình, ngó dáo dác nhìn xung quanh rồi chạy lại chỗ 1 người phụ nữ đang đứng gần đấy, nước mắt ngấn dài mà vội vã hỏi:

- Cô ơi....cô xem con cháu....nó bị làm sao thế này....?

Người phụ nữ đấy nhìn xuống đứa bé, nghe được tiếng thở khò khè liền nói:

- Nó có vẻ bị ngạt mũi, gọi taxi đi đến bệnh viện kiểm tra đi.

Tôi nghe vậy cũng vội lao ra phía ngoài đường, tay ôm con, tay xách đồ làm luống cuống rơi cả chiếc làn xuống đất, đồ đạc vương vãi ra.

Người phụ nữ kia chạy lại giúp tôi nhặt lại đồ, tôi thấy 1 chiếc taxi chạy đến cũng liền đưa tay ra vẫy.

Cả người đang run bần bật bế đứa bé rồi nhận chiếc làn từ tay người phụ nữ:

- Cháu cảm ơn!

Nói vội nói vàng rồi quay người ngồi vào chiếc taxi mà hướng đến người lái xe kia:

- Anh ơi....cho em đến bệnh viện nhi...nhanh hộ em với.

Chiếc taxi lăn bánh chạy chen vào đoạn đường đông đúc, mặc dù đã rất vội nhưng cứ đi được 1 đoạn lại phải dừng lại vì tín hiệu giao thông hay những khu ngã tư phương tiện chen lấn.

Tôi ngồi trong xe mà lòng nóng như lửa đốt nhìn đứa bé đang mỗi lúc 1 khó khăn vì thở, lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi hướng đến người lái xe trước mặt mà mếu máo nói:

- Anh ơi...có thể đi nhanh hơn được không...con em...cần đến bệnh viện....

- Em nhìn đường mà xem, anh cũng muốn đi nhanh, thế không lẽ đâm vào người ta để mà đi à em?

Tôi nhìn ra đám người đang chen lấn nhau ở phía trước mà càng thêm sốt sắng, giờ này là giờ hành chính, người người đi làm, tắc đường như thế này không biết lúc nào mới đến được bệnh viện.

Tôi lấy trong túi ra tờ 50k đưa cho người lái xe:

- Gấp quá...em gửi tiền...em xuống xe đi cho kịp...

Nói rồi tôi cũng chẳng còn thời gian để mà nhận lại tiền thừa liền mở cửa xuống tay ôm đứa bé, tay xách làn mà chạy vội về phía trước, miệng vẫn không ngừng cầu xin:

- Cóm ơi...cố lên con....mẹ sẽ đưa con đến bệnh viện...làm ơn đừng xảy ra chuyện gì...con nhé.

Tôi chạy 1 đoạn mà đôi chân đã muốn gục xuống, hơi thở cũng chẳng còn được đều nữa, cả người lúc này như muốn rã rời, đôi mắt mệt mỏi chỉ muốn nhắm lại nhưng nghĩ đến đứa bé đang thoi thóp trong lòng tôi lại khiến tôi có thêm nghị lực mà đi tiếp.

Nước mắt rơi lã chã đọng lại trên bàn tay đang ôm chặt đứa bé, sự chua xót từ giọt nước ấy ngấm sâu vào da thịt khiến toàn thân đau nhức. Tôi cảm tưởng như bản thân mình tồn tại trên cái thế giới này chính là gánh hết những bất hạnh và đau khổ dư thừa của người đời, để chịu những sự ghẻ lạnh và miệt thị thay cho họ thì phải. Tại sao lần lượt những bi kịch đều trút xuống đầu tôi như vậy?

Chạy miệt mài cuối cùng cũng nhìn thấy được cánh cổng to lớn đang nhoè nhoẹt đi bởi những giọt nước mắt tủi nhục, tôi chạy thẳng vào bên trong mà khóc lóc nói:

- Bác sĩ ơi...mau giúp con cháu với...làm ơn....!

1 chị y tá từ đâu đi đến đỡ lấy đứa bé từ tay tôi, kiểm tra qua 1 cái rồi nói:

- Bệnh nhi có biểu hiện thở rút lõm lồng ngực....bác sĩ...cần phải cấp cứu gấp và tiếp oxy.

Nói rồi cô y tá ấy liền bế con tôi đi đến 1 người đàn ông mặc chiếc áo blue trắng đứng gần đấy rồi cùng ông đi thẳng vào phòng cấp cứu, tôi thấy vậy cũng liền đuổi theo nhưng khi đến cánh cửa liền bị chị y tá kia chặn lại:

- Chị là mẹ của cháu phải không?

Tôi khóc lóc nhìn chị ấy gật đầu:

- Dạ...phải...chị ơi...con em có làm sao không ạ?

- Bác sĩ đang cứu chữa cho bệnh nhi, chị đi theo tôi để làm hồ sơ bệnh án cho bé.

Chị y ta quay người đóng cánh cửa phòng cấp cứu lại rồi lướt qua tôi mà đi ra, tôi đau đớn nhìn đến cánh cửa kia 1 hồi rồi cũng vội vã đuổi theo chị ấy ra đến quày, chỉ ấy nhìn tôi nói:

- Chị ở đây làm hồ sơ cho cháu.

Nói rồi chị ấy cũng quay người rời đi, lúc này cô gái cũng mặc chiếc als blue trắng ngồi ở quày thu ngân ấy nhìn tôi rồi lấy 1 quyển sổ nhỏ mở ra mà hỏi:

- Bé tên gì vậy chị?

Lòng tôi đang rối như tơ vò, nghe chị ấy hỏi vậy cũng theo phản xạ trả lời:

- Cốm chị ạ.

Chị ta nghe vậy nhìn tôi hỏi:

- Tên khai sinh của bé là gì chị?

Nghe đến đấy tôi mới chợt sững người lại, hôm qua sinh Cốm xong, vì sợ không có tiền trả viện phí nên tôi đã đem con mình bỏ trốn, còn chưa làm cho nó 1 tờ giấy khai sinh, mà đến 1 cái tên cũng chưa có tâm trạng nghĩ đến, bỗng liên lúc này bị hỏi câu như vậy làm tôi có chút lúng túng.

Chị ta thấy bộ dạng của tôi như vậy liền gất nhẹ:

- Con của mình mà cũng không nhớ tên à?

Tôi nhìn chị vừa suy nghĩ, vừa lắp bắp nói:

- Dạ....là...là ...Trần...Trần Gia Phi.

Tôi lấy họ và tên đệm của mình, đặt tên con là Phi vì hy vọng nó sẽ có sức mạnh phi thường để vượt qua ngưỡng cửa khó khăn này.

Cô ta nhìn ôi 1 cái mà thở mạnh rồi cúi mặt xuống ghi ghi chép chép lại hỏi tiếp:

- Mẹ tên gì?

- Trần Gia Thuỳ.

- Tên bố?

Tôi nghe đến đấy bỗng nhiên cổ họng nghẹn đắng lại, cả người run rẩy không cách nào kìm hãm được mà nước nỡ nói:

- Không có bố.

Chị ta dừng bút lại nhìn lên tôi 1 hồi rồi cũng bỏ qua mà hỏi tiếp:

- Bé có bảo hiểm chưa?

Tôi có chút lúng túng trả lời:

- Dạ...bé mới sinh nên em chưa kịp làm....

- Thế có đem theo giấy khai sinh không?

- Dạ...gấp quá nên em không mang theo.

Chị ta nghe vậy lại nhìn tôi có chút gắt nhẹ:

- Tên con thì không nhớ, bảo hiểm lại chưa có, giấy khai sinh thì không mang, làm mẹ rồi mà còn đoảng thế thì khổ con cái. Thế có chứng minh thư không?

Tôi nhìn chị có chút ái ngại khẽ lắc đầu nói:

- Dạ...không!

- Thế chị đem theo cái gì?

- Chị thông cảm, em cũng gấp quá mới quên.

- Thế thì ra liên lạc với người nhà bảo người nhà cầm đến đi.

Tôi nghe vậy lại cảm thấy cả 1 sự uất ức trào lên khiến cổ họng nghẹn đắng không nói được lời nào.

Bỗng lúc này, chị y tá lúc nãy bế con tôi vào phòng cấp cứu đi lại đưa 1 tập giấy cho cô ta rồi nói:

- Bệnh nhi bị viêm phổi, làm hồ sơ bệnh án để nhập viện điều trị và theo dõi.

Tôi nghe đến đấy mà cả người như chết lặng, nước mắt càng mạnh mẽ chảy trào ra. Viêm phổi? Tôi đủ kiến thức để hiểu căn bệnh ấy ở trẻ nó nguy hiểm đến cỡ nào. Giá như đêm qua tôi không ôm đứa bé bỏ trốn khỏi bệnh viện, giá như hôm qua tôi không để nó ở dưới trời sương lâu như vậy, giá như tôi đủ sữa mẹ để cho con mình không phải gào khóc suốt cả tiếng đồng hồ, muôn vàn giá như ở trong đầu càng khiến tâm can tôi dày xéo chồng chất.

Tôi là 1 người mẹ không tốt, 1 người mẹ đáng trách, đã không thể cho con mình 1 cuộc sống tốt đẹp lại còn đẩy nó đến tình cảnh bệnh tật như vậy. Tôi túm lấy cánh tay chị y tá kia rồi nói:

- Chị ơi...con em nó sẽ không sao phải không?...Bệnh này có thể chữa khỏi đúng không chị....làm ơn....cứu con em với.

Chị ấy vỗ nhẹ lên tay tôi vài cái rồi gạt xuống:

- Bác sĩ vẫn đang điều trị cho bệnh nhi, chị trước tiên hãy làm xong thủ tục nhập viện.

Lúc này cô gái ngồi ở bàn quầy thu ngân liền lên tiếng:

- Làm hồ sơ mà không có bảo hiểm, không đem theo giấy khai sinh, chứng minh của mẹ cũng không có, như thế này thì làm sao điều trị miễn phí được?

Chị y tá nghe vậy nhìn tôi rồi lại quay sang trả lời:

- Cứ cho chị ấy ký xác nhận vào hồ sơ bệnh án rồi làm căn cứ thanh toán theo quy định là được.

Cô gái kia nghe vậy cũng gật đầu, cúi xuống loay hoay viết rồi lại nhìn đến tôi đưa ra 1 quyển sổ rồi nói:

- Chị ký vào đây đi, trước mắt đóng cho bệnh viện 2 triệu.

Cái con số đấy nó không quá lớn nhưng thực sự đối với tôi là 1 điều quá khả năng, tôi đưa đôi mắt sưng húp nhìn xuống hồ sơ bệnh án, bàn tay run rẩy đưa lên cầm lấy cây bút, chần chừ 1 hồi rồi nói:

- Chị ơi....em xin lỗi....nhưng em cũng không mang theo tiền ở đây....các chị hãy cứ cứu chữa cho con em...rồi em sẽ về đem tiền

đến nộp được không?

Cô ta nghe vậy lại nhìn tôi nói giọng khó chịu:

- Tôi thấy chị cũng là số 1 rồi đấy, con ốm đau bệnh tật đưa đi viện mà không nhớ đem theo cái gì, không biết có phải chị bỏ quên nó ở đâu rồi mới để nó bị bệnh thế không?

Nghe cô ta nói vậy lòng tôi có chút đau đớn, nhưng trước mắt cần phải cứu chữa cho con tôi đã:

- Chị làm ơn giúp em....giờ em sẽ về nhà lấy tiền đem đến nộp luôn...được không?

Chị y tá kia lúc này cũng lên tiếng:

- Được rồi, về lấy tiền đi, để đưa bé ở đây chúng tôi sẽ điều trị và trông chừng.

Tôi nước mắt ngấn nước mắt dài mà nói:

- Dạ, em cảm ơn...em cảm ơn...giờ em sẽ về lấy tiền luôn.

Nói rồi tôi vẫn tay xách chiếc làn đi ra phía cổng, mà trước mắt số tiền 2 triệu vẫn chưa biết kiếm ở đâu ra đây?

Đứng trước cánh cổng rộng lớn ấy, nhìn những đôi vợ chồng, những người mẹ và bà ngoại ôm con, ôm cháu hót hải đi vào trong mà lòng tôi đau thất lại.

Thật đáng buồn cho những đứa trẻ sinh ra mà lại mắc những căn bệnh hành hạ, nhưng tôi còn đnags buồn hơn họ là vì chẳng có cánh tay hay bờ vai nào để nương tựa và nhờ vả, kể cả là người thân. Bởi đến ngay cả họ còn xua đuổi và ghẻ lạnh tôi thì những

người đứng ngoài kia chỉ là ban phát 1 chút lòng thương hại nhất thời.

Tôi chạy dọc trên vỉa hè của con đường, cả gương mặt đã trở nên lấm lem vì nước mắt nước mũi thi nhau chảy ra, đến bây giờ mới nhận ra rằng, hình như tôi đã rất nhiều ngày khóc không ngừng nghỉ rồi thì phải. Ông trời ơi, ông làm ơn hãy để cho tôi được bình yên thờ 1 giây thôi, để tôi còn cảm thấy bản thân có sức lực mà sống tiếp, được không?

Tôi cứ chạy mãi cho đến khi thấy 1 cửa hàng quần áo treo tấm biển "Tuyển nhân viên" liền đi vào, thấy 1 người phụ nữ ngồi ở quầy tính tiền mà đi lại hỏi:

- Chị ơi, em thấy chị treo biển tuyển người, em có thể làm được không?

Chị ta nhìn người tôi từ trên xuống dưới liền hoát tay:

- Đi xin việc thì cũng nên tôn trọng người khác, ăn mặc, người ngượng nhếch nhác như thế này mà cũng được à?

Tôi nghe vậy liền vội vàng chỉnh lại quần áo, vuốt qua mái tóc của mình, bàn tay lấm lem lại quẹt ngang đôi mắt mà nghẹn giọng nói:

- Chị ơi, chị giúp em với, em có thể làm được mọi việc. Con em đang ở bệnh viện, nó cần tiền để đóng viện phí....em xin chị.

- Ở thế vào đây là xin việc hay trình bày hoàn cảnh để xin tiền?

- Không chị ơi, em xin việc...nhưng chị cho em ứng trước lương được không? Em sẽ làm bù trả cho chị....làm ơn cứu con em với chị ơi.

Chị ta nhìn tôi liền gất lên:

- Việc thì chưa làm đã đòi ứng trước lương, thôi thôi, đi đi, đừng ở đây mà khóc lóc trình bày, tôi không nghe đâu. Muốn bán quần áo thì cũng phải ăn mặc sạch sẽ 1 tí, mặc như thế thì ai dám vào mua.

- Nhưng chị ơi.....

- TÔI BẢO ĐI ĐI CƠ MÀ, SAO CỨ ĐỂ NÓI NHIỀU THẾ?

Chị ta quát lớn lên làm tôi sợ, nước mắt cố nén lại không được vô thức mà chảy ra, tôi quay đầu trở ra phía ngoài, lại vội vã mà tìm kiếm sự giúp đỡ khác. Nhưng đường thì rộng, người lai đông, mà lòng người lại lãnh lẽo vô cùng.

Tôi chạy đến 1 quán bán đồ ăn sáng, nhìn cô chủ dáng người béo tốt ì ạch lại làm tôi liên tưởng đến bà Lý ở làng tôi mà đi vào hỏi nhé:

- Cô ơi, ở đây có cần người rửa bát hay bưng bê không? Cháu có thể làm được không?

Cô ta nhìn tôi bằng đôi mắt có chút dữ tợn rồi nói:

- Nhìn người thế, có làm được việc không?

Tôi nghe vậy lại mừng trong lòng mà nhìn cô ta vội vàng trả lời:

- Dạ, cháu làm được!

- Thế vào dọn mấy cái bàn kia đi, đem đồ ra bên vòi nước đây mà rửa

Tôi chỉ cần nghe vậy là liền cười trong nước mắt, vội vã đi thu dọn những bát đĩa ăn dở đem ra phía vòi nước ở bên ngoài căn nhà ngồi xuống hì hục rửa, công việc cứ chạy ra rồi chạy vào, đứng lên lại ngồi xuống, cho dù có nhiều người tốt bụng nhắc nhở tôi chiếc quần đã quá bẩn nhưng tôi chẳng còn tâm trạng mà để ý đến nó, cố gắng nén xuống tủi nhục, kìm lại nước mắt mà làm việc.

Suốt mấy tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ, quá giờ sáng, tôi lại quay lưng vào dọn dẹp và quét tước, xong xuôi đi đến chỗ cô chủ quán mà hỏi:

- Cô ơi, lương trả thế nào vậy cô?

Cô ta nhìn tôi 1 cái rồi trả lời:

- Tao bán có tí buổi sáng thôi nên trả mày 1 tháng 1 triệu rưỡi.

Dù sao có tiền là được rồi, tôi lại nhìn cô ta tiếp lời:

- Cháu có thể ứng trước được 1 tháng không cô, cháu hứa sẽ đi làm đầy đủ.

Tôi vừa nói xong cô ta liền trừng mắt nhìn lên tôi quát:

- Ở con này, mày ghê gớm nhỉ, mới rửa vài cái bát đã đòi lương cả 1 tháng.

Dáng vẻ của cô ta lại làm tôi có chút sợ mà nghẹn ngào nói:

- Không phải cô ơi, là con cháu đang ốm nằm viện...cháu cần tiền đóng viện phí cho nó....xin cô giúp cháu với....cháu hứa sẽ không lừa cô...

- Con mày nằm viện, con tao cũng nằm viện kìa. Ở đâu ra kiểu rửa được 1 buổi đòi tiền cả tháng. Thôi thôi, tao trả cho mày buổi này, mày đi tìm nơi khác mà làm.

Nói rồi cô ta rút 1 tờ 50k trong tập tiền bán hàng đng cầm trên tay đưa cho tôi:

- Đấy, cầm tiền rồi đi đi.

Từ sáng đến giờ tôi vùi rửa bát, vừa bưng bê, xong xuôi còn thu dọn bàn ghế, quét tước nhà cửa, vậy mà công lại được trả bằng 1 tờ 50k, tôi uất ức mà ứa nước mắt:

- Cô ơi, cô giúp cháu với.

- Ở cái còn này, tiền thì trả rồi còn ở đó mà ăn vạ à? Đi đi nhanh lên.

Nói rồi cô ta lấy cẳng đáng ục ịch ấy đẩy tôi ra ngoài đường rồi xua tay:

- Đi đi nhanh lên! Con mày nằm viện thì nhanh mà đi tìm việc ở chỗ khác, đứng đấy mà khóc có ra tiền không?.

Tôi nhìn người phụ nữ ấy mà bàn tay cầm lấy tờ 50k siết chặt đến run rẩy, nước mắt uất huận, nhục nhac, đau đớn thì nhau chảy ra. Cho đến giây phút này tôi mới biết, đồng tiền nó có sức mạnh có thể đàn áp được cái tình của con người.

Quay đầu bỏ chạy với đôi mắt tràn trề nước, tôi tìm lại con đường cũ mà hướng đến, đôi chân muốn gãy đôi nhưng vẫn phải gồng mình chạy tiếp, cho đến khi dừng lại ở cái ngõ có phần quen đấy thì khựng lại.

Hít 1 hơi thật sâu, nước mắt cố gắng nén xuống, tôi chạy sâu vào bên trong con ngõ đó, gặp người nào là liền hỏi 1 câu duy nhất:

- Cháu muốn tìm chị Hằng, hay gọi là Hằng Bà Bà.

Tôi theo chị dẫn của họ đi đến cuối ngõ lại rẽ vào 1 hẻm nhỏ mà ở trong đấy chỉ có 1 chiếc cổng duy nhất đi đến khu trọ tập thể.

Đứng trước cánh cổng, 2 con chó dữ ở trong đấy chạy ùa ra sủa lớn làm tôi sợ hãi mà thụt lùi về sau, lúc này 1 giọng nói ở bên trong vọng ra:

- Đưa nào đến đấy?

Lời vờ dửng, cũng là lúc 1 cô gái bước ra, chị ta nhìn thấy tôi cũng cảm thấy không có gì là kinh ngạc mà đi lại phía cánh cổng sắt nói:

- Sao? Đã nghĩ chưa?

Tôi nhìn chị mà nước mắt vẫn cứ chảy dài xuống làm đỏ rộp 2 bên gò má, cố gồng mình lên mà nói:

- Em cần tiền...hãy giúp em với.

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 6

E đã up trn ra ngoài rồi nên mng tương tác tốt nhé

Truyện ngắn: Gái một con✿

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 6✿

Nghe tôi nói vậy, nét mặt chị Hằng cũng chẳng có chút biểu cảm nào, vẫn giữ cái dáng vẻ của 1 người con gái dạn dày kinh nghiệm mà nói:

- Mà cần tiền, chị không thể cho mà. Chị cũng không thể giúp mà, phải là mà tự giúp mình. Ở đây chỉ có 1 nghề, chị đã nói với mà rồi. Làm hay không làm, tùy mà.

Tôi nhìn chị ấy qua nhưng thanh cửa sắt, đôi mắt muốn sưng lên vì khóc quá nhiều mà nghẹn giọng nói:

- Con em...nó bệnh rồi...bây giờ em cần tiền để đóng viện phí....em cũng đã tìm hết mọi cách...chạy đến mức chân muốn khuy xuống....cả người là mùi hôi hám đến ngay cả em cũng không thể chịu nổi....nhưng thật sự em không biết phải xoay đâu ra tiền bây giờ...

Chị Hằng nhìn tôi đôi mắt có loé lên 1 tia thương hại, im lặng 1 lúc rồi mở khoá đẩy cánh cửa ra:

- Tùy mày, nếu muốn thì đi vào đây, không thì quay đầu lại theo hướng khi này.

Dứt lời, chị cũng xoay người đi về phía 1 căn phòng ở bên trong đó, mà tôi đứng đấy đôi chân nửa muốn bước tới, nửa muốn lùi lại.

Tôi tin chắc rằng nếu đi qua cánh cửa này, cuộc sống của tôi về sau sẽ là những tháng ngày chẳng thể tìm thấy ánh sáng.

Tôi không thể biết được con đường này nó chông gai và nghiệt ngã đến mức nào, điều tôi biết được là nó có thể giúp tôi có được 1 khoản tiền để chữa trị cho con tôi, Cốm nó vẫn đang ở đấy đợi tôi đến, tôi chẳng còn thời gian nào để mà yên lặng suy ngẫm nữa.

Tôi dùng hết sức lực của mình mà nhấc đôi chân lên, 1 bước đi qua cánh cửa cổng ấy, con chó được xích ở 1 cái cây trong sân thấy tôi liền sủa lớn rồi lao ra như muốn làm bật cả cái gốc cây đây.

Tôi sợ hãi đi đến căn phòng mà chị Hằng bước vào khi này, vừa đến trước cánh cửa, nhìn vào phía bên trong là 1 người thanh niên khi sáng lái chiếc xe máy đó cùng với mấy cô gái ăn mặc hở hang trong đó có cả chị Hằng.

Người thanh niên ấy nhìn thấy tôi cũng có chút ngạc nhiên mà hỏi:

- Ở con này, vào đây làm gì?

Chị Hằng ngồi ở trong đấy lúc này lên tiếng:

- Vào đây thì để làm chứ còn làm gì nữa.

- Mà điên à Hằng, không đừng lại dẫn con về đây.

- Thì không phải là đang thiếu người sao? Nó mới để thì để nó đi phòng hát trước, 1 - 2 tháng là có thể đi khách được rồi.

Người thanh niên kia nét mặt dữ tợn đứng bật dậy mà lớn tiếng:

- Mẹ mà, rồi khách khứa họ biết thì họ chửi vào mặt tao, mà y nên hiểu con để nó đen cỡ nào. Thôi thôi, tao không đồng ý nhé.

Nói rồi anh ta đi lại phía tôi túm lấy cánh tay tôi mà đẩy đi. Chị Hằng thấy vậy cũng đi lại ngăn cản:

- Thôi, mà mê tín vừa thôi. Nó cứ kiếm ra tiền đem về là được, tao đéo quan trọng. Mà đéo thích thì để nó làm với tao.

- Vấn đề ở đây không phải là làm với ai, mà nó mới để xong thì làm được cái gì.

Chị Hằng giật tôi lại rồi nhìn đến người thanh niên kia:

- Kệ tao, sau nó mà là đưa kiếm tiền được nhất thì mà đừng có mà đổi ý.

- Mẹ con điên, tao cũng đến chịu với mà. Tùy.

Nói rồi anh ta cũng tức giận đi lại phía chiếc xe đang dựng trong sân ngồi lên rồi lái thẳng đi ra cổng.

Chị Hằng lúc này nhìn sang tôi rồi nói:

- Để chị tìm cho mày bộ quần áo, trước mắt tắm rửa sạch sẽ rồi vớt cái bộ trên người mày ngay đi. Nhà tắm ở hướng kia, bật nước nóng lên mà dùng, người mày như thế này không thể kiêng cử được.

Nói xong chị Hằng cũng quay lại vào căn phòng kia lúc sau đi ra đưa cho tôi 1 bộ quần áo ở nhà khá thoải mái:

- Nhanh lên rồi ra đây chị nói chuyện.

Tôi nhận bộ đồ trên chị rồi cũng xoay người đi về hướng căn phòng ở cuối kia, bàn tay run rẩy đưa lên bật công tắc điện rồi bước vào mà đóng cánh cửa lại.

Cả người uể oải trút bỏ từng thứ trên người xuống, đôi chân tôi những vết máu chảy dài đã quện khô lại, lúc này mới cảm thấy nơi phía cửa mình chợt đau xót, khẽ cúi đầu nhìn xuống, những dòng nước đỏ vẫn rơi rớt trên nền gạch trắng xoá, cái màu đấy là đầu óc tôi trở nên choáng váng.

Tôi bắt đầu xả nước xuống, gột rửa hết những thứ bẩn thỉu và bụi bặm trên người, cảm giác giọt nước thấm vào từng khúc da thịt đến tê buốt.

Sau khi mọi thứ đã ổn thoả, tôi trở ra rồi đi lại phía căn phòng khi này, lúc này mấy cô gái kia đã đi hết chỉ còn lại mình chị Hằng ở đấy tôi mới đi vào:

- Chị...bây giờ em phải làm gì?

Chị Hằng nhìn tôi rồi trả lời:

- Công việc thường làm vào buổi tối, khách ngày rất ít. Mà tranh thủ có nghỉ ngơi thì nghỉ đi.

- Chị ơi....vậy....em có thể ứng trước tiền không?....Hoặc chị cho e mượn....em cần phải đến viện đóng tiền...con em đang ở 1 mình trong đây.

Chị bỗng nhiên nhìn tôi 1 cái khá lâu rồi đứng lên:

- Được rồi, chị đi với mà.

Chúng tôi ra ngoài bắt xe mà đi thẳng đến bệnh viện. Tôi vội vã chạy vào bên trong, đôi mắt đảo dác tìm chị y tá hồi sáng nhưng chẳng thấy liền đi lại phía quầy thu, vẫn lại chị gái khó tính ban nãy mà lên tiếng hỏi:

- Chị ơi, con em giờ đang ở đâu chị?

Chị ta nhìn lên tôi trả lời:

- Đem tiền lên nộp viện phí chưa?

Chị Hằng lúc này đi lại chỗ tôi nói:

- Hết nhiều không để tôi đóng?

Chị ta chuyển tầm nhìn rời khỏi tôi, nhìn sang chị Hằng mà trả lời:

- Trước mắt đóng tạm 2 triệu đã, bệnh nhi vẫn trong quá trình điều trị, nếu có gì thì bệnh viện sẽ báo.

Chị Hằng nghe vậy cũng lấy trong túi ra mấy tờ 500k đưa cho cô gái kia. Cô ta nhận lấy rồi cúi đầu xuống viết lách, rồi đẩy quyền sở sang cho tôi:

- Được rồi, ký vào đây đi. Xong rồi lại căn phòng ở phía cuối hành lang kia, bệnh nhi đang được điều trị ở đấy.

Tôi nghe vậy cũng vội vàng cầm cây bút ký xoẹt vào đấy rồi quay người theo hướng dẫn của cô ta mà chạy đến căn phòng ở cuối cùng kia bước vào.

Vừa bước chân vào mọi thứ khiến tôi choáng váng, không riêng chỉ mình con tôi mà rất nhiều đứa bé đều được nằm đấy trong 1 lồng kính, với những ông dẫn cầm trên người.

Tôi có phần run rẩy bước vào, đôi mắt vì cảnh tượng này mà trở nên lưng tròng nước, rồi dừng lại ở 1 chiếc lồng của đứa bé không có người thân nào ở đấy mà ứa nước mắt.

Bàn tay xanh xao chạm raiz đưa lên luồn vào trong cái lỗ hồng nhỏ ở chiếc lồng mà nắm lấy bàn tay nhỏ bé xíu của đứa bé, nước nở mà nói:

- Côm ơi...cố lên con...mẹ nhất định sẽ không để con phải làm sao.

Vì là phòng bệnh nên không cho phép người nhà vào quá nhiều, chị Hằng chỉ có thể đứng ngoài đợi tôi.

1 lúc sau, tôi trở ra, thấy chị vẫn còn ngồi ở chiếc ghế chờ ngoài đấy liền đi lại hỏi nhỏ:

- Chị ơi...con em giờ đang như thế này....em làm sao có thể đi làm được?

Chị Hằng đứng dậy đi lại phía tôi nói:

- Trước mắt mày cứ ở đây với đứa bé, chập tối chị sẽ đến đón mày về, khi ấy sẽ thuê 1 bà xuống để ý nó, mày xong việc thì chị sẽ đưa mày lại đây. Mày đã xác định vào con đường này, tốt nhất không nên dẫn đo nữa, tiền chị cho mày mượn, phải tự kiếm mà trả lại cho chị.

Tôi nhìn chị ấy mà nước mắt cứ chảy dài xuống, cổ họng kìm nén những tiếng nấc mà gồng mình lên nói:

- Dạ!

Chị đưa tay lên vỗ nhẹ vào vai tôi 1 cái rồi quay người đi, tôi lại đứng đấy nhìn theo bóng chị đi khuất sau đám người qua lại mà chỉ thấy đc 1 màu tương lai xám xịt.

Chập tối, chị đúng như đã nói đi xuống đón tôi, lúc này đi cùng chị còn có 1 người phụ nữ đã ngoài 50 tuổi, gương mặt khá hiền lành.

- Cô Hiền đây cũng có mấy đứa cháu nhỏ, chị nhờ cô ấy đến trông thằng bé đỡ mày mấy tiếng, giờ thì đi nào.

Tôi nhìn người phụ nữ tên Hiền kia có chút mếu máo nói:

- Cô để ý đứa bé hộ cháu, cháu nhất định sẽ quay lại sớm.

Nói rồi tôi cũng liền chạy thảnh thơi ra ngoài bởi vì sợ nán lại chỉ cảnh khiến tôi không muốn rời nữa rời khỏi đây.

Tôi và chị leo lên chiếc xe máy trở về khu trọ, xe vừa lao vào trong sân, đập vào mắt là cảnh tượng nhưng cô gái áo 2 giây cổ trần khoe ngực, váy ngang ngang đùi khoe chân đang đứng tự lại 1 chỗ.

Người thanh niên khi sáng còn muốn đuổi tôi, nhìn thôi tôi cũng chỉ hừ lạnh 1 tiếng rồi lại hướng đến mấy cô gái kia nói lớn:

- Nào mấy đứa kia, đi làm nào, còn đứng đây mà đứ đờ à?

Lời anh ta vừa dứt, mấy cô gái kia cũng đi lại phía con xe máy dựng ngay đấy ngồi lên, 3 đến 4 người trên 1 chiếc xe lao ra ngoài.

Chị Hằng lúc này kéo tôi vào trong phòng, mở tủ ra lựa đi lựa lại, ném cho tôi 1 chiếc váy body màu đen mà nói:

- Thay nó vào đi!

Lần đầu tiên tôi mặc thứ quần áo kiểu này, mặc dù nó không quá táo bạo như của mấy cô gái khi nãy nhưng nó cũng lộ liễu ít nhiều.

Đứng chần chừ 1 lúc rồi cũng mặc nó vào, chị Hằng lại nhún vai xuống giường rồi lấy hộp phấn với thỏi son ra, bôi bôi xoa xoa vài cái rồi cất đi:

- Được rồi, đứng dậy đi nào.

Tôi nghe vậy liền đứng lên, cảm nhận được sản dịch ở phía dưới bỗng chốc ào ra 1 đọt làm tôi khựng lại. Chị Hằng thấy vậy cũng hỏi:

- Sao thế?

Tôi nhìn chị lắc đầu 1 cái:

- Không sao, giờ đi đâu hả chị?

- Quán hát. Nhanh lên đi, không đứa khác nó cướp mẹ hết khách giờ.

Tôi cùng chị lại ra chiếc xe khi nãy ngồi lên phóng đi, váy ngắn lại khá mỏng làm tôi cảm thấy hơi se lạnh, cả người bỗng nhiên trở nên nổi hết gai ốc mà khẽ run.

Chiếc xe dừng lại ở con phố với ánh đèn nhấp nháy đủ màu, khu đây đều là 1 loại các quán hát karaoke lớn nhỏ.

Tôi bước xuống, chị HẰNG cũng kéo tôi vào 1 quán rồi chỉ lại phía chiếc ghế gần chỗ 1 thanh niên đang ngồi trông xe mà nó:

- Mà ngồi đây, lát nữa có khách đến kiểu gì cũng gọi. Quán này là quán đông khách nhất, mà ngồi 1 bàn chỉ cần 30 phút là phải tìm cách lấy tiền rồi rời đi để chuyển bàn khác. Công việc chỉ ngồi bấm bài hát rồi rót bia, khôn khéo thì sẽ được khách bo thêm không thì lấy 1 bàn 300k, nhớ chưa?

Tôi nghe vậy cũng chỉ biết gật đầu nhưng trong lòng căng thẳng không thôi, 2 bàn tay bấu chặt vào nhau, cả người lúc này không hiểu sao trở nên gai lạnh.

Chị HẰNG đứng cùng tôi 1 lúc thì có 1 đoàn khách 5-6 người đàn ông đi vào, đợi cho bọn họ lấy phòng xong xuôi chị mới đi lại tươi cười nói:

- Máy anh uống nhiều bia rượu rồi hát vậy có cần các em bấm bài cho không?

1 người đàn ông trong số đấy đã hơi ngà say nhìn chị cột nả nói:

- Có trẻ và đẹp như em không?

- Anh yên tâm, mấy đứa em em còn trẻ và đẹp hơn nhiều.

- Được, thế gọi cho mấy em vào phòng đi.

- Dạ, vậy các anh vào trước đi, em sẽ dẫn mấy đứa vào luôn.

Mấy người đàn ông ấy nghe vậy cũng gật đầu đi vào 1 căn phòng, chị Hằng lúc này lấy điện thoại ra gọi cho ai đấy rồi nói:

- Mấy đứa kia có đứa nào xong chưa? Cho vài đứa sang quán 409 đi, có khách gọi.

- .....

- Được rồi, bảo nó lựa lời, nhanh lên.

Dứt lời, chị cũng tắt máy đi lại phía tôi:

- Thuỳ, mày vào trước đi.

- Mình em ah?

- Vào đi rồi mấy đứa đang ở gần đây sẽ sang luôn. Không phải sợ đâu, chị đứng ở ngoài đợi mày.

Tôi lúc này thật sự căng thẳng mà đứng dậy, theo chị đi đến trước cửa cánh phòng kia, chần chừ 1 lúc rồi cũng đẩy cửa vào.

Vừa bước vào bên trong, cũng cảm nhận được 1 đợt sản dịch chảy ào ra làm tôi đứng người.

Lúc này, cái người khi nãy nói chuyện với chị Hằng liền đi lại ôm lấy eo tôi:

- Em gái, đi vào đây ngồi.

Tôi theo phản xạ lại khẽ đẩy ông ta ra, ngay sau đó cũng nhận được sắc mặt khó coi của lão tôi cũng phải gượng gạo cười:

- Để em đi được mà.

Tôi đi lại phía khoảng ghế cách xa bọn họ ngồi xuống nhưng lão già kia lại đi về chỗ tôi ngồi ngay bên cạnh, vòng tay qua ôm tôi.

Vừa ngay lúc đấy, cánh cửa lại mở ra, tôi theo phản xạ hướng đến, người đàn ông vừa bước vào làm tôi có phần kinh ngạc.

Anh ta đi lại khoảng ghế đối diện tôi ngồi xuống, cười nói với mấy người kia, lão ngồi cạnh tôi cũng đứng dậy đi lại tay bắt mặt mừng lắm vì nhạc quá lớn nên tôi cũng chẳng nghe được bọn nói gì.

Lúc này, lão già kia quay lại chỗ tôi nói nhỏ vào tai:

- Em lại kia rót bia đi.

Tôi nghe vậy có chút ngần ngại nhưng cũng phải đứng dậy, trong lòng vẫn đang hy vọng có cô gái nào vào lúc này thì tốt.

Tôi đi lại chỗ người đàn ông kia, với lấy chai bia bật ra rót vào 1 cốc đá rồi đặt caia chai xuống định trở lại vị trí cũ thì anh ta lên tiếng:

- Tôi gặp cô rồi thì phải!?

Tôi nghe vậy cũng thấy ngạc nhiên quay lại nhìn anh ta, thật sự không nghĩ anh ta vẫn nhớ tôi.

Khi vừa đối mặt nhau, có lẽ dễ nhận ra hơn nên tôi thấy anh khẽ cười nhạt 1 cái:

- Nếu tôi nhớ không nhầm thì đã đụng mặt cô 3 lần rồi thì phải. Mỗi lần lại là 1 dáng vẻ không giống nhau. 1 lần là sản phụ, 1 lần là bà mẹ ôm con, còn bây giờ.....(anh ta nhìn tôi 1 lượt rồi dừng lại ở gương mặt tôi, bình thản nói tiếp)....khá xinh đẹp. Chỉ là trong bộ dạng này, tôi không có cảm tình.

Lời nói đầy ý mỉa mai ở trong đó tôi nghe thừa hiểu, cảm giác nhục nhã kéo đến, sống mũi có chút cay xè, bỗng lúc này cánh cửa lại mở ra, mấy cô gái ở khu trọ của chị Hằng đi vào, tôi thấy vậy cũng liền rời khỏi chỗ anh ta kiếm 1 vị trí tách biệt để ngồi.

Vừa đặt người xuống, lại 1 trận ồ ạt nữa trào ra, tôi có cảm giác đầu óc đã trở nên chóng mặt, toan đứng dậy đi ra phía ngoài thì lão già khi nãy lại đi đến ôm lấy tôi.

Có chút mệt mỏi khẽ né tránh nhưng lão cứ khăng khăng ôm chặt lấy, mà tay kia vẫn cầm cái mic hướng đến màn hình mà hát.

Lúc này, anh ta bỗng nhiên đứng lên đi ra ngoài, tôi thấy qua ô kính anh ta nói gì đó với nhân viên của quán rồi quay vào thì 1 lúc sau đó anh nhân viên kia cũng mở cửa đi lại chỗ tôi gọi tôi ra.

Tôi không hiểu chuyện gì nhưng tháo được lão già kia nên cũng đứng dậy, cảm giác chóng mặt khủng khiếp, chân tay bắt đầu bủn rủn. Vừa bước ra khỏi căn phòng, anh nhân viên kia đưa tôi vài tờ tiền nhét vào tay rồi nói:

- Em ra ngoài đi, không phải vào đó nữa.

Tôi thật sự không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, đầu óc bỗng nhiên quay cuồng, cả người không còn sức lực ngã quỵ xuống, 1

trần ở ạt ở phía dưới lại trào lên, xung quanh là bầu không khí lạnh ngắt khiến tay chân tôi tê cứng lại, không thể cử động được.

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 7

Truyện ngắn: Gái một con✿

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 7✿

Tôi vẫn còn có thể nhận thức được mọi thứ chỉ là chân tay lúc này bỗng tê cứng lại không thể cử động được, cả người lại vã mồ hôi, tim đập nhanh khủng khiếp

Người nhân viên thấy vậy liền hét hoảng cúi xuống đỡ lấy tôi mà kêu lớn:

- Em gái...làm sao thế?

Chị Hằng lúc này từ đâu đi lại nhìn thấy tôi như vậy cũng hoảng sợ mà đỡ lấy tôi:

- Thuỳ...Thuỳ....sao thế....

Nói đến đây chị cũng nhìn xuống dưới chân tôi, có lẽ nhận ra được điều gì lên vội vàng nói lớn:

- Ai đó gọi giúp tôi xe cấp cứu đi...nhanh lên....!

Đầu óc tôi vẫn còn mơ hồ nhìn thấy gương mặt lo sợ của chị Hằng, bên tai ù ù những lời xì xào to nhỏ của những người xung

quanh mà tôi lại chẳng nói được nổi 1 lời nào.

Bỗng lúc này cảm nhận cả người được ai đó nhấc bổng lên mà đi thẳng ra phía ngoài. Đầu óc đã trở nên choáng váng nhưng vẫn thấy rõ được nửa gương mặt của người đàn ông ấy, lại là anh ta.

Tôi được đặt nằm ở ghế sau của xe oto, chạy thẳng vào cổng bệnh viện rồi dừng lại.

Cánh cửa mở ra, là anh ta cúi người vào bế lấy tôi mà đi thẳng vào bên trong gọi lớn:

- Bác sĩ !

Y tá đẩy chiếc giường lại, anh đặt tôi xuống rồi nói:

- Cô ấy vừa mới sinh xong.

Cô y tá nghe vậy có lẽ theo chuyên môn cũng đoán được vấn đề, 1 tay đẩy chiếc giường đi rồi nói:

- Mới sinh mà đã ăn mặc như thế này.....bác sĩ, sản phụ mặt xanh tái, huyết áp tụt, sản dịch ra nhiều, chẩn đoán băng huyết.

Tôi được đẩy vào phòng cấp cứu, cánh cửa đóng lại cũng là lúc tôi nhìn thấy chị Hằng hốt hoảng chạy đến rồi cũng đành bất lực chờ đợi ở phía ngoài cùng với anh ta.

Sau khi được truyền dịch và các bác sĩ cứu giúp, tôi được đẩy ra ngoài vẫn trong tình trạng còn đủ nhận thức, chỉ là khi trở ra lại không còn thấy 1 bóng người quen nào còn đứng ở đấy đợi, trong lòng lúc này không hiểu sao lại có chút chua xót kỳ lạ.

Nữ y tá đẩy tôi vào 1 căn phòng rồi nói:

- Có xuống đi lại giường được không?

Tôi nghe vậy cũng phải cố gồng người lên mà ngồi dậy, đầu óc vẫn còn cảm thấy choáng váng mà đi lại phía 1 chiếc giường trống ở đấy nằm xuống.

Nữ y tá thấy vậy cũng đẩy chiếc giường đi, xung quanh tôi lúc này là những bà mẹ ôm con cùng người thân của mình, cái cảnh tượng ấy làm tôi cảm thấy chạnh lòng.

Điện thoại không có, tiền cũng chẳng đem theo, tôi cũng không có người quen nào ở cạnh, trong đầu giờ chỉ suy nghĩ đến đứa bé còn đang ở bệnh viện, không biết người phụ nữ mà chị Hằng đưa đến liệu có chăm sóc tốt cho nó không?

Cứ nghĩ đến đứa con của mình, 1 đứa bé được sinh ra trong sự không mong muốn của ai, được sinh ra trong cảnh trốn chui trốn nhủi, trong cảnh phải đi vượt đê sông để tìm kiếm từng 1 chút sữa ấm bụng mà tôi lại ứa nước mắt.

Tôi không dám nghĩ chỉ trong 2 ngày ngắn ngủi, bản thân lại có thể trải qua những chuyện mà tôi cứ tưởng sẽ chẳng thể nào chịu đựng nổi, thế rồi mới thấy cuộc sống này đôi khi còn khắc nghiệt hơn cả địa ngục.

Những tiếng cười nói của đôi vợ chồng giường bên cạnh làm tôi chẳng dám nhìn sang, chỉ ngược đôi mắt lưng tròng nước hướng lên phía trần nhà kia mà cố gắng kìm chế cảm xúc của mình.

Bông lúc này, người phụ nữ đang ôm con của mình khẽ đi qua đi lại ru nó ngủ lại đi về phía giường của tôi hỏi nhỏ:

- Bé chưa được lên với mẹ sao em?

Tôi nghe vậy cũng liền nhìn sang chị ấy, chỉ gượng gạo cười 1 cái:

- Dạ!

Chị nhìn tôi gật đầu rồi cũng đung đưa cho con mình, tôi nhìn đứa bé được ôm ấp trong vòng tay người mẹ mà lại thương xót cho đứa con của mình.

Gắng gượng ngồi dậy rồi bước xuống giường, bác sĩ có dặn tôi nên hạn chế đi lại nhiều nhưng có lẽ hoàn cảnh này tôi ngay cả nằm nghỉ ngơi chắc cũng chẳng thể nào có.

Đi ra phía ngoài cửa phòng, nhìn trước, nhìn sau cũng chỉ có vài người thân của sản phụ, tôi lại cố lê đôi chân của mình đi từng bước.

Bỗng lúc này 1 giọng nói vang lên:

- Lại muốn trốn à?

Tôi nghe vậy có chút chột dạ liền khựng người mà quay lại, có phần ngớ ngàng nhìn người đàn ông đang đứng đấy mà khó hiểu.

Anh ta đi lại phía tôi, đưa 1 tập giấy ra trước mặt tôi rồi nói:

- Có y tá ở đây nói cô hôm qua đã ôm con đi, còn chưa thanh toán viện phí.

Nghe anh ta nói vậy tôi có phần xấu hổ nhưng thì sao chứ, bản thân tôi cũng đâu có muốn vậy, hơn nữa tôi cũng đã để lại 1 nửa số tiền tôi có:

- Anh thanh toán rồi?

- Không thanh toán thì sao? Y tá nhận ra cô ngay sau khi đưa vào phòng cấp cứu, liền quay ra yêu cầu tôi thanh toán.

Tôi nhìn anh có phần ái ngại nói:

- Thật xin lỗi, tôi hiện tại cũng không mang tiền theo người, anh để lại cho tôi thông tin, tôi sẽ liên lạc để trả.

- Đến ngay cả bệnh viện mà cô còn có gan trốn, vậy tôi đưa thông tin thì cũng không hy vọng được đến 10%.

Cảm nhận được sự mỉa mai trong câu nói ấy của anh ta khiến tôi có chút tức giận nhưng dù sao anh ta nói cũng chẳng có gì sai, tôi không dám chắc được khi nào mới có tiền để trả:

- Nếu anh đã biết thế, tại sao lại còn thanh toán?

- Tôi cũng đang nghĩ không biết tại sao lại phải làm thế nhưng dù sao cũng đã thanh toán rồi thì công không cần phải trốn nữa, quay lại phòng đi. Còn con của cô, tôi thấy cái cô gái đi cùng cô nói chuyện điện thoại với ai đấy liên quan đến đứa bé rồi cũng đi vội rồi.

Đứa bé? Đi vội? Không lẽ con tôi nó xảy ra chuyện? nghĩ đến đây trong lòng liền có sự bất an, tôi cũng mặc kệ anh ta đứng đấy lại quay người rời đi. Chỉ là vừa bước thêm được vài bước, anh ta ở phía sau lại lên tiếng:

- Nếu biết bản thân không đủ khả năng thì làm việc gì cũng nên có chừng mực, phóng khoáng quá rồi để con ra lại làm tội nó.

Tôi nghe vậy không hiểu sao lại cảm thấy tự ái liền quay người lại nhìn anh ta, đôi mắt đã trở nên đỏ ngầu mà nói:

- Liên quan đến anh sao?

- Tất nhiên chẳng liên quan đến tôi, tôi chỉ tội là đưa bé sinh ra lại trong 1 hoàn cảnh với 1 người mẹ đặc biệt như thế. Cô nên ý thức được công việc của mình làm, mà đã không có ý thức được thì cũng nên có trách nhiệm với việc của mình. Cứ nghĩ sinh con ra rồi để đấy là nó tự lớn sao? Còn cô vẫn bình thản phấn son, váy ngắn, bất chấp cả việc kiêng cữ sau sinh chỉ để ngồi với vài tên đàn ông moi từng đồng tiền của họ? Làm cái nghề này cũng ra tiền đấy, nhưng ra tiền mà lại không chịu trả viện phí sinh đẻ vậy cô dùng tiền đấy để nuôi bản thân mình sao?

Cổ họng nghẹn đắng kéo đến 1 sự uất ức khủng khiếp, cả người run rẩy vì kìm nén cơn giận mà nhìn người đàn ông trước mặt không tránh khỏi để rơi những giọt nước mắt mặn đắng:

- Anh chẳng có quyền gì để phán xét tôi cả!

Anh ta nhìn tôi vẫn với dáng vẻ lạnh nhạt ấy, 2 tay đút túi quần rồi bình thản nói"

- Cô còn đứng đây để nói được không phải đều là nhờ 2 lần tôi cứu cô sao? 1 lần tôi có thể coi là tình cờ, 2 lần rồi thì cô nên xem xét lại thái độ với ân nhân của mình. Tôi bỏ tiền ra không phải để lại 1 lần nữa vô tình gặp cô và lại đưa cô đến bệnh viện.

Mặc dù đã cố kìm chế rất nhiều nhưng nước mắt tôi vẫn chảy dài xuống 2 bên gò má, lồng ngực tức tối đến khó thở:

- Anh cứu tôi 2 lần thì sao? Không có nghĩa là anh biết về cuộc sống của tôi. Mà nếu đã không biết thì đừng nói như kiểu anh bỏ tiền ra là anh có quyền nói gì thì nói.

- Cuộc sống của cô làm sao? Tôi không biết hết nhưng tôi có thể thấy qua. Người phụ nữ đêm hôm 1 mình đau đẻ phải đi nhờ vả người lạ, rồi ôm con trốn viện, ngày hôm sau lại trông thấy cô ta phần son, váy ngắn ngồi bên 1 người đàn ông đáng tuổi chú bác, mà đáng lẽ khi đấy phải làm ôm con cho nó bú. Nếu tôi mà là đứa bé đó, tôi không hy vọng sẽ được sinh ra bởi 1 người mẹ vô trách nhiệm như vậy.

Tôi thật sự đã không thể khống chế được cảm xúc của mình, bàn tay bất giác đưa lên tát anh ta 1 cái không ngờ đến:

- Những gì anh thấy không phải là tất cả, vì thế đừng trách tại sao lại có cái tát này.

Nói rồi tôi cũng quay người rời đi, nhưng cánh tay lại bị anh ta kéo lại:

- Tôi không đánh phụ nữ nên cái tát này tôi sẽ cho qua. Còn nếu cô không muốn chết ngoài đường thì tốt nhất nên quay về phòng của mình.

Tôi nhìn anh ta mà cười giễu 1 cái:

- Tôi có chết cũng không liên quan đến anh, nếu lần này có vô tình gặp thì cũng đừng đưa tôi đến bệnh viện.

Lời vừa dứt thì 1 giọng nói vang lên:

- Thuỳ!

Tôi theo phản xạ quay đến hướng phát ra âm thanh ấy, thấy chị Hanwgd dáng vẻ vội vã đi đến rồi nói với tôi:

- Mày không sao chứ? Có đi được không? Đến bệnh viện nhi đi, đưa bé có tình hình nguy kịch rồi.

Tôi nghe đến đấy mà cảm tưởng như cả bầu trời đang đổ sụp xuống, tim gan bị ai bóp nghẹn lại, nước mắt thi nhau mà rơi xuống, tôi vùng tay thoát khỏi anh ta rồi hướng đến chị mà nói:

- Tại sao....lại nguy kịch....không phải em đã đóng tiền viện phí.....để bọn họ cứ chữa cho nó sao....

- Mày bình tĩnh đi....để chị đưa mày đến đó....

Tôi nghe vậy cũng vội vàng đi ra phía ngoài, 1 cơn gió mạnh thổi qua chợt làm cả người muốn tê cứng lại, chân tay đã bủn rủn như muốn rơi ra từng khúc 1. Ông trời ơi, ông có mắt thì hãy nhìn đến tôi 1 chút được không, chỉ 1 chút thôi hãy để tôi có thêm sức lực mà chạy đến với đứa bé, con tôi...nó thật sự không đáng phải chịu sự dày vò như vậy....!

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 8

Truyện ngắn: Gái một con✧

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 8✧

Chị Hằng đỡ lấy tôi đi lại phía chiếc xe máy dựng ngoài đây, vừa mới quay đầu xe, tôi còn chưa kịp ngồi lên thì cánh tay lại bị người khác giữ lại. Tâm trạng đang có chút không ổn nên tôi tức giận hét mạnh ta ra rồi quay đầu nhìn người đẩy bằng đôi mắt ướt át mà lớn tiếng:

- Được, anh nói đúng, tôi là loại mẹ vô trách nhiệm đấy nên mới để con tôi bị như vậy. Giờ thì được chưa? Hãy để tôi yên đi!

Cứ tưởng anh ta sẽ lại cho tôi 1 bài giáo huấn, nhưng không.... nét mặt của anh bỗng nhiên lại khác hẳn dáng vẻ ban nãy mà nói:

- Bác sĩ nói cô cần phải kiêng cử, đi xe máy không tiện, để tôi đưa đi.

Câu nói không liên quan của anh ta khiến tôi ngỡ ngàng 1 chút, chị Hằng lúc này đứng ở bên cạnh nghe vậy cũng lên tiếng:

- Phải đấy, chị cũng để xe máy ở đây đi với mày, dù sao đi ô tô cũng nhanh hơn.

Vì tình thế như vậy nên tôi cũng đành thuận theo, anh ta đi lấy xe rồi quay lại đón chúng tôi.

Thời gian 1 giây mà tôi còn chưa được nhìn thấy đứa bé Ifa giây đấy tôi đứng ngồi không yên, chị Hằng ở bên cạnh vòng tay qua ôm lấy vai tôi mà an ủi:

- Được rồi, mày bình tĩnh đi, bác sĩ chỉ bảo nguy kịch, vẫn đang cứu chữa cho nó. Mày mà cứ hoảng loạn như thế rồi lại băng huyết ra đấy là không ai giúp được nữa đâu.

Tôi nghe vậy lại nhìn sang chị, nước mắt nước mũi đã tèm nhem mà nước nỡ nói:

- Con em nó không có tội....em cũng chưa bao giờ làm điều ác với ai....tại sao con em sinh ra....lại bị mọi người xa lánh....đến ngay cả cuộc sống này....cũng muốn từ chối nó....

- Chẳng phải chị vẫn đang giúp mày đấy à? Mày không thấy hôm nay chị cãi nhau với lão Hải chỉ về việc cho mày vào làm sao, thế nên đừng bi quan quá, sống tích cực lên, đứa bé sẽ không sao?

Mặc dù là chị đã an ủi nhưng tôi vẫn không thể nào bình tâm được, xe vừa dừng đi vào trong cổng bệnh viện và dừng lại, tôi đã mở cửa bước xuống mà chạy vội vào bên trong, phía sau là tiếng gọi của chị Hằng:

- Thuỳ, từ từ đã. Mày muốn chết sao mà chạy như vậy.

Tôi đi thẳng đến căn phòng mà đứa bé đang được điều trị, nhìn mấy người mặc áo blue trắng đang đứng quây quanh vị trí của con mình mà hốt hoảng túm lấy cánh tay của 1 người rồi nức nở nói:

- Bác sĩ....con cháu làm sao? Tại sao lại nguy kịch....có phải là cháu nộp thiếu tiền nên mọi người không chữa trị cho nó phải không?

Người đàn ông độ tuổi 50 mặc chiếc áo blue trắng cố gỡ tay tôi ra rồi nói:

- Cô là người nhà của bệnh nhi sao? Hãy bình tĩnh lại rồi tôi mới có thể nói chuyện được.

Tôi nghe vậy đưa tay lên quẹt vội đi những giọt nước mắt mà không hiểu sao nó vẫn không cách nào ngừng chảy được, cả người gồng mình đến run rẩy nhìn vị bác sĩ mà cố gắng nói:

- Được...được....cháu không khóc nữa....cháu sẽ bình tĩnh....bác sĩ cứ nói đi...đứa bé....con của cháu không sao phải không?

Vị bác sĩ ấy có gương mặt khá phúc hậu, đôi mắt đã có nhiều nếp nhăn, ông nhìn tôi mà chậm rãi nói:

- Bệnh nhi được chẩn đoán bị bệnh màng trong, là hội chứng suy hô hấp ở trẻ sơ sinh. Chúng tôi đang tích cực bơm oxy, thở máy thông thường nhưng không đáp ứng được, tình trạng bé vẫn suy hô hấp nặng. Đã tiến hành cho thở máy cao tần bé đã ổn định hơn nhưng diễn biến bệnh xuất hiện tình trạng sốc nhiễm trùng. Nếu tình trạng này kéo dài, bệnh nhi sẽ nguy hiểm đến tính mạng do thiếu oxy và suy đa phủ tạng. Hiện tại chúng tôi vẫn đang nỗ lực cứu

chữa, nhưng vẫn báo trước để người nhà chuẩn bị tâm lý với điều xấu nhất.

Từng lời từng chữ của người bác sĩ ấy như 1 lưỡi dao đang đâm thẳng vào lòng ngực tôi, cảm giác nơi cổ họng đã nghẹt thở, cả người chẳng còn chút sức lực nào nữa mà khụy xuống.

Vị bác sĩ thấy vậy liền đưa tay ra đỡ lấy tôi, tôi lại run rẩy bấu chặt vào chiếc áo trắng ấy mà nước mắt nói:

- Bác sĩ....nó không thể có chuyện gì được....ngày hôm qua nó còn ở trong lòng của cháu say sưa ngủ....sáng nay nó còn bú hết 1 bình sữa....nó không thể nào xảy ra chuyện được....bác sĩ hãy làm ơn cứu con cháu.

Chị Hằng lúc này từ ngoài đi vào đỡ lấy tôi đứng lên rồi nói:

- Mà có yên đi để người ta làm việc không? Đi ra ngoài này đã.

Vị bác sĩ kia nghe vậy cũng lên tiếng:

- Hãy đưa cô ấy ra ngoài để ổn định lại tâm lý. Mọi thứ cũng mới chỉ là thông báo trước còn chưa đến mức phải hết cách.

Chị Hằng ôm lấy tôi đi ra phía ngoài, giây phút quay người lại tôi bắt gặp được cái nhìn thương hại của người đàn ông đứng ở cánh cửa kia, anh ta chắc lại đang nghĩ tôi vô trách nhiệm, để con ra rồi để nó ốm đau mà chạy đến ôm ấp mấy tên đàn ông khác.

Trong lòng tôi lại tự cười giễu 1 cái, con người ta thật kỳ lạ, bản thân vốn chẳng phải là người đang ở trong cuộc nhưng lại thích nói để thể hiện mình biết nhiều và quá hiểu người khác mà không biết

được rằng đôi khi sự thật không phải dùng bằng mắt để mà nhìn thấy.

Tôi đi lại phía chiếc ghế chờ ở ngay đấy mà ngồi thụp xuống, chẳng còn tâm trạng đâu mà quan tâm đến cái nhìn của người khác, đầu óc bây giờ chỉ lặp lại lời nói của vị bác sĩ khi nãy mà cảm nhận được toàn thân đang rét run lên.

Tính ra đứa bé mới ra đời chỉ 1 ngày, nó còn chưa 1 lần mở mắt để nhìn thấy thứ ánh sáng của cuộc đời, vậy mà trái tim non nớt ấy đã phải đấu tranh để giành lại sự sống của mình, tôi thật sự không dám nghĩ đến điều tồi tệ nhất sẽ xảy ra.

Bỗng lúc này, người bác sĩ kia đi ra rồi hướng đến tôi mà nói:

- Trước tình hình diễn biến bệnh như thế này, chúng tôi đã chỉ định sử dụng phương pháp cuối cùng là kỹ thuật màng trao đổi oxy ngoài cơ thể. Nhưng hiện tại bệnh nhi không có bảo hiểm, cũng không đưa được giấy khai sinh, về nên chi phí chữa trị này sẽ rất cao.

Tôi nghe vậy liền đứng bật dậy, đi lại phía ông mà run rẩy nói:

- Là...là khoảng bao nhiêu ạ?

Vị bác sĩ ấy còn chưa kịp lên tiếng trả lời thì 1 giọng nói đã chen ngang:

- Cứ điều trị cho đứa bé đi, chi phí bao nhiêu tôi sẽ trả.

Tôi có chút ngỡ ngàng nhìn đến anh ta, mặc dù chẳng biết số tiền kia là bao nhiêu và anh nhiều tiền cỡ nào nhưng không nghĩ anh lại chịu giúp tôi 1 lần nữa sau cái tát vừa khi nãy.

Có lẽ nhận ra được cái nhìn khác lạ của tôi, anh cũng hướng đến tôi mà bình thản nói:

- Tôi chỉ là cứu 1 đứa bé còn cơ hội sống, số tiền đấy cô không cần đề tâm.

Nói rồi anh liền quay sang người bác sĩ kia tiếp lời:

- Bác sĩ cứ cho tiến hành điều trị, sáng ngày mai tôi sẽ đến để đóng viện phí.

- Được.

Dứt lời, người bác sĩ ấy cũng quay vào mà anh ta cũng lướt qua tôi để rời đi.

Cho đến khi tiếng đế giày đã trở nên xa dần, tôi mới vội vàng quay người lại đuổi theo anh ta ra đến phía cửa mà nói:

- Khoan đã!

Cũng may anh ta dừng lại, tôi liền đi đến trước mặt anh có phần dè chừng hỏi:

- Tôi....tôi....chưa biết tên của anh?

Anh lúc này lấy ví ra rồi rút ở trong đấy 1 cái danh thiếp đưa cho tôi mà nói:

- Có gì cứ liên lạc vào số đây cho tôi.

Tôi cầm lấy nó nhưng cũng chưa kịp đọc lại nhìn anh hạ giọng nói:

- Tôi biết có thể anh rất nhiều tiền, khoản chi phí này có thể không đáng là bao nhiêu, nhưng anh giúp con tôi vậy nên tôi sẽ làm để trả cho anh dần. Còn nữa...cái tát khi nãy....tôi xin lỗi!

Anh nghe vậy nét mặt cũng chẳng có gì thay đổi, vẫn nhìn tôi mà bình thản nói:

- Cô vì tôi giúp đỡ cô nên cô mới áy náy khi nãy đã tát tôi?

- Không phải...tôi chỉ là cảm thấy lúc đấy có chút nóng tính không kìm chế được hành động của mình, giờ nghĩ lại thấy có phần quá đáng.

- Tôi giúp đưa bé không phải là để đờn cô đến xin lỗi hay nhận ra hành động của mình. Tôi nặng lời làm cô tức giận, cảm xúc như thế nào thì cứ giữ như vậy, bởi cái nhìn của tôi về cô vẫn chưa có khác. Chỉ là.....(anh chợt im lặng nhìn tôi 1 hồi rồi mới nói tiếp).....cảm thấy nên có trách nhiệm 1 chút thôi.

Nói rồi anh cũng lẳng lẳng lướt qua tôi mà đi ra phía ngoài, tôi theo đó cũng xoay người lại nhìn cái bóng lưng rộng lớn ấy trải dài trên mặt đất rồi lại nhìn xuống tấm danh thiếp trên tay: "Công ty CP Thương Mại Ô Tô Quốc tế - Giám đốc: Phạm Quốc Việt". Tôi đọc đi đọc lại cái tên ấy mà chẳng thề ngờ đến về sau 3 từ này lại làm cuộc sống của tôi đảo lộn.

Ngay trong tối hôm ấy, con tôi đã được điều trị bằng máy móc hiện đại theo phương pháp của vị bác sĩ kia đã giới thiệu. Mặc dù bác sĩ có nói không cần phải túc trực ở đây, bởi vì đưa bé được nuôi ăn tĩn mạch toàn phần nhưng tôi vẫn cảm thấy không an tâm nên nhất quyết ở lại bệnh viện chông trờng nó, chị Hằng nói mãi không được nên cũng đành về.

Sáng hôm sau, chị Hằng vào đón tôi về nhà để rửa mặt mũi, thay quần áo nhưng chỉ là chiếc xe vừa đi qua cánh cửa cổng khu trọ thì lão Hải - người thanh niên nhất quyết không cho tôi ở lại đây liền đi về phía chúng tôi mà nói với chị Hằng:

- Tao nói mày không nghe, mày lôi 1 con đẽ về đây để làm, mày có biết cái tin nó dẫy này ở quán 409 đã loan hết sang các quán khác không? Và giờ thì người ta cũng đã né đéo dám gọi người của tao với mày nữa rồi.

Chị Hằng cời chiếc vũ treo lên xe rồi nhìn anh ta nói:

- Liên quan gì đến chuyện nó?

- Sao lại không liên quan? Mày thẳng già sành sỏi nói không bao giờ thích gái nạ dòng, mày có hiểu không?

- Không nói thì ai biết đấy là đâu.

- Ở, đm cái con này, sao càng nói mày càng bảo thủ. Tóm lại tao đéo thích cho nó ở đây, đen đũi.

- Mày không thích thì là việc của mày, nó cũng đâu ở cùng với mày, nó ở cùng với tao.

- Tao với mày thuê được khu đây, rồi kiếm được mồi ngon, kiếm được dàn em để dẫn dắt, là tao với mày đã chung sức bỏ tốt bao nhiêu thời gian. Giờ mày lại đem 1 con chó mực đen đũi này về đây để phá hết mọi thứ à?

Chị Hằng nhìn Hải lờm 1 cái rồi cũng chỉ im lặng kéo tay tôi đi vào trong, chỉ là ai ngờ Hải lại mạnh tay giật tôi lại rồi nói:

- Tao kệ mẹ có đồng ý hay không, hôm nay con để này pahri đi ra khỏi khu trọ.

Nói rồi anh ta cũng túm lấy tay tôi kéo đi ra phía cổng mà tôi đã hoảng sợ nên phát khóc bấu chặt lấy tay anh ta mà nói lớn:

- Anh Hải...bỏ em ra...!

Chị Hằng lúc này chạy đến gỡ tôi thoát khỏi lão Hải rồi trừng mắt nhìn lão nói:

- Mày điên à Hải, đến ngay cả đàn bà con gái mà mày cũng mạnh tay thế à? Nếu mày không thích thì làm riêng đi, tao mình con Thuỳ là được rồi, còn mấy đứa kia cho mày cả.

- Mày mới là con điên đấy Hằng. Kệ mẹ mày, cho đen nó rửa chết mẹ mày đi.

Nói rồi anh ta cũng đi lạ phía chiếc xe của mình mà lao ra ngoài. Lúc này mấy đứa con gái đứng hóng chuyện ở phía căn phòng kia lại nhìn tôi cười cười nói nói gì đấy rồi lại quay vào làm tôi khó hiểu.

Tôi theo chị Hằng đi vào căn phòng riêng của chị ấy mà thay quần áo, cũng may dáng người của chị cũng gần giống dngas người tôi nên đồ chị lựa ra đưa tôi, tôi đều mặc vừa.

Xong xuôi tôi đi lại phía chị nói:

- Em đi ra đầu đường mua vài thứ cho Cốm nhé.

- Lại con điên mày nữa, tao đưa mày về là để nằm nghỉ ngơi, tranh đi lại nhiều rồi lại băng huyết ra đấy.

- Em chỉ đi bộ ra đầu đường thôi, không sao đâu.

Nói xong tôi cũng quay người đi luôn, chị Hằng đứng đấy nói với theo:

- Nhanh lên mà về nhé, đi từ từ thôi.

Tôi nghe nhưng không nói gì mà cứ đi thẳng ra phía ngoài, lang thang trên mấy vỉa hè con phố rồi cũng tìm được 1 cửa hàng bán đồ sơ sinh mà định toan bước vào thì 1 giọng nói từ phía sau vang lên:

- Thuỳ phải không?

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 9

Tt lại kém rồi 😞😞😞

Truyện ngắn: Gái một con✿

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 9✿

Tôi theo phản xạ quay người lại về phía phát ra tiếng nói ấy, 1 chút kinh ngạc nhìn đối phương mà gọi tên:

- Anh Hiếu!

Người con trai ấy mặc chiếc áo sơmi trắng, quần jean, giày thể thao, tay còn ôm vài quyển sách, gương mặt khá sáng sủa lộ rõ tia vui mừng đi về phía tôi mà nói:

- Đúng là em rồi, thời gian qua em đã ở đâu? Tại sao lại bỏ đi? Mà đi cũng không nói với ai cả?

Tôi nghe vậy cũng lầy làm kinh ngạc, hình như đây là lần đầu tiên trong suốt 1 tháng tôi ở nhà cô Hà, anh nói chuyện với tôi quá 2 từ thì phải.

Tôi nhìn Hiếu có chút ái ngại rồi trả lời:

- Lúc đấy em cũng sắp sinh rồi, không thể ở lại làm phiên 2 bác mãi được, với cả nói thì lại sợ mọi người không đồng ý nên mới im lặng đi.

- Ngày hôm sau không thấy em, anh đã hỏi mẹ mà mẹ nói cũng không biết. Anh thật sự lo lắng, trong người em không có tiền thì làm sao có thể sinh Cốm được, rồi làm sao mà nuôi nó?

Tôi nhìn Hiếu khẽ cười 1 cái:

- Em vẫn đang sống tốt đấy thôi, đứa bé cũng được sinh ra, mẹ tròn con vuông nên không có gì lo lắng đâu.

Hiếu nghe vậy lại nhìn tôi 1 lượt từ trên xuống dưới rồi nói:

- Vậy giờ em đang ở đâu? Cả đứa bé nữa, nó ngoan không?

- Em đang sống cùng với 1 người chị, Cốm thì gặp chút chuyện nên vẫn đang phải ở bệnh viện, em cũng chuẩn bị vào với nó.

- Mới sinh xong mà đã ra ngoài thế này thì không tốt đâu. Anh có việc cần phải đến trường bây giờ, đưa anh số điện thoại để anh liên lạc, cũng muốn vào thăm thằng Cốm 1 chút.

Tôi nghe vậy lại khẽ cười gượng 1 cái:

- Em....không có điện thoại.

Anh có lẽ biết mình lỡ lời nên có phần lúng túng lấy ở trong túi quần ra chiếc điện thoại của mình, bấm bấm 1 lúc rồi đưa cho tôi:

- Em dùng cái này đi, không cần phải đổi sim, để lát nữa anh sẽ liên lạc vào số này.

Tôi hơi giật mình 1 chút rồi cũng đẩy nó lại phía anh:

- Ờ, không phải là của anh sao? Em không cần đâu.

Bỗng lúc này 1 chiếc xe máy đi đến dừng ở ngay đây, người thanh niên ngồi ở trên xe nhìn về phía của Hiếu mà nói:

- Hiếu, đi nào.

Anh thấy vậy liền nhét chiếc điện thoại vào trong tay tôi rồi vội vàng nói:

- Được rồi, em cứ cầm đi để có gì anh liên lạc. Anh đi đã.

Nói rồi anh cũng quay người chạy đến chỗ chiếc xe máy đứng đợi kia ngồi lên mà phóng đi thẳng, còn tôi lúc này vẫn ngây ngốc ở đấy nhìn theo với chiếc điện thoại trên tay.

Cho đến khi chiếc xe đi mất hút, tôi mới thở dài 1 cái, bỏ chiếc điện thoại vào túi rồi hướng đến cái cửa hàng đồ sơ sinh kia mà đi vào. Lựa vài đồ thực sự cần thiết rồi cũng trả tiền mà đi về.

Vừa mới đi vào đến cổng, 1 cô gái ăn mặc hở hang, trang điểm khá đậm đi ra nhưng hình như là cố tình va tôi thì phải, túi đồ không cẩn thận rơi xuống, tôi cũng theo phản xạ lên tiếng:

- A.....xin lỗi.....!

Cúi người xuống nhặt lại đồ nhưng đôi chân kia của đối phương có vẻ không muốn rời đi thì phải:

- Đã đen thì đi ra 1 bước cũng thấy đen. Ở đây là nơi bọn tao làm ăn, kiếm tiền mà biết ý thì nên tự biến khỏi đây chứ đừng đem cái xui của mày làm ảnh hưởng đến người khác. Mày có biết hôm qua

vì mà y mà tất cả chung tao ở cái phòng đó đều không được trả tiền mà bị đuổi ra ngoài không?

Tôi nghe vậy cũng đứng lên nhìn cô ta 1 cái, nhưng không có gan nói lại cũng cố gắng im lặng cho qua để rồi đi nhưng đôi phương không có ý muốn cho qua nên túm lấy cánh tay tôi kéo mạnh lại:

- Mà y điếc à? Vênh tai lên mà nghe tao nói này con chó mỵc. Mà y nên cuốn gói khỏi đây trước khi mà y có ý định ôm đũa con của mà y về đây ở. Bọn tao không chịu được đâu.

Tôi quay lại nhìn đối diện cô ta, con người này tại sao lại đáng sợ đến như vậy.

Chị Hằng lúc này từ trong phòng đi ra nhìn thấy liền lên tiếng:

- Trang, mà y làm gì thế?

Cô ta nghe vậy cũng bình thản buông tôi ra rồi lại hướng mặt đến chị Hằng mà nói:

- Có làm gì đâu chị, em chỉ là nói chuyện làm quen thôi mà.

Nói rồi Trang lại liếc xéo tôi 1 cái mà đi ra phía ngoài, chị Hằng thấy vậy cũng lại gần tôi hỏi:

- Nó làm gì với mà y thế?

Tôi nhìn chị chỉ khẽ cười rồi lắc đầu 1 cái:

- Không có gì chị, em bây giờ muốn vào viện với thằng Cóm, chị đưa em vào được không?

- Vào làm gì, ở trong đó có y tá người ta để ý, mà cũng không phải cho nó bú thì ở phòng mà nghỉ ngơi đi. Hạn chế đi lại vừa thôi, hôm qua mới ngã ra đấy mà chưa sợ à?

- Không sao đâu, em mà ở nhà nằm không lại nghỉ ngơi lung tung, chị cứ cho em vào đi, em cũng nhớ đứa bé lắm.

Chị thấy không nói được tôi nên cũng đành thuận theo:

- Được rồi, thế để tao kiếm cho cái áo dài tay mà khoác vào. Tao chưa thấy ai để mà cứ như phong phanh như mày, lại còn đi nhiều hơn cả dân đi buôn.

Nói rồi chị quay lại trong phòng lấy cho tôi 1 chiếc áo trống nắng để mặc vào rồi quay đầu xe để tôi ngồi lệch 1 bên mà lái đi đến bệnh viện.

Vừa bước vào trong sảnh thì gặp 1 người đi ra:

- Không ở 1 chỗ mà nghỉ ngơi, đi đi lại lại làm gì, ở đây cũng có người để ý đứa bé rồi, cô không cần phải lo lắng.

Người đàn ông ấy cũng đơn giản chỉ mặc áo sơ mi trắng, quần âu nhưng dáng vẻ lại khác hẳn Hiếu. Anh ta trông chín chắn và có 1 sức hút kỳ lạ, gương mặt cũng quá mức ưa nhìn, trông dáng vẻ cũng khá đào hoa:

- Tôi phải được nhìn thấy nó mới yên tâm được. Anh hôm nay không phải đi làm sao?

- Có. Nhưng tôi đến đây đóng viện phí trước cho đứa bé rồi mới đi.

Lời vừa dứt thì chuông điện thoại của chị Hằng vang lên:

- Gì thế?

- .....

- Mới sáng như thế này sao?

- .....

- Biết rồi, tao về đây.

Nói rồi chị tắt máy xong nhìn sang tôi:

- Chị có việc nên quay về phòng trọ bây giờ, mà cứ ở đây trưa chị mang cơm vào.

Tôi nghe vậy cung "dạ" 1 tiếng, chị nhìn qua anh ta gật đầu chào rồi cũng trở ra ngoài.

Lúc này tôi mới nhìn đến anh mà lên tiếng:

- Không biết chi phí có nhiều không nhưng dù sao cũng rất cảm ơn anh.

- Ở bên phía bệnh viện phụ sản có liên lạc với tôi, vì họ không có số của cô nên muốn nhờ tôi nói lại. Xem xét có thời gian thì đến họ lấy thông tin để làm giaya khai sinh cho đứa bé.

Tôi nghe vậy liền vội vàng nói:

- Làm được sao? Nhưng.....

- Trên giấy tờ con phải đi theo mẹ, những người khác có thì ghi vào không có thì bỏ trống, không quan trọng.

Tôi nhìn anh có chút ngạc nhiên, không lẽ anh ta biết được tôi nghĩ gì sao? Chỉ khẽ cười nhạt 1 cái rồi gật đầu:

- Cảm ơn, vậy tôi vào với đứa bé trước.

Vừa định quay người đi, thì anh lại lên tiếng:

- Được rồi, đưa số điện thoại của cô đây, có gì thì liên lạc với tôi.

- Điện thoại.....tôi không.....

Nói đến đây mới sực nhớ ra, tôi vội vàng lấy trong túi ra chiếc điện thoại mà Hiếu đưa, không biết có nên trả lại nó không.

Đang suy nghĩ thì Việt giật lấy chiếc điện thoại của tôi rồi nhìn chằm chằm vào nó 1 hồi mà nói:

- Ai đây? Chồng cô à?

Tôi nghe vậy lại có chút lúng túng trả lời:

- A...không phải....là....

Còn chưa kịp nói hết anh ta đã cắt ngang:

- Không phải thì xoá đi, để hình như vậy người khác sẽ hiểu lầm.

- Anh ấy vừa mới đưa tôi, tôi còn chưa kịp xem nên cũng không....

- Vậy sao? Vậy thì trả lại đi, tôi mua cho cô cái khác.

Tôi nhìn anh có chút kinh ngạc nhưng sau đấy cũng đưa tay lấy lại chiếc điện thoại rồi nói:

- Không cần đâu, tôi có dùng cũng không liên lạc với ai, với cả cái này tôi cũng sẽ trả lại.

- Cô không liên lạc với ai nhưng có người cần liên lạc với cô. Được rồi, danh thiếp hôm qua tôi đưa cô còn giữ đúng không? Có gì gọi tôi qua số ở trên đấy. Tôi có việc phải đi, lát nữa lấy máy điện qua số tôi, tôi sẽ nhờ người mang điện thoại đến đưa cho cô.

Anh cũng không để tôi kịp nói gì liền quay người đi ra phía ngoài, tôi thấy vậy cũng đành thở dài 1 cái mà đi vào trong.

Buổi trưa chị Hằng có đem cơm vào rồi cũng vội vã rời đi vì có khách gọi. Tôi thấy chị như vậy mà trong lòng cảm kích không thôi, cũng chỉ là mới quen nhau 1 ngày, không nghĩ chị lại nhiệt tình và quan tâm tôi còn hơn cả ruột thịt đến như vậy.

Đang ăn thì chuông điện thoại vang lên, tôi luống cuống lấy chiếc điện thoại ra nhìn con số lạ ở trên đấy, chần chừ 1 lúc rồi mới dám nghe máy:

- Alo!

- Thuỳ à? Anh Hiếu đây.

- Dạ.

- Em đang ở đâu thế? Ăn cơm chưa?

- Em ăn rồi, đang ở trong viện với Cốm.

- Bệnh viện nào thế? Đưa cho anh địa chỉ, tối anh vào thăm nó.

Tôi định sẽ không nói nhưng nghĩ lại muốn trả chiếc điện thoại cho Hiếu nên cũng nói cho anh biết.

Chúng tôi trò chuyện qua loa vài câu rồi cũng tắt máy thì 1 lúc sau có 1 người thanh niên đứng ngoài cửa phòng ngó đầu vào hỏi:

- Ở đây có chị nào tên Thuỳ không ạ?

Tôi nghe vậy liền quay mặt ra, thấy cả phòng không ai lên tiếng mới dám rụt rè đứng dậy:

- Tôi!

- Chị ra nhận hàng hộ e với.

Có chút khó hiểu đi ra, tôi không có đặt hàng gì mà.

Đến lúc cậu ta đưa tôi 1 chiếc hộp điện thoại tôi mới giật mình nhớ ra:

- Cái này tôi không đặt, anh có thể đem trả lại không?

Cậu ta vẫn cứ đưa nó cho tôi rồi nói:

- Em chỉ nhận đến giao hàng cho chị, cũng không phải thanh toán chi phí gì nên chị muốn trả lại thì liên lạc với số trong này.

Cậu ta đưa tờ giấy với thông tin khách hàng là Phạm Quốc Việt cho tôi, tôi cầm lấy nó thì cậu ta cũng quay người rời đi.

Tôi thật sự không dám nghĩ Việt lại mua thật, tôi biết anh ta có tiền nhưng quan hệ giữa chúng tôi chưa tới mức anh phải mua cho tôi cái này hay cái khác.

Tôi cứ cầm lấy chiếc hộp không dám mở ra vì cũng tính trả lại cho anh nhưng kể từ hôm đó tôi không gặp lại Việt, cũng không thấy anh liên lạc mà tôi có vài lần thử gọi cho anh nhưng không có tín hiệu.

Hiếu tối hôm ấy cũng đến bệnh viện thăm đứa bé, tôi có trả lại điện thoại cho anh nhưng anh không nhận còn nói đã mua cái khác dùng rồi. Anh cứ bắt ép làm tôi cũng đành miễn cưỡng nhận lấy.

Cũng từ tối hôm đấy tôi không gặp lại Hiếu, có lẽ vì việc học đại học năm cuối nên anh còn bận thi cử nhưng thi thoảng vẫn liên lạc hỏi thăm tôi và đứa bé, có lần lại còn nhờ người mang tiền đến nói là cho thằng Cốm, mặc dù tôi không muốn nhưng cũng đành phải nhận.

2 tuần sau, bác sĩ nói đứa bé đang hồi phục rất tốt, để điều trị và theo dõi thêm vài ngày nữa là có thể xuất viện.

Tôi nghe tin mừng lắm nhưng cũng lúc đấy tôi biết bản thân mình lại sắp phải bước chân vào bóng tối.

Hôm đấy, tôi từ bệnh viện trở về khu trọ mới biết tin chị Hằng về quê vì mẹ chị bệnh nhập viện.

Tôi có gọi điện hỏi thăm nhưng chị nói không sao và vài hôm nữa sẽ lên.

Lúc này, con Trang cùng mấy người khác thấy tôi liền ngồi nói bóng, nói gió:

- Đéo hiểu sao dạo này ít khách gọi, con ma nào nó đang ám cả cái khu này không biết.

Tôi nghe biết nó đang nói đến ai nhưng trước giờ vẫn nhịn nên cũng cố lờ đi.

Chỉ là con Trang nó chẳng để yên cho tôi lại đi về phía của tôi chắn ngang đường:

- Mà biết tao đang nói đến ai không?

Tôi nhìn nó 1 cái rồi cũng trả lời cho qua:

- Không biết.

Nói rồi cũng lách qua nó để về phòng nhưng con Trang vẫn cố tình chắn đường:

- Mà đừng nghĩ có chị Hằng chónv lưng mà liền lên mặt. Ở cả cái khu này đéo ai ưa nổi mày đâu. Mà có biết anh Hải với chị Hằng thân nhau cỡ nào không mà chỉ vì con chó mực như mày mà 2 người họ không nói chuyện với nhau suốt từ hồi đến giờ, làm không khí của bọn tao cũng khó thở.

- Chị nói xong chưa? Nếu xong rồi thì để tôi đi, tôi còn phải vào viện với con tôi.

- Tao cũng chưa thấy con nào mặt dày như mày, đã ở đây ăn bám còn không chịu động thân mà làm. Hay mày lại nghĩ mình thanh cao và có giá lắm à? Đéo phải là cũng ỉnh ra rồi để đưa con hoang đấy sao?

Tôi nghe đến 2 từ "con hoang" là trong lòng lại cảm thấy tức giận, 2 hốc mắt đỏ hoe lại trừng lên nhìn nó:

- Chị muốn nói tôi sao cũng được nhưng đừng có đụng đến con tôi.

- Ôi, ôi, tao sợ quá. Đụng đến thì mày làm gì tao hả mẹ của đứa con hoang.

Tôi lúc này đã không kìm chế được liền vung tay tát nó 1 cái.

Con Trang cũng không nghĩ đến chuyện này nên cũng kinh ngạc trừng mắt nhìn tôi:

- Mẹ con đĩ, mày đánh cả tao cơ à.

Nói rồi nó lao vào túm tóc tôi, phải nói là sức nó quá mạnh, tôi không đấu lại được lại thêm vài đứa bạn nó cũng lao vào đánh hôi, mình tôi thật sự không kháng cự nổi.

Bỗng lúc này tiếng xe máy đi vào trong sân, rồi 1 giọng nói vang lên:

- Chúng mày đang làm cái trò gì thế?

Bọn họ nghe vậy mới buông tôi ra, con Trang lúc này nhìn đến người kia rồi tức giận nói:

- Anh Hải, con chó này nó đánh em trước.

Anh ta đưa đôi mắt dữ tợn nhìn tôi 1 lúc nhưng rồi cũng lờ đi:

- Tao nuôi chúng mày ăn không phải để chúng mày rảnh rỗi ở đây làm mấy chuyện đàn bà. Mau vào chuẩn bị đi, có khách rồi.

Bọn họ nghe vậy còn liếc xéo tôi 1 cái rồi mới đi vào, lúc này chuông điện thoại của Hải lại vang lên:

- Dạ, em nghe đây!

- .....

- Sao ạ? Thêm người á anh?

- .....

- Ôi, con Hằng hôm nay nó lại về quê rồi, mà người của em cũng cho đi hết rồi. Hay anh bảo khách chịu khó đợi 1 chút được không?

- .....

- Được rồi, để em xem sao.

Nói rồi anh ta cũng tắt máy, mà tôi thấy cũng chẳng liên quan đến mình nên quay người đi về phòng, chỉ là được vài bước giọng nói kia vang lên:

- Con kia.

Tôi khựng người quay lại, cứ nghĩ anh ta gọi người khác nhưng bây giờ đối mặt mới dám chắc Hải là gọi tôi:

- Anh gọi em!

Anh ta nhìn tôi 1 hồi rồi mới lạnh giọng nói:

- Thay quần áo, chuẩn bị đi làm!

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 10

Truyện ngắn: Gái một con✿

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 10✿

Tôi nghe vậy mà cả người ngậy ra nhìn anh ta nói:

- Em...em sao?

- Bọn nó đi vào thay đồ cả rồi còn mình mà, không lẽ tao nói tao?

Sau lần ở quán hát đó, tôi thật sự chưa có chuẩn bị gì cho chuyện này nên nghe anh Hải nói vậy làm tôi có chút lo sợ:

- Nhưng...em....

- Nhưng cái gì? Thời gian qua mà ở đây có người nuôi ăn nuôi ở quen rồi nên nghĩ đéo phải đi làm à? Con Hằng nó cho mà ăn thế mà có biết tiền điện nước, tiền thuê trọ là ai trả không? Hôm nay là vì cần quá tao mới bảo mà, tiền bàn của mà làm được cũng cầm về đưa con Hằng, tao cũng không lấy. Ăn đủ rồi thì vận động cái thân đi, nhanh lên, không có thời gian để đứng đó mà thơ thẩn đâu.

Nói rồi anh Hải cũng quay người đi, tôi đứng đấy muốn lên tiếng nói nhưng cũng đành bất đắc dĩ quay về phòng của mình.

Đi lại phía tủ quần áo mở ra, đồ đạc trong đây hầu hết là của chị Hằng, tôi chỉ có vài bộ đồ mặc ở nhà, cũng làm gì có tiền mà mua váy vóc hay quần áo mới.

Lần trước chị Hằng cũng đưa váy của chị cho tôi mượn nên tôi cũng đành lựa lấy 1 cái có thể được cho là kín đáo nhất mà mặc vào.

Đi lại phía trước tấm gương nhỏ, nhìn gương mặt mình ở trong đấy mà sống mũi chợt cảm thấy cay xè.

Tôi biết khi đã lựa chọn ở đây, bước chân vào cánh cửa này thì sớm hay muộn chuyện cần làm cũng phải làm nhưng không hiểu sao bản thân đến bây giờ lại cảm thấy 1 chút không muốn.

Bàn tay chỉ còn 1 lớp da bọc xương chậm rãi đưa lên tháo chiếc giày buộc tóc xuống, sáng nay vì vội vàng vào với đứa bé mà tôi còn chẳng kịp chải đầu để bây giờ là 1 nắm rối bù.

Vội lấy chiếc lược đưa lên cố gắng gỡ từng sợi, mà nước mắt không hiểu vì sao lại chảy dài xuống.

Bỗng lúc này từ phía ngoài vọng vào:

- Con kia, xong chưa? Làm gì mà lâu thế?

Tôi cố gắng nén xuống cảm xúc của mình mà nói vọng ra ngoài:

- Em ra ngay.

Lời vừa dứt, thì giọng của con Trang vang lên ở bên ngoài:

- Cái gì? Cả nó cũng đi à?

Anh Hải nghe vậy cũng trả lời:

- Thiếu người.

- Em không đi cùng nó đâu, anh đưa em đến đây trước đi. Với cả cho em ngồi bàn khác, ngồi cùng với nó không khéo lại có chuyện.

Ở ngoài im lặng 1 hồi rồi anh Hải cũng lên tiếng:

- Được rồi, dù sao tao cũng phải đi 2 chuyến, đưa mày với 2 con kia đi trước.

Nói rồi anh liền hướng đến phòng tôi nói vào:

- Con kia nhanh lên, tao vòng về đón luôn đây, đến lúc đó mà còn chưa xong thì đừng trách.

Dứt lời cũng là lúc tiếng xe máy chạy ra khỏi sân, vài giọng nói của mấy đứa con gái còn đứng đợi bắt đầu thì thào to nhỏ.

Ở khu trọ nọ này ngoài tôi, chị Hằng và anh Hải thì còn có 5 người nữa trong đó có con Trang.

Bọn họ đối với tôi cũng không ưa gì nên chưa bao giờ nói chuyện, nghe chị Hằng kể tất cả mấy đứa đấy đều là chị và anh Hải đi "chăn" về, toàn là các em gái tuổi sinh viên ở quê cần tiền nuôi gia đình hay cả những người lười lao động nhưng muốn có tiền ăn chơi thì công việc này đối với họ là quá nhàn hạ.

Với khách hát, mỗi bàn họ được 300k, nhưng về phải đưa lại cho chị và anh Hải 1 nửa, số còn lại họ được hưởng, nếu có tiền bo thì cũng không phải chia.

Với dịch vụ nhu cầu sinh lý, 1 lượt đi vẫn 300k nhưng chỉ phải nộp 100k, khách bo thêm thì được hưởng thêm cũng không cần phải chia.

Còn 1 dịch vụ nữa chị Hằng nói là gái phòng bay, tôi không hiểu cái này lắm nhưng nghe chị nói qua là sẽ cùng đi chơi với khách ở bar, hay phòng hát sử dụng chất kích thích, mỗi lần đi như vậy là 500k nộp 200k, nếu chơi qua đêm thì 1 triệu nộp 300k.

Nhìn sơ qua 1 ngày của bọn họ, ít thì cũng mỗi người được 2 bàn chưa kể tiền bo và 1 lần đi khách, thời gian hoạt động chủ yếu là buổi tối, tính ra 1 ngày cũng kiếm được 500k.

Công việc vừa nhàn hạ, vừa ra tiền như thế nói sao các chị em sinh viên cần tiền lại không lao vào. Chỉ là với tôi, nó dường như chẳng dễ dàng như vậy.

Tôi đi lại phía bàn, với lấy 1 cây son của chị Hằng mà tô lên bờ môi có phần nhợt nhạt, được cái bố mẹ sinh ra có làn da trắng nên cũng chẳng cần đánh phấn hay má hồng.

Mở cửa đi ra ngoài, thấy 2 người khác vẫn còn đứng đấy đợi, bọn họ nhìn tôi 1 cái rồi cũng lờ đi.

Lúc này, tiếng xe từ đầu ngõ chạy vào, đèn xe màu vàng chói mắt rọi thẳng vào trong sân:

- Lên đi, nhanh lên nào.

Anh Hải quay đầu xe rồi nhìn chúng tôi nói, 2 cô gái kia đi lại phía anh rồi nói:

- Anh đưa bọn em đi trước rồi vòng về mà đón nó sau.

- Chúng mày điên à? Đi kiếm tiền chứ không phải là nơi chúng mày đến giải trí mà còn phải vòng đi, vòng về đón các mẹ như thế. Lên đi!

- Em không thích đi cùng với nó, thôi thế đưa nó đi đi, để bọn em ra đi taxi.

Anh Hải nghe vậy lại quát lớn:

- Đi taxi thì tự bỏ tiền ra, đến quán 106 đường ...@#^]^#€¥.....rồi anh chủ ở đó dẫn vào phòng.

Nói rồi anh quay lại nhìn tôi:

- Còn con kia nữa, mày có nhanh lên không?

Tôi nghe vậy cũng vội vàng đi lại rồi ngồi lên xe, Hải không nói gì liền rú ga lao đi thẳng.

Chiếc xe dừng ở 1 quán karaoke được thiết kế bề ngoài khá đẹp mắt, tôi bước xuống có chút dè chừng đi theo anh Hải vào bên trong.

Mọi người xung quanh lúc này nhìn về phía tôi, có lẽ họ biết tôi đến đây chẳng phải đơn giản chỉ là 1 vị khách đi hát.

Lúc này 1 người đàn ông khoảng 40 tuổi cất đầu trục đi lại phía chúng tôi:

- Sao có 1 người thôi.

Anh Hải nghe vậy liền trả lời:

- Máy đưa kia nó đang đến luôn đấy anh, anh cho em này vào trước đi.

- Có đến luôn không đấy? Bọn này toàn dân đại gia, trả bàn 500k mà phải đáp ứng tốt, còn được thêm cả bo. Này cho đưa nào cứng 1 chút, chứ nhìn con này trông có vẻ non thế?

- Yên tâm đi anh, cứ cho con bé này vào trước rồi mấy đưa kia đến luôn.

Người đàn ông ấy nhìn tôi 1 lượt rồi gật đầu:

- Được rồi đi lên VIP 1. À mà tao nghe nói trước mà y còn đưa cả con mới để đi làm...tránh nó ra nhé.

Câu nói của anh ta không chỉ khiến tôi chột dạ mà cả anh Hải cũng vậy, nhưng anh vẫn cố cười mà nói:

- Em biết rồi, anh cứ yên tâm đi.

Lời vừa dứt thì người đàn ông kia cũng nhìn tôi nói:

- Được rồi, đi nào.

Anh ta quay người đi lên phía tầng trên, Hải nhìn tôi mà quát nhẹ 1 tiếng:

- Đứng đấy làm gì? Đi lên đi!

Tôi nghe vậy cũng đành theo sau anh ta, trong lòng căng thẳng giống như lần trước vậy. Đôi chân cảm giác run rẩy, 2 bàn tay bấu chặt vào nhau đến vã mồ hôi mà đi đến trước cánh cửa của 1 phòng hát, nơi người đàn ông đầu trọc đứng đấy, anh ta nhìn tôi nói:

- Vào đi!

Nói rồi anh ta cũng đưa tay mở cánh cửa, tôi nhìn vào bên trong chỉ là 1 không gian mờ ảo với thứ ánh sáng nhấp nháy đổi màu cùng âm thanh hát hò lớn đến inh tai.

Anh ta thấy tôi chần chừ nên có phần tức giận quát lên:

- CÒN KHÔNG VÀO ĐI!

Cả người tôi đã trở nên run rẩy, cố gắng dùng sức nhấc đôi chân của mình lên mà bước vào bên trong, hơi lạnh của nhiệt độ điều hoà làm tôi sồn da gà mà cánh cửa phía sau cũng đóng lại.

Tôi cứ đứng chôn chân ở đấy nhìn đám người kia, trông cũng chỉ khoảng 30 tuổi, bọn họ có vẻ đã ở đây khá lâu rồi nên trông ai cũng say khướt, chai cốc thì đổ ngổn ngang.

Lúc này 1 người trong số đó đi lại kéo tay tôi vào giữa đám người đang điên loạn đứng hát hò và nhảy nhót kia mà bảo tôi:

- Rót bia ra đi em.

Tôi nghe vậy mà trong lòng lại cười giễu 1 cái, cảm nhận được đôi mắt đã đổ ngàu, không lẽ chỉ cần nhìn tôi 1 cái là liền thấy giống gái dịch vụ sao?

Tôi làm theo lời anh ta nói, với tay lấy chai bia mở nắp ra rồi rót vào cốc, cứ rót như vậy cho đủ số người anh ta mới bắt đầu lấy từng cốc đưa cho bạn của mình và rồi đưa cho cả tôi.

Mấy người kia lúc này vây lại xung quanh tôi, có 2 người đi đến 2 bên khoác tay qua vai làm tôi có chút sợ.

- Uống đi em gái, uống hết cốc này thì tiền này là của em.

1 người đang khoác vai tôi nói rồi rút 1 tờ 500k ra đưa cho tôi, là tiền thật đấy nhưng tôi chưa bao giờ uống mấy cái này:

- Các anh thông cảm, em không uống được bia.

- Em đùa bọn anh à, đi làm cái này mà không uống được bia thì uống được cái gì. Thôi uống đi, đừng làm bọn anh mất vui.

Tiếng nhạc vẫn sập sình ở bên tai, bọn họ vây kín tôi đến ngọt ngào mà tay cầm cốc bia cũng trở nên run rẩy.

Bỗng lúc này 1 người giật lấy chiếc cốc trên tay tôi rồi đưa lên miệng đổ, tôi có chút giật mình nên cũng phản kháng làm cả cốc bia đổ hết xuống người, hơi lạnh của điều hoà lại thêm cả 1 cốc nước đá dội xuống người làm tôi thấy buốt khủng khiếp.

- Đấy, có phải tự giác uống thì không bị làm sao không? Thôi đằng nào cũng ướt rồi thì cởi đồ ra đây nhảy với bọn anh.

Tôi nghe đến đấy mà gương mặt muốn trắng bệch ra, bất giác đưa tay lên túm lấy cổ áo mình rồi lo sợ lên tiếng:

- Không cần, tôi muốn đi vào nhà vệ sinh.

Nói rồi, tôi cố vùng ra khỏi mấy người kia mà định đi ra phía ngoài thì bị 1 tên giữ lại:

- Định đi đâu? Ở lại đây rót bia cho bọn anh.

Dứt lời tên đấy liền đưa tay ra tóc chiếc váy của tôi lên khiến tôi hoảng sợ túm lấy nó, nước mắt cũng muốn trực trào ra.

Cùng lúc này cánh cửa phòng mở, 2 cô gái đi vào là người của anh Hải.

Bọn họ đi lại phía tôi, dường như đã quá chuyên nghiệp nên liền xen vào đám người kia tự động cầm cốc bia lên rồi nói với bọn họ:

- Để em uống với các anh nhé.

Mấy tên kia nghe vậy nét mặt cũng thích thú cầm cốc mình lên uống với 2 cô gái kia.

Sau đấy 1 người trong số đó lên tiếng:

- Các em làm nghề này lâu chưa mà còn kém thế? Bọn anh đi chơi, người ta không chỉ đơn giản uống bia như thế này đâu. Cởi đồ ra nhảy với bọn anh.

Lời vừa dứt, tên đấy cũng liền cởi chiếc áo sômi trên người ra rồi nhìn đến 1 cô gái nói:

- Nào, cởi ra đi, chứ như thế này thì bọn anh gọi các em làm gì?

Điều tôi không ngờ được là cô ta lại cũng đưa tay lên cởi chiếc áo 2 dây của mình tra, chỉ để lại 1 chiếc áo con ôm lấy 2 bầu ngực nở nang.

Đám người kia thấy vậy lại ồ lên rồi mà cười lớn:

- Hay lắm, phải thế chứ.

Nghe bọn họ tung hô, cô gái kia cũng chẳng vừa, cởi hẳn cả chiếc váy của mình, cả trên cả dưới chỉ để 2 lớp đồ lót màu đen.

Đám người kia thấy vậy thì nét mặt thích thú hẳn ra rồi tất cả lại nhìn đến tôi:

- Đấy, em thấy 2 bạn kia chưa? Nào, mau cởi ra luôn đi để mấy anh em vui chơi 1 chút nào.

Tôi sợ hãi mà lùi lại thì phía sau liền va phải 1 người, tên đấy liền giữ chặt lấy tôi thì 1 người khác đi đến mạnh tay lột chiếc áo của tôi ra.

- Dừng.....!

Tôi sợ hãi hét lên rồi túm chặt lấy chiếc áo giữ lại, nước mắt cũng đã chảy dài xuống.

Lúc này 1 tên trong bọn chúng tức giận nói:

- Đm con này, làm bọn tao mất vui, ra ngoài bảo đổi người đi.

Lời vừa dứt thì 1 tên khác đi đến túm lấy tay tôi kéo ra:

- Con này ngon đấy, để tao chơi cho, tao ra bảo gọi con khác cho bọn mày.

Tên đấy kéo tôi đi ra phía ngoài cửa mà tôi vẫn còn phải giữ chặt lấy chiếc áo che lên trước ngực mình, đầu óc hoảng loạn mà nói trong nước mắt:

- Không được....bỏ tôi ra.

Âm thanh của tôi gây ra sự ồn ào, người đàn ông đầu trọc lúc nãy vội vã đi lên nhìn thấy liền hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Tên đấy nghe vậy lại trả lời:

- Gọi thêm mấy người nữa đem lên phòng đi, còn người này em mua 1 đêm.

Nước mắt đã tèm nhem cả gương mặt, tôi nhìn tên đấy mà nước nỡ nói:

- Tôi không muốn...buông ra...!

Gã đầu trọc lúc này nhìn tôi cũng có vẻ dè chừng rồi lấy điện thoại ra bấm gọi cho ai đấy:

- .....

- Hải à? Có khách muốn mua người của mày 1 đêm này.

- .....

- Ủ, là cái con mày đưa đến lúc đầu đấy.

- .....

- Được rồi, để tao nói.

Gã đầu trọc tắt máy rồi nhìn đến tên đang giữ tôi mà nói:

- Đợi tí thằng cu em của anh lên, anh đổi cho chú con khác ngon hơn nhé, chứ trông mặt nó thế này thì mất hết CẢ hứng.

- Không cần, như thế này mới kích thích. Anh cứ gọi thêm người lên phòng cho mấy anh em chơi, em lấy phòng gần đây rồi quay lại thôi.

Nói rồi tên đấy cũng kéo tôi đi cho dù tôi vẫn cố gắng vùng ra và gào lên khóc nhưng tên đấy cũng không để tâm đến mọi người đang nhìn mà vẫn siết chặt lấy tay tôi đi ra phía xe ô tô mở cửa mà nhét vào ghế sau.

Tôi ở bên trong chiếc xe mà cố gắng mở cửa nhưng không được, nước mắt cứ chảy dài xuống ướt đẫm cả mu bàn tay và rồi chiếc xe vẫn chạy đi trong sự hy vọng yếu ớt của tôi.

Trong đầu tôi lúc này chỉ nghĩ đến đứa bé còn đang đợi tôi vào với nó, bây giờ tôi phải làm sao đây?

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 11

Ờo ời, cứ ko nhắc 1 cái là tt lại tụt quần ko phanh 😞

Truyện ngắn: Gái một con ♣

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 11 ♣

Chiếc xe cứ chạy thẳng đến 1 khách sạn ở cách đấy không xa. Tên kia bước xuống đi về phía sau mở cửa rồi túm tay tôi kéo vào nhưng tôi vì sợ hãi mà cứ bám chặt vào cánh cửa không chịu buông rồi khóc lóc nói:

- Tôi không vào...thả tôi ra.

Tôi và tên đấy cứ kẻ lồi kéo người lại khóc lóc kêu la, bao cái nhìn xung quanh đều tập trung về phía tôi, nhưng chẳng ai dám đi lại giúp đỡ.

Mặc dù tôi đã rất cố gắng nhưng sức của 1 người thanh niên tôi làm sao có thể bì nổi.

Hắn mạnh tay kéo tôi ra khỏi chiếc xe rồi lồi vào bên trong, thấy mọi người hiếu kỳ nhìn nên lớn tiếng quát:

- Chúng mày có thích nhìn không? Tao lại móc hết mắt cả lũ ra giờ.

Tên đấy kéo tôi đến quầy lễ tân rồi nhìn cô nhân viên ở đấy mà nói:

- Đưa 1 phòng.

Cô nhân viên nghe vậy cũng có chút sợ sệt mà nói:

- Anh có chứng minh thư không?

Hắn ta nghe vậy liền trừng mắt lên nhìn cô gái kia mà quát:

- BỐ mày có tiền, được không?

Nói rồi tên đấy liền lấy 1 cộp tiền trong túi ra rồi đặt mạnh lên:

- Đây, đưa chìa khoá cho tao.

Cô gái thấy vậy cũng sợ hãi lấy 1 chiếc chìa khoá phòng đưa cho tên đấy, hắn ta giật mạnh lấy nó rồi kéo tôi đi. Chỉ là lúc này, từ phía sau 1 cánh tay đưa ra giữ tôi lại:

- Có chuyện gì thế?

Tôi theo phản xạ quay mặt lại, mọi thứ đã chẳng còn thấy rõ bởi nước mắt nhưng lại có thể nhìn kỹ được gương mặt của người đàn ông kia khiến tôi có chút ngỡ ngàng:

- Việt.....anh.....!

- Việc của mày à?

Tên đấy nét mặt hung dữ nhìn anh mà tức giận nói. Tôi thấy vậy cũng vội vàng lên tiếng:

- Tôi...làm ơn...giúp tôi...

Anh nghe vậy đôi mắt có nheo lại nhìn tôi rồi cũng lên tiếng:

- Cô ấy là bạn tôi, khách sạn này cũng là của nhà tôi, tất nhiên tôi có quyền hỏi chuyện gì đang xảy ra.

Tên kia nghe vậy lại cười khẩy 1 cái rồi nhìn anh nói:

- Thế cơ à? Vậy con này là tao mua, khách sạn này là tao thuê phòng 1 đêm. Sao? Giờ thì được chưa? Để bố mày đi.

Ai ngờ lời tên đấy vừa dứt, Việt liền mạnh tay giật tôi lại về phía anh rồi lại nhìn tên kia nói:

- Để lại cô ấy, cầm lấy tiền là anh có thể đi được. Khách sạn của chúng tôi hôm nay, không còn phòng.

Tên kia nghe nét mặt càng thêm dữ tợn mà nói:

- Mày đang đùa với bố mày đấy à? Mày tưởng cả cái thành phố này có mình cái khách sạn của mày chắc.....(hắn ta dừng lại nhìn sang tôi nói tiếp).....con kia, đi theo tao.!

Tôi sợ đứng lùì về phía sau mà nước nử nói:

- Tôi không đi!

Anh thấy vậy cũng lên tiếng nói với cô gái ở quầy lễ tân:

- Trả lại tiền cho khách, cần thiết có thể bồi thường thêm rồi mời anh ta ra ngoài.

Lời vừa nói xong, tên kia liền với lấy bình hoa nhỏ được đặt gần đấy mà ném về phía tôi. Hành động nhanh đến mức tôi chẳng kịp phản xạ mà chỉ biết mở to mắt đứng bất động ở đấy chịu trận.

Bỗng lúc này, 1 bóng người che lấp cả ánh sáng trước mắt, tôi chỉ kịp nhìn lên gương mặt của đối phương, ngay sau đấy là nghe được tiếng "XOẢNG" của chiếc bình rơi xuống đất vỡ tan tành.

Còn chưa kịp nhận thức được mọi việc, anh đã quay người lại để tôi kinh hãi nhìn vết máu đang thấm dần trên chiếc áo sơ mi trắng ở bả vai của anh.

- Đưa anh ta ra ngoài, nếu còn làm loạn thì báo 113.

Lời Việt vừa nói thì 2 người bảo vệ liền lao đến giữ lấy tên kia mà kéo hẳn ra phía ngoài, miệng tên đấy vẫn không ngừng chửi những câu thô tục:

- Đm chúng này, cứ đợi đấy, bố mày sẽ đến phá nát cái khách sạn này.

Tên đấy hung dữ xô ngã 2 người bảo vệ rồi quay lại xe của hắn mà lao đi.

Việt lúc này lại nhìn đến cô nhân viên lễ tân rồi nói:

- Dọn dẹp chỗ này đi.

Dứt lời anh cũng quay người lại về phía tôi mà hỏi:

- Không sao chứ?

Tôi đang còn hoảng loạn không đến nỗi không hiểu chuyện gì vừa xảy ra lại nhìn anh mà lắp bắp trả lời:

- Không....không sao....nhưng...nhưng...vai của anh....hình như chảy máu rồi.

Việt nghe vậy liền đưa tay ra sau chạm lên bả vai mình rồi lại nhìn vết máu dính trên tay mà khẽ nhíu mày 1 cái:

- Chắc lúc nãy do lo hoa, không sao đâu, để tôi đưa cô về trước.

Tôi nhìn anh có chút lo lắng xen lẫn sợ hãi nói:

- Có cần....đến bệnh viện không?

- Không sao, chắc cũng bị trầy nhẹ thôi. Được rồi, đi nào.

Dứt lời, anh cũng quay người lại đi về phía cô nhân viên lễ tân kia nói gì đấy mà tôi nghe không rõ rồi anh lại nhìn tôi nói:

- Đi nào!

Tôi nghe vậy cũng theo anh trở ra phía ngoài, từ sau vẫn còn nhìn thấy vết máu đang loang to dần mà lên tiếng:

- Việt, tôi thấy anh nên kiểm tra vết thương đi.

- Được rồi, đưa cô về tôi sẽ đến bệnh viện kiểm tra. Xe tôi đang đỗ ở dưới kia, đi lại đó 1 chút.

Thấy anh nói vậy tôi cũng không nhiều lời nữa mà đi theo, chỉ là khi đến chỗ chiếc xe, Việt loay hoay tìm trong người cái gì đó rồi nói:

- Chiều khoá xe hình như để rơi ở khách sạn rồi thì phải. Đứng đây đợi tôi quay lại tìm.

Tôi gạt đầu thì anh cũng quay người lại, bước thêm được 1 bước bỗng nhiên Việt khựng lại nhìn về phía khách sạn khiến tôi cũng chuyển tầm nhìn theo.

3 chiếc xe ô tô cùng lúc dừng ở trước khách sạn, mở cửa đầu tiên bước xuống chính là tên khi nãy đã lôi tôi, sau đó là 1 đám người tay cầm sẵn gậy gộc rồi những con dao dài bằng cả cái cánh tay đi vào trong khách sạn, mặc dù đứng cũng khá xa nhưng vẫn nghe được giọng nói của tên kia:

- Đm, thằng con chó đâu rồi, ra đây cho tao.

Tôi thấy Việt có ý đi lại liền bắt giác túm lấy cánh tay anh:

- Dừng.....!

Lời vừa dứt thì tên kia liền nhìn thấy chúng tôi mà chỉ đến:

- Nó kia kia, đánh chết nó cho tao.

Tôi lúc này sợ đến xanh cả mặt còn anh thì vẫn bình tĩnh quay lại nhìn tôi hỏi:

- Tin tôi không?

Tôi lo sợ nhìn đám người tay cầm gậy gộc đang lao tới rồi lại nhìn anh, trong hoàn cảnh này người đàn ông ấy lại chấp nhận đi bên cạnh tôi và hỏi như vậy thì tôi cũng không cần nghĩ ngợi nhiều mà gạt đầu 1 cái. Anh thấy vậy lại vẫn bình thản nói:

- Vậy nhớ nắm chặt tay tôi. CHẠY!!!!!"

Dứt lời, 1 bàn tay to lớn nắm chặt lấy tay tôi kéo đi, tôi cũng chẳng còn thể nào suy nghĩ được thêm cái gì cũng theo anh chạy

chối chết trên dọc cả con phố.

Mọi người xung quanh thấy cảnh tượng này cũng sợ khiếp vía không ai dám lại gần, cũng không có nổi 1 giây thời gian đến vẫy 1 chiếc taxi mà nói đúng hơn không chiếc xe nào dám dừng lại ngay lúc này.

Phía sau vẫn là những tiếng chửi thô tục của đám người kia, tôi và anh vẫn nắm chặt tay nhau chẳng thảng về phía trước chẳng cần quay đầu lại.

Việt kéo tôi rẽ vào 1 con hẻm nhỏ chạy sâu xuống phía dưới mà đám người kia vẫn còn dai dẳng đuổi theo.

Bỗng lúc này chạy qua 1 nhà nghỉ nhỏ đang chuẩn bị đóng cửa, anh liền kéo tôi vào trong đấy rồi cũng nhanh tay đóng cánh cửa lại, bác chủ nhà như người mất hồn còn không hiểu chuyện gì lại tưởng cướp định cầm chổi đánh chúng tôi thì anh vội vàng lên tiếng:

- Bác thông cảm, chúng cháu đang bị mấy người xấu đuổi theo nên cho cháu đứng nhờ 1 chút. Chỉ cần bác không lên tiếng, cháu chắc chắn sẽ không để ảnh hưởng gì đến gia đình.

Bác ấy nghe vậy chắc cũng sợ liên lụy nên lắc đầu:

- Thôi, thôi, 2 cô cậu đi ra đi, nhà tôi còn kinh doanh nữa.

Nói rồi bác ấy định đẩy chúng ta ra thì phía bên ngoài vang lên giọng nói:

- Ơ, đm. Bọn nó chạy đâu rồi?

- Mẹ kiếp, tao vừa mới thấy bóng chúng nó chạy vào đường này, sao giờ đéo thấy đâu.

- Đi hỏi từng nhà xem nào, thằng con chó đày hôm nay tao phải bắt nó bằng được.

Lời dứt là những tiếng bước chân chạy đi khắp phía, ngay sau đấy là tiếng đập cửa "RẦM, RẦM" ở căn nhà mà chúng tôi đang đứng.

Tôi lúc này trong lòng sợ hãi cực độ mà bắt chợt siết chặt lấy tay anh, nếu bác chủ nhà này không giúp đỡ chắc chắn chúng tôi sẽ không sống nổi với bọn này mất, có sống thì chắc cungz chẳng lành lặn.

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 12

Truyện ngắn: Gái một con✿

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 12✿

Bác chủ nhà lúc này nét mặt lộ rõ sự căng thẳng, mà Việt thấy vậy cũng không nói gì chỉ gạt đầu 1 cái rồi kéo tôi đi lên tầng từng bước nhẹ nhàng nhất có thể.

Tiếng đập cửa mỗi lúc 1 dữ dội, chúng tôi đã lên đến tầng 3 rồi mà vẫn còn nghe rõ, mãi 1 lúc sau đó mới nghe thấy được tiếng cánh cửa mở ra, giọng nói của tên đấy vọng vào:

- Ông già, có 2 đứa nào vào đây thuê phòng không? 1 thằng, 1 con.

- Hôm nay nhà có việc nên tôi đóng cửa từ sớm, làm gì có ai vào thuê phòng.

- Thật không đấy? Thế để tôi vào nhìn tí được không?

- Đấy, cậu vào thử tìm mà xem, nhanh lên tôi còn đóng cửa đi nghỉ.

Không gian bỗng nhiên im lặng 1 lúc rồi tên kia lại mới lên tiếng:

- Làm gì mà gấp thế. Được rồi, nếu mà có 2 người 1 thằng 1 con mà lại đây hỏi phòng thì gọi vào số đây cho tôi, yên tâm là sẽ có tiền.

- Nhà tôi làm nhà nghỉ, vào đây thuê phòng thì toàn 1 nam 1 nữ, tôi biết người cậu cần tìm là ai.

- Ở cái thằng già này, nói nhiều nhỉ. CỨ 1 THẰNG 1 CON LÀ GỌI NGAY CHO BỐ MÀY, BIẾT CHƯA?

Hắn lớn tiếng quát nạt làm bác chủ nhà sợ khiếp vía mà lắp bắp nói:

- Được...được...rồi.....!

- Nhớ đấy.

Lời vừa dứt thì tên đấy lại đi ra phía ngoài mà nói với đám người của hắn:

- Ngõ này là ngõ cụt, 2 con chó đấy chưa ra khỏi đây được đâu, chúng mày cứ ở đây tìm cho tao, cần thiết bố mày thuê cho cái phòng mà ngủ, phải bắt được 2 đứa đó mới được.

Tiếng cánh cửa đóng sập lại, tôi ở trên tầng mới được thở phào 1 cái, lúc này quay sang định hỏi Việt giờ nên như thế nào nữa mới phát hiện chúng tôi còn tay trong tay khiến tôi có chút lúng túng rút tay lại.

Việt thấy vậy mới nhìn sang tôi rồi nói nhỏ:

- Nếu bọn nó không chịu rời đi, có lẽ đêm nay đành phải ở đây nghỉ tạm rồi.

Dứt lời anh từng bước nhẹ đi xuống dưới, tôi thấy vậy cũng theo sau thì bác chủ nhà lúc này cũng đi lên nhìn chúng tôi mà khẽ nói:

- Bọn nó đưa nào cũng dao kiếm, 2 đứa mày mà ra thì chết chắc.

Việt nghe vậy nhưng nét mặt vẫn chẳng có chút lo sợ gì, đưa tay tháo chiếc đồng hồ trên tay anh ra rồi đưa cho bác chủ nhà mà nói:

- Nếu đã giúp thì bác giúp cho trót. Cháu muốn thuê 2 phòng ở đây nhưng khi này vì vội nên không đem theo tiền hay giấy tờ gì cả. Chiếc đồng hồ này bác đem đi bán cũng được trăm triệu, nên cháu đưa bác cầm để làm tin.

Cả cái đồng hồ trăm triệu không chỉ tôi mà ngay cả bác chủ nhà cũng phải kinh ngạc.

Bác nhìn anh rồi lại khoát tay 1 cái:

- Được rồi, được rồi, đằng nào 2 đứa cũng không ra ngoài được, thôi coi như tao làm việc thiện vậy.

Nói rồi bác liền đi xuống nhà 1 lúc rồi đi lên đưa cho chúng tôi 1 chiếc chìa khoá rồi nói:

- 2 đứa ở 1 phòng thôi, mấy phòng kia để cho khách cả rồi.

Việt nghe vậy cũng nhận lấy chiếc chìa khoá rồi nói:

- Cháu cảm ơn.

Việt nhìn con số ở trên chiếc chìa khoá rồi quay sang nhìn tôi nói:

- Đi lên phòng rồi tính tiếp.

Dứt lời anh cũng quay người đi lên, tôi không còn cách nào khác đành phải miễn cưỡng đi theo.

Việt mở cánh cửa để tôi vào trước, anh ở phía sau khoá trái cửa lại rồi cũng đi thẳng vào trong.

Ở trong căn phòng nhỏ chỉ có 1 chiếc giường và 2 chúng tôi, điều đấy khiến tôi có chút xấu hổ chỉ dám đứng yên 1 chỗ.

Bỗng lúc này Việt ở trước mặt tôi cởi chiếc áo đã thấm đẫm mồ hôi và màu máu đỏ vắt lên thành ghế, cái cơ thể nam tính đấy thật sự khiến tôi đỏ mặt.

Anh bất chợt quay lại nhìn tôi hỏi:

- Cái đó.....không sao chứ?

Câu hỏi không đầu chẳng đuôi làm tôi chợt ngây người mà nói:

- Sao?

Việt bỗng nhiên có chút lúng túng nói:

- Là cái...mà bác sĩ bảo cô không nên đi lại nhiều....lúc này chạy cả 1 đoạn đường như thế...tôi sợ...cô lại không ổn.

Anh nói vậy làm tôi thấy ngại, cố gắng gượng cười 1 cái rồi lúng túng nói:

- À...cái đó...không sao...tôi hết rồi....!

Nói được cái câu đấy mà 2 má tôi đã nóng bừng bừng, anh thấy vậy cũng chỉ gật đầu 1 cái rồi nói tiếp:

- Cô có mang điện thoại không? Đưa tôi mượn.

Tôi nghe vậy cũng vội vàng lấy trong túi ra chiếc điện thoại mà Hiếu cho tôi đưa cho anh.

Việt lúc này nhìn chiếc điện thoại khẽ nhú mày rồi cầm lấy:

- Vẫn chưa trả?

- A....tôi có trả nhưng anh ấy nói đã mua máy khác rồi nên bảo tôi cứ cầm.

- Vậy cái tôi mua cho cô đâu?

- Cái đấy....tôi thấy nó có vẻ đắt tiền...nên định trả lại anh...nhưng mấy hôm trước gọi anh không được.

- Tôi mới từ Anh trở về hôm nay.

Nói rồi anh cũng cúi xuống bật máy lên sau đó lại nhú mày nói:

- Vẫn không đổi ảnh?

- A...tại tôi dùng không quen nên cứ để vậy, với cả cũng không ai nhìn đến nên không quan trọng.

Tôi không hiểu sao lần này đối mặt với anh lại có chút khẩn trương đến như vậy, anh hỏi gì là cứ thành thật trả lời như vậy.

- Sao lại không quan trọng, người ta nhìn vào sẽ nghĩ cô và cậu ta có gì đó.

Nói rồi anh liền tháo chiếc sim trong máy ra làm tôi khó hiểu lên tiếng:

- Ở...anh làm gì thế?

Anh không để ý đến dáng vẻ của tôi mà lại bình thản đi về phía cửa sổ ném cái sim ra ngoài rồi thả luôn chiếc điện thoại xuống dưới.

Tôi thấy vậy lại hốt hoảng chạy đến chỗ anh mà nói:

- Anh điên sao? Sao lại vứt nó.

- Cô dùng 1 cái kia là được rồi, tôi cũng đã mua 1 cái sim mới lắp vào đấy, còn cái nào không cần thiết thì nên vứt đi.

Nói rồi anh đi lại phía giường ngồi xuống, còn tôi thì tiếc nuối chiếc điện thoại mà định chạy xuống dưới để tìm thì Việt lại lên tiếng:

- Bọn nó đang còn ở dưới đấy, cô có muốn chết không?

Tôi nghe vậy mới khựng người quay lại định xả cho anh 1 trận vì dù sao chiếc điện thoại đó cũng là người khác cho tôi, nếu không dùng thì cũng không nên vứt đi như vậy.

Chỉ là khi quay lại, thấy gương mặt anh nhăn nhó, vết thương ở vai vẫn còn chảy máu tôi mới sực nhớ đến mà đi lại:

- Vai của anh....như vậy có ổn không?

Việt nghe vậy cũng gật đầu 1 cái rồi nói:

- Được rồi, không sao đâu, cô ngủ trước đi.

Tôi nhìn anh 1 hồi rồi đi vào trong nhà vệ sinh, với lấy chiếc khăn ở trong đấy nhúng qua nước rồi vắt lại đi ra ngoài mà nói:

- Thế để tôi lau máu cho anh.

Việt không nói gì tôi cũng đi lại phía giường ngồi lên ở sau anh rồi cố gắng nhẹ nhàng lau những vết máu khô ở xung quanh rồi thắm nhẹ vào vết thương mới thấy.....:

- Cái này....rách sâu quá....có lẽ phải khâu rồi.

- Bây giờ cũng không ra ngoài được, nên cứ để tạm vậy đi.

Tôi nghe anh nói vậy cũng chẳng nhiều lời nữa, vẫn cố gắng nhẹ nhàng lau sạch vết máu vương trên người, cả tấm lưng rộng lớn ấy cứ đập vào mắt khiếp tim tôi cũng thay đổi cả tần số nhịp, không gian lại trở nên im lặng lạ thường.

Sau khi đã thấy ổn tôi mới bước xuống giường định đi vào giặt lại chiếc khăn thì Việt lên tiếng:

- Cô vẫn làm cái nghề đó à?

Câu hỏi của anh khiến tôi sửng người 1 chút, sống mũi bất chợt cay xè, cổ họng kéo đến 1 cảm giác chua xót rồi nghẹn ứ lại:

- Tôi cần tiền, tôi còn phải nuôi con, nghề gì cũng được miễn có tiền.

Nói đến đây mà cảm nhận được khoé mắt có chút ươn ướt, tôi cố lờ đi để đi vào trong nhưng còn chưa kịp bước thêm 1 bước nào thì anh lại lên tiếng:

- Miễn có tiền là được sao? Vậy không bằng để tuôi bao nuôi mẹ con cô, tất cả mọi thứ liên quan đến tiền tôi đều sẽ chi trả, còn cô chỉ việc đáp ứng nhu cầu của tôi.

Tôi nghe vậy liền quay sang nhìn anh bằng đôi mắt kính ngọc, quá bất ngờ đến nỗi không biết nên nói như thế nào.

- Sao? Như vậy không phải là quá hời sao? Cô chỉ cần phục vụ 1 người cô có tất cả không hơn là hằng ngày phải phục vụ nhiều người mà tiền còn phải đem về nộp cho người khác sao?

Tôi nhìn anh đã chẳng rõ nữa bởi nước mắt đã lưng tròng, cảm giác nghe câu nói đó trong lòng không hiểu sao có chút tự ái mặc dù tôi biết cái việc tôi đang làm đây nó chính là như vậy, nhưng có lẽ anh không biết ngoài cái đêm bị 1 gã khốn nạn cưỡng bức tôi còn chưa tiếp xúc cơ thể với bất kỳ người đàn ông nào khác.

Bàn tay có chút tức giận siết chặt lấy tấm khăn mà cố gắng nén xuống cảm xúc của mình rồi nói:

- Cảm ơn anh đã có lời mời, nhưng tôi muốn cuộc sống tôi như thế nào, tôi sẽ tự làm như thế đấy.

Nói rồi tôi cũng đi vội vào trong nhà vệ sinh, cố gắng xả nước to hết cỡ để át đi cái âm thanh nức nở bởi vì khóc đấy.

Không hiểu tại sao nghe Việt nói vậy tôi lại có tâm trạng nặng nề khó tả, vứt chiếc khăn vào trong bồn rửa mặt, nước xối vào đấy chẳng mấy chốc đã làm loang màu đỏ trên đấy hoà tan ra, cuộc đời tôi bỗng nhiên ám ảnh bởi cái sắc màu ấy.

Sau khi đã giữ được tâm trạng ổn định tôi mới quay trở ra lại thấy Việt ngồi ở trên chiếc ghế gần đấy mà nhắm mắt lại.

Tôi cũng chẳng lên tiếng, chỉ im lặng đi lại phía giường mà nằm xuống rồi kéo tấm chăn lên, quay lưng lại về phía anh.

Ngày hôm nay đã quá mệt mỏi, tôi lại lo lắng đến đũa bé, tuy rằng đã nhờ y tá ở đấy để ý nhưng thật chẳng an tâm chút nào, chỉ là tình thế bây giờ, tôi chẳng còn cách nào khác, điện thoại thì cũng đã bị ném rồi, thật sự tức chết mà.

Nghĩ ngợi vợ vẫn rồi ngủ lúc nào không hay, sáng mai tỉnh lại liền giật mình khi thấy tôi đang nằm trong lòng anh, theo phản xạ liền đẩy ra mà ngồi bật dậy.

Có lẽ tôi hơi mạnh tay đụng vào vết thương của Việt nên anh nhận mặt kêu 1 tiếng rồi ngồi dậy mà vòng tay ra ôm lấy bả vai. Tôi thấy vậy có chút day dứt mà nói:

- Không sao chứ? Tại tôi...không nghĩ đến...anh cũng ngủ ở đây.

Việt không nói gì đến chuyện đấy mà bước xuống giường đi vào nhà vệ sinh:

- Dậy đi, tôi đưa cô về.

Chúng tôi sơ soạn 1 chút, Việt vẫn mặc lại chiếc áo dính máu kia mà đi xuống dưới.

Mấy tên hôm qua có lẽ tìm không được nên đã bỏ đi về từ lúc nào.

Việt nhờ điện thoại của nhà nghỉ gọi 1 chiếc taxi, mặc dù bác chủ nhà đã nói không cần trả tiền nhưng anh vẫn nhất quyết để lại chiếc đồng hồ rồi sẽ đến đưa tiền và lấy lại sau.

Chúng tôi lên taxi trở về khách sạn của nhà anh trước.

Từ xa đã thấy 1 đám đông xúm lại ở đây, lẫn đâu trong đó là những chiếc áo màu xanh của mấy người công an, và chiếc xe của Việt đã bị đập bể hết cả các tấm kính.

Taxi dừng lại, anh cũng vội vàng mở cửa bước xuống còn nơì với người lái xe:

- Đợi 1 chút.

Nói rồi anh liền đi vào trong đám đông ấy, tôi vì sợ anh lái xe lo chúng tôi bùng tiền nên vẫn cứ ngồi trong xe để cho anh ta an tâm.

1 lúc sau Việt đi ra đưa cho anh lái xe 1 tờ 500k rồi nói:

- Giúp tôi đưa cô gái này về địa chỉ cô ấy muốn, tiền thừa anh cứ cầm lấy.

Nói rồi người lái xe cũng từ từ nâng chiếc kính lên rồi nổ máy, khoảnh khắc chiếc xe lăn bánh tôi vẫn cố nhìn về phía anh đang chen vào đám đông kia rồi hướng đến bên trong khách sạn, 1 cảnh tượng hoang tàn, đồ đạc bị đập phá ngổn ngang khiến tôi kinh hãi mà nói:

- Khoan đã, dừng xe lại.

Người lái xe thấy vậy cũng liền phanh gấp lại, tôi mở cửa bước xuống cố chen vào đám người kia mà len vào bên trong, lúc này thấy Việt đang quay lưng lại về phía tôi mà nói với 1 đồng chí công an:

- Sự việc không có gì quá nghiêm trọng, chúng tôi có thể giải quyết được, cảm ơn các anh.

Lời vừa nói xong, 1 người phụ nữ ăn mặc khá sang trọng đi lại mà lên tiếng:

- Sao lại không nghiêm trọng? Mẹ đã nhờ công an can thiệp, vụ này phải kiện để bắt mấy tên đấy phải chịu. Nó đập phá bao nhiêu đồ ở đây, toàn là hàng nhập đắt tiền. Họ đang xem lại camera rồi, đang hỏi cái cô gái đi cùng con hôm qua đâu, nghe nói mọi chuyện bắt đầu là từ con bé đấy, nên muốn mời cô ấy về làm việc.

Tôi nghe đến đấy mà cả người chết sững, mặc dù bản thân tôi không làm gì sai nhưng 1 khi lên công an thì sẽ có rất nhiều rắc rối, điều tôi sợ họ điều tra đến chính là khu trọ của chị Hằng với anh Hải, nếu như vậy thì thật sự là chết chắc rồi.

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 13

Truyện ngắn: Gái một con✿

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 13✿

Việt lúc này vẫn chẳng biết sự có mặt của tôi mà đi lại phía của mẹ anh rồi nói:

- Mẹ, chuyện này là do con với đám người đó có chút mâu thuẫn nhỏ, có thể giải quyết êm đẹp được, không cần phải làm to chuyện như vậy.

- Việt, mày đừng có nói dối mẹ, trước giờ mày làm gì có giao du với mấy đứa đầu trâu đầu ngựa đâu mà có mâu thuẫn. Mẹ xem camera của khách sạn thấy mày cứ giữ khư khư cái con bé đấy, nó là ai thế?

- 1 người bạn của con thôi.

- Bạn kiểu gì? Sao mẹ chưa gặp nó bao giờ? Còn học không hay là làm gì rồi?

- Bạn bình thường thôi, dù như thế nào cô ấy cũng không liên quan đến việc này, trước mắt để cho họ về đã.

Nói rồi anh liền quay sang đồng chí cảnh sát khi nãy mà nói:

- Xin lỗi vì làm phiền các anh, chuyện này cứ để gia đình tôi giải quyết nội bộ.

- Anh chắc là không muốn chúng tôi can thiệp vào chuyện này?

Việt chỉ gật đầu 1 cái thì anh công an kia cũng thuận theo:

- Được rồi, vậy chúng tôi đi đây, gia đình hãy thu xếp ổn thoả nhé.

Nói rồi mấy người áo xanh cũng rời đi mà lúc đấy Việt vô tình nhìn về phía tôi, hình như có 1 chút ngỡ ngàng nhưng rồi anh cũng lướt qua mà quay mặt đi, kéo luôn cả người mẹ của mình vào trong.

Mọi người đã bắt đầu tản ra, tôi cũng quay trở lại chiếc taxi mà đi về khu trọ.

Vừa bước chân đến cánh cửa cổng đã thấy 1 cảnh tượng hỗn loạn, đồ đạc bị đập phá, quần áo, mỹ phẩm vứt ngổn ngang ra ngoài sân, ngay cả chiếc xe của anh Hải cũng bị đập nát.

Tôi vội vàng đi vào bên trong đã nghe thấy giọng nói của con Trang:

- Em nói rồi, anh cho nó ở đây làm gì, toàn rước đen về nhà. Nó không đi làm thì không sao, cứ vác cái mặt đi là y rằng có chuyện. Đấy, bây giờ quần áo, mỹ phẩm hiệu của em giờ nát hết cả rồi, tiền cả đấy, trời ạ.

Mấy đứa khác nghe vậy cũng hùa vào:

- Của em cũng thế, tất cả đều tại cái con Thuỳ.

- Cũng may là anh có chút quen biết, nếu không bọn nó chắc phá nát cái chỗ này luôn rồi.

- Mà mấy thằng đấy là ai anh? Sao lại đến tìm nó?

Tôi đi đến căn phòng đang nói chuyện rôm rả ấy mà nhìn vào, anh Hải ngồi ở trên chiếc ghế với 1 bên mặt máu chảy xuống làm tôi vội vã bước vào:

- Anh Hải...anh sao thế?

Con Trang thấy vậy liền đi đến xô tôi 1 cái:

- Mà y mò mặt về đây rồi à? Hay lắm, chuyện tốt đẹp mà y đem đến đây, giờ đền hết cái đồng đồ này cho tao.

Tôi nhìn lên con Trang mà trả lời:

- Đồ của chị thì liên quan gì đến tôi?

- Còn không phải là tại vì mà y gây chuyện với thằng Cường bẹp à? Mà y có biết nó là ai không? Con nhà đại gia, chơi quen với toàn dân máu mặt ở đây đấy. Hôm qua nó kéo mà y đi, tao đéo biết mà y làm gì nó mà đến sáng nay nó đến đây đập phá đòi tìm ra mà y.

Tôi không nghĩ bản thân lại đụng phải người như thế, nhưng điều tôi áy náy chỉ là anh Hải vì tôi mà bị liên lụy. Đáng lý ra từ ngày bước chân vào đây, tôi phải nên chuẩn bị tốt cho chuyện này mới phải. Mặc dù Hải không ưa tôi nhưng tôi nghĩ nếu anh đã không muốn thì tôi cũng sẽ chẳng được ở đây đến bây giờ.

Tôi lờ đi con Trang rồi hướng đến anh Hải mà nói:

- Anh Hải, chuyện hôm qua...em cứ nghĩ chỉ là đến ngồi hát cùng bọn họ, không ngờ đến việc về sau.

Hải nhìn tôi vẫn lạnh nhạt và đáng vẻ dữ tợn mà nói:

- Mà vào đây là mà phải chấp nhận cái nghề này, con Hằng nó cũng không nuôi mà mãi được. Giờ bố mẹ nó ốm, nó phải về quê, thì mà lấy gì bỏ vào mồm. Vận động cái thân đi, cũng chữa hoang ra đấy rồi thì đừng làm ra vẻ thanh cao. Còn nếu mà không làm được thì tìm chỗ khác mà sống, ở đây không chứa người chỉ biết phụ thuộc.

Con Trang nghe vậy liền chen vào:

- Anh còn muốn để nó ở đây rồi cho nó làm nữa à? Chưa đủ đen sao? Chị Hằng giờ không có ở đây thì đuổi nó đi luôn đi.

- Nó là người của con Hằng, đuổi hay giữ là quyền của con Hằng. Còn bây giờ ở lại hay đi là việc của nó. Muốn đi thì đi ngay bây giờ, còn ở thì lại thì nên biết làm như thế nào. Mấy đứa chúng mà cũng dọn dẹp chỗ này đi, hôm nay khách gọi vẫn làm việc bình thường, tao phải đi sửa con chiến đã.

Nói rồi Hải cũng đứng dậy lướt qua tôi mà đi ra phía ngoài mà con Trang đứng đấy chỉ biết hậm hực liếc xéo tôi.

Cũng chính từ ngày hôm đấy, tôi bắt đầu mang trên mình cái mác "gái dịch vụ", công việc rồi cũng trở thành 1 cái nghề quen thuộc, nhưng anh Hải vẫn chỉ sắp xếp cho tôi đi phòng hát.

Tôi không gặp lại Việt, chiếc điện thoại anh mua tôi cũng không dùng đến còn để nguyên ở đấy. Hiếu có lẽ vì năm cuối đại học nên không có thời gian liên lạc với tôi mà đúng hơn thì cái số anh đưa tôi

cũng bị Việt vớt đi rồi. Tôi làm rồi dành tiền mua 1 cái rẻ tiền để dùng tạm, ngoài chị Hằng với anh Hải ra thì chắc không ai biết.

Về sau tôi dần dần quen với mùi bia rượu, vài cái ôm hôn của mấy gã đàn ông cũng chẳng làm tôi cảm thấy ghê tởm bởi tôi biết cái nghề tôi làm còn ghê tởm hơn nhiều.

Chị Hằng mỗi ngày sau khi tôi đi làm về đều hỏi "Ổn không"? Tôi nghĩ cuộc sống này không có tiền mới không ổn chứ còn sống và ăn được thì chẳng có gì là không ổn.

Thằng Cóm cũng đã được xuất viện, vì công việc nên tôi gửi nó cho 1 bác ở gần xóm trọ trông giữ, cũng may là tôi không có sữa nên đưa bé bú sữa ngoài cung quen. Tôi làm cả tuần chỉ để dành chủ nhật sẽ nghỉ nguyên 1 ngày mà đón nó về chơi.

Cho đến hôm nay, đứa bé đã được hơn 1 tháng, tôi đến nhà bác Ngọc đón đứa bé rồi trả tiền trông giữ theo tuần.

- Bác Ngọc ơi!

Giọng nói của người phụ nữ từ bên trong căn nhà cấp 4 đã cũ kỹ vọng ra:

- Thuỳ hả? Đợi bác tí, bác đang thay tã cho thằng Cóm rồi bác bế ra luôn đấy.

- Dạ.

Bác Ngọc cũng đã 60 tuổi rồi, chồng là liệt sỹ mất cũng đã lâu rồi, có 1 đứa con trai nhưng cũng bỏ đi biệt xứ không thấy về nên giờ chỉ ở nhà 1 mình sống bằng lương trợ cấp của Nhà nước rồi ai sai gì thì làm đấy.

Sống đơn độc 1 thân 1 mình cũng buồn nên khi tôi nhờ bác trông thằng Côm là bác vui mừng đồng ý ngay. Thêm cả cũng biết qua hoàn cảnh của tôi nên tiền trông thằng bé bác cũng chỉ lấy 50k/ngày, sữa hay bím tã thì tôi phải đem đến, tiền tôi trả theo tuần, cứ đến chủ nhật đón nó là lại gửi cho bác.

Nhìn thấy bóng người phụ nữ dáng gầy gò, già hơn nhiều so với độ tuổi đang ôm đứa bé trên tay đi ra, tay còn cầm túi đồ nhỏ, tôi liền nói:

- Côm có quấy không bác?

- Nó ngoan lắm, dạo này cũng thức nhiều để nói chuyện rồi, đêm có khóc 1-2 lần đòi sữa rồi lại ngủ thôi.

Tôi cười nhìn bác rồi đưa tay đón lấy thằng bé:

- Dạ, hôm nay cháu đưa tiền luôn cho bác.

Tôi lấy trong túi quần ra mấy đồng tiền đã chuẩn bị sẵn rồi đưa cho bác.

- Cháu về đây, mai lại cho Côm sang nhé.

- Ừ, 2 mẹ con về đi.

Tôi bế đứa bé rồi quay người rời đi, được vài bước thì bác Ngọc nói với theo:

- Ơ Thuỳ, đợi đã. Mà đưa thừa tiền cho bác này.

Bác đuổi theo tôi rồi đưa cho tôi tờ 100k, tôi thấy vậy lại chỉ cười 1 cái:

- Không phải đâu, cái này là cháu đưa thêm cho bác, bác cứ cầm đi, có bao nhiêu đâu.

- Ở cái con này, tao không lấy, tao cho thằng Cốm.

Nói rồi bác liền nhét tờ tiền vào trong người đứa bé rồi cũng quay đi, tôi thấy vậy cũng chỉ biết nhìn theo bóng dáng già nua đấy mà trong lòng không hiểu sao lại rấy lên sự chua xót.

Cái dáng vẻ khắc khổ và gầy nhem ấy làm tôi nhớ đến mẹ của mình, bà nuôi được mấy chị em tôi cũng đã vất vả rất nhiều. Chỉ là có thể đã quá khổ cực, lại thêm chuyện tôi mang bụng chữa hoang nên làm tính cách của bà có phần cộc cằn, ngày bỏ đi tôi còn trách bà nhẫn tâm nhưng cho đến bây giờ vất vả nuôi đứa bé tôi mới thấm dần cái cảnh cơ cực nuôi con nó như thế nào.

Ôm đứa bé đi về khu trọ, chị Hằng ở bên trong đi ra tươi cười:

- Đón về rồi à? Đưa đây bác bé tí nào.

Tôi đưa đứa bé cho chị rồi đem túi đồ vào phòng để, thấy xung quanh cũng yên ắng khác lạ nên hỏi:

- Mọi người đâu rồi chị?

Hằng vừa ôm đứa bé cưng nựng vừa trả lời tôi:

- Chúng nó đi làm cả rồi.

- Đang buổi sáng mà? Làm sớm thế sao?

- Hôm nay ngày lễ, người ta nghỉ làm đi tụ tập, cả ngày nay có khi còn phải chạy đấy. Tao sợ hôm nay mày cũng không được nghỉ đâu.

- Sao thế được, em đã xin chủ nhật mỗi tuần sẽ không làm rồi, hôm nay em cũng đón thẳng Cốm về rồi.

Chị Hằng nghe vậy cũng thở dài 1 cái:

- Nếu đủ người thì mày không phải đi, thiếu thì phải chấp nhận. Ngày này là ngày kiếm ra tiền, bọn khác nó còn dẫn người của nó đến điểm để đón khách luôn kìa.

Cùng lúc đấy, tiếng xe máy chạy vào trong sân, Hải ngồi trên xe nhìn vào phòng chúng tôi:

- Hằng, thay đồ đi.

Chị Hằng nghe vậy cũng đưa đưa bé cho tôi rồi vội vàng thay quần áo, phấn son, đi ra ngoài ngồi lên xe mà cũng rời đi.

Giờ cả khu trọ chỉ còn mỗi tôi và đứa bé, không gian bỗng nhiên cô quạnh đến lạ thường.

Buổi trưa cũng không thấy ai trở về, mình tôi nên cũng chẳng cơm nước, chỉ cho đứa bé uống sữa, chơi với nó 1 lúc rồi lại cho nó ngủ.

Quanh đi quanh lại có vậy mà đã đến xế chiều, tiếng cười nói của mấy đứa phòng bên làm tôi thức dậy:

- Ê, hôm nay được nhiều không?

- 2 khách với 7 bàn, tối nay giờ lắm được thêm 3 bàn nữa thôi. Mà sao dạo này không thấy khách đi bay nhỉ, tao lâu rồi không chơi giờ thấy thèm.

- Thấy bảo đang vào chiến dịch, đồ khan hiếm lắm.

- Thế à? Mẹ nó, hôm nay tao gặp thằng khách sung vải mày ạ.
- Sao sao? Thế của nó có to không?
- To, dài, nói chung phê lắm.

Mấy đứa nghe vậy liền cười lớn làm đứa bé bị tỉnh giấc khóc thét lên, tôi vội vàng ôm lấy nó dỗ dành, bàn tay cố gắng bịt tai nó lại, thật sự không muốn để những từ ngữ chằng hay ho đấy lọt vào trong trí óc của nó cho dù nó có thể chưa biết gì.

Bên phòng kia vẫn là những tiếng cười, những câu chuyện đáng xấu hổ vậy mà bọn họ có thể kể ra như 1 nổi tự hào, tôi tự hỏi phải chăng xã hội bây giờ làm thay đổi bản chất con người. Họ đối với chuyện tình dục chẳng còn gì phải e dè nữa thì phải.

Chị Hằng đi từ lúc đó còn chưa thấy về, bỗng lúc này anh Hải đi vào phòng tôi, nhìn đứa bé tôi đang bế trên tay rồi nói:

- Đem nó đi gửi đi, có khách gọi mày đấy.

Tôi nghe vậy cũng vội vàng trả lời:

- Nhưng em đã xin từ trước là chủ nhận mỗi tuần sẽ không làm rồi mà.

- Tao cũng nói khách rồi nhưng họ nhất quyết chọn mày, mỗi này làm ăn lâu dài rồi, tao không lỡ với họ được. Cả ngày nay mày không phải làm rồi, đi 1 bàn này thôi rồi cho mày nghỉ.

Tôi nghe vậy nhìn anh rồi lại nhìn xuống đứa bé, chần chừ 1 lúc rồi cũng thu dọn đồ ôm đứa bé đi sang nhà bác Ngọc nhờ gửi.

Khi quay về khu trọ thì thấy con Trang cùng mấy đứa đứng trước cửa, chúng nó vẫn chẳng ưa tôi nên lại có đôi ba câu bóng gió:

- Ơ, thế tưởng hôm nay ở nhà cho con bú, thế vẫn muốn đi làm à?

- Giờ nghề nó ngấm vào máu rồi mà chị Trang, không đi làm lại thấy bứt rứt, khó chịu.

Tôi không mấy quan tâm lời bọn họ vẫn cố lờ mà đi vào, lúc này anh Hải từ trong phòng đi ra nhìn thấy tôi liền nói:

- Thuỳ.

Tôi quay lại nhìn về phía anh:

- Sao anh?

- Màỵ không cần đi bàn nữa, tối nay đi khách, họ trả màỵ 10 triệu 1 đêm đấy. Tao nhận rồi.

Tôi nghe vậy liền đứng chết sững, biết là sớm muộn cũng phải làm nhưng tôi thật sự chưa chuẩn bị tâm lý.

Con Trang lúc này đi lại chỗ anh Hải nói:

- Khách nào mà trả 10 triệỵ thế anh? Sao anh không bảo em? Mà con Thuỳ trước giờ có đi khách đâu.

- Đây là khách yêu cầu, giá cũng là họ đưa. Tao thấy mồi ngon thì nhận thay nó.

Nói rồi Hải lại nhìn đến tôi:

- Cứ từ từ mà sờ soạn, 10h tao đưa mày đi. Đừng ở đó mà làm bộ nữa, 10 triệu bằng mày đi bàn 1 tháng đấy.

Dứt lời anh cũng đi vào trong còn quên không nói với mấy người kia:

- Mấy đứa chúng mày nữa, bớt tụ tập đi, ăn tạm cái gì rồi chuẩn bị đi làm.

Bọn họ nghe vậy cũng tản ra mà con Trang đứng đấy nhìn chăm chăm tôi thấy rõ sự ghen ghét tột cùng.

Nó đi lại phía tôi rồi nói:

- Cứ từ từ mà hưởng thụ, nó trả cho mày 10 triệu, nó cũng sẽ bắt mày phục vụ đúng với số tiền đó thôi. Để tao xem, ngày mai gặp lại, trông bộ dạng mày thế nào.

Nói rồi nó cũng lướt qua tôi mà đi về phòng, để lại tôi đứng đấy với nỗi lo sợ và câu nói ám ảnh của nó.

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 14

Tương tác trên 2k, tối up tiếp chap nữa. Vì trong nhóm sắp full nên e muốn đẩy nhanh tiến độ ☐

Cảnh báo chap này có 18+ nha 😊 😊

Truyện ngắn: Gái một con ❀

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 14 ❀

Tôi quay trở về phòng của mình, đi đến phía tủ quần áo mở ra, từ khi nào tôi đã biết sắm cho mình những chiếc váy khá vừa mắt, mặc dù không quá hở nhưng cũng đủ để thấy những cái đẹp nhất của người con gái.

Chọn lấy 1 cái mà mặc vào rồi đi lại phía bàn trang điểm kia, 1 chút son đỏ, 1 chút má hồng, 1 đường kẻ mắt, chân mày nâu nhẹ, tất cả mọi thứ tôi chỉ làm trong nháy mắt, có lẽ bản thân vốn đã quen với điều này rồi.

Đứng ngắm mình trước gương, tôi khẽ cười 1 cái, không dám tự khen nhưng tôi thời gian này da dẻ trắng mịn hơn hẳn, sinh bé Cóm không có sữa, nó chẳng bú nên ngực tôi càng căng tròn và nảy nở hơn, thêm 1 lớp trang điểm nữa tôi đủ tự tin như chị Hằng vẫn nói: "mày ra đường có thể lừa được khối thằng trai to".

Vậy thì sao chứ? Lừa được gì làm gì? Cái tôi cần là 1 thứ gì đó phải vững chắc và bền bỉ, chứ không phải hôm nay họ cho tôi tiền, ngày mai biết chuyện của tôi lại vứt bỏ và tôi phải đi tìm đối tượng mới.

Cái tôi cần là 1 người đàn ông có thể chấp nhận được quá khứ của tôi, chấp nhận được đứa con của tôi, nhưng rồi tôi cũng phải tự cưỡi mình 1 cái, chắc chẳng ai trong cái xã hội này chấp nhận 1 người con gái như tôi.

Thời gian cứ từng giây trôi qua nhanh hơn, tiếng xe máy cũng chạy vào trong sân, vẫn giọng nói quen thuộc đấy:

- Xong chưa? Đi nào.

Tôi nghe vậy cũng với lấy chiếc túi xách rồi đi ra phía ngoài, nhìn anh Hải đang ngồi trên xe mà hỏi:

- Ở đâu thế anh?

- Rose Hottel.

Tôi nghe đến cái tên đấy trong đầu bỗng cảm thấy có chút gì đó quen quen nhưng không thể nhớ ra được cái tên đấy đã thấy ở đâu.

Đi lại phía xe ngồi lên, chiếc xe cũng chạy thẳng ra phía ngoài, con đường đến làm tôi thấy khá quen, trong lòng bỗng nhiên rấy lên 1 cảm giác khó tả, tôi đang hy vọng những gì mình đang nghĩ sẽ chẳng đúng.

Và rồi, chiếc xe dừng trước 1 khách sạn khá lớn với ánh đèn rực rỡ, tôi gần như chết đứng không dám bước vào trong. Đúng là thật

tình cờ, lần đầu tiên đi khách lại đến đúng khách sạn của gia đình Việt, tôi không biết nên có bộ mặt như thế nào đây.

Anh Hải thấy tôi cứ đứng yên như vậy lại lên tiếng:

- Vào đi, lại quày lể tân đọc số phòng: 406 là họ biết. Đi lên phòng thì chỉ cần nói tên là được.

Tôi nghe vậy mà cười giễu 1 cái rồi hít 1 hơi thật mạnh mà thở ra, cố gắng bình tĩnh đi vào trong, tiến lại quày lể tân mà nói với cô gái ở đây:

- Tôi lên phòng 406.

Cô nhân viên nghe vậy cũng ngẩng mặt lên nhìn tôi:

- Dạ.....Ơ.....

Biểu cảm của cô ta tôi hiểu, ít nhiều chắc cũng nhận ra tôi nên tôi cũng cố lờ đi mà hướng đến cửa thang máy nhấn nút.

Con số từ tầng 6 đang chạy dần xuống, 1 âm thanh kêu "ting", cánh cửa mở ra, vừa định bước chân vào thì liền ngỡ ngàng nhìn người ở đàn ông ở trong đấy.

Đã 1 thời gian không có gặp, nay bỗng nhiên đối mặt làm tim tôi có chút đập mạnh, trong lòng căng thẳng ngay cả 1 lời chào cũng không nói được.

Anh lại chẳng lên tiếng, chỉ nhìn tôi 1 tia ngạc nhiên rồi im lặng vài phút mà bước ra khỏi thang máy, lướt qua tôi như chưa hề quen vậy.

Có 1 chút cẢm giác hụt hẫng nhưng tôi cũng cố lờ đi mà bước vào bên trong, cánh cửa từng giây khép lại, vẫn còn nhìn rõ được bóng lưng rộng lớn với chiếc áo sơmi trắng kia, tôi còn nhớ chính bờ vai ấy đã đỡ đỡ thay tôi 1 chiếc bình hoa, không biết nơi đấy có để lại sẹo không?

Tôi đi lên tầng 4, bước ra phía ngoài, ngó trước ngó sau rồi tìm đến cánh cửa phòng 406 mà đưa tay lên, lo sẹo thế nào rồi lại bỏ tay xuống.

Trong đầu lúc này đang thật sự rối tung bởi 1 mớ hỗn độn những câu hỏi, rốt cuộc vị khách này là ai, anh ta liệu có mắc chứng cuồng bạo lực tình dục không? Hay như con Trang nói, bỏ ra 10 triệu chắc không phải là đơn giản ngủ 1 đêm là xong phải không?

Tôi cứ loay hoay ở đấy 1 lúc rồi mới dám đưa tay lên gõ cửa, bên trong vọng ra tiếng nói:

- Ai đấy?

Tôi nghe vậy cũng cố gắng mà trả lời:

- Thuỳ!

- Giờ mới đến à? Sao lâu thế? Đợi tí ra mở cửa đấy.

Bên trong bắt đầu có tiếng dép to dần, khi âm thanh mở chốt cửa vang lên, cánh cửa còn chưa kịp mở, cả người tôi bị ai kéo mạnh vào căn phòng đối diện, rồi "cạch" 1 cái cánh cửa đóng lại, trong phòng không 1 chút ánh sáng làm tôi hoảng loạn định la lên thì 1 giọng nói quen thuộc vang bên tai:

- Là tôi!

Cái giọng nói ấy tôi không nhằm đi đâu được, khoảng cách chúng tôi gần đến nỗi tôi còn nghe được nhịp tim của anh, có chút hồi hộp mà lên tiếng:

- Việt?

- Phải.

Thật sự không hiểu anh ta làm vậy là có ý gì:

- Anh...làm gì...bỏ tôi ra...

- Cô đến đây làm gì? Đi khách sao?

Tôi nghe vậy lại cảm thấy cay sống mũi tôi cũng cố gồng mình mà nói:

- Anh biết rồi còn hỏi sao? Giờ thì để tôi đi, khách đang đợi.

Lời vừa dứt thì tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi vội vàng lấy trong túi ra, là số của anh Hải gọi, chắc có lẽ vị khách kia đã phàn nàn rồi.

Khi tôi vừa định bấm nút nghe thì Việt liền đưa tay gạt lấy nó rồi tắt nguồn máy đi làm tôi phải lên tiếng:

- Này, anh làm .....

Còn chưa kịp nói hết, nửa câu sau đã bị môi của anh nuốt trọn, tôi tròn tròn mắt lên nhìn gương mặt mờ ảo bởi ánh trăng yếu ớt ngoài cửa sổ chiếu vào đang cận kề trước mặt mà không dám tin nữa.

1 lúc sau mới sực tỉnh liền đẩy mạnh anh ra mà nói:

- Anh bị điên sao?

Nói rồi tôi quay người mở cánh cửa thì liền bị Việt túm lấy eo rồi kéo áp sát vào người:

- Không phải cô đi khách sao? Tên kia trả cô bao nhiêu, tôi trả gấp đôi. Khách nào cũng là khách thôi, cái nào được lợi hơn thì cô làm.

Mặc dù anh nói không sai như nghe anh nói vậy tôi lại có cảm giác bị mỉa mai, trong lòng có chút khó chịu đẩy anh ra:

- Tất nhiên khách nào cũng là khách, nhưng anh vào quán nước thì cũng phải đợi đến lượt. Nếu muốn, thì đợi tôi đi vị khách phòng bên đã.

Ai ngờ vừa nói xong, Việt liền mạnh tay kéo tôi đi lại phía giường rồi đẩy tôi xuống được đà anh cùng nằm đè lên:

- Tôi không có hứng đợi, tôi muốn bây giờ. Gấp đôi không được, tôi trả gấp 3. Còn không cô cứ việc ra giá.

Tôi trừng mắt lên nhìn anh, rồi nói:

- Tôi muốn gấp 5.

Vốn chỉ nghĩ vì tức giận nên nói thế nhưng không ngờ Việt lại đồng ý:

- Được!

Lời vừa nói xong, Việt liền mạnh tay cởi chiếc váy của tôi ra, nhanh đến nỗi tôi còn chẳng kịp phản kháng gì mà cả cơ thể đã chỉ còn 1 lớp đồ lót mỏng dính.

Việt ngay sau đấy cũng cởi bỏ luôn đồ trên người mình xuống.

Lần đầu tiên không 1 chút quần áo ở trước người khác giới, mặc dù trong bóng tối nhưb tôi vẫn có phần xấu hổ mà phải quay mặt đi hướng khác.

Việt thấy vậy lại lên tiếng:

- Đã để con rồi mà vẫn còn ngại?

Trong cái không gian tối tăm ấy, tôi đưa tay lên chống vào ngực anh, cảm nhận được cơ thể săn chắc ấy mà cả người nóng hừng hực, khẽ quay mặt sang hướng khác nuốt nước mắt xuống mà có chút chua xót nói:

- Đứa bé đấy....chỉ là do 1 lần không mong muốn!

Mặc dù không đối diện nhưng tôi vẫn cảm nhận được cái nhìn sâu xé của anh trên người tôi, bất chợt bên tai khẽ vang lên giọng nói nam tính:

- Vậy lần này....sẽ là mong muốn!

Lời nói vừa dứt, bờ môi ấy chạm vào cổ tôi, đầu lưỡi ướt át lướt lờ quanh đấy, bất chợt nơi phía dưới 1 thứ to lớn chạm vào cửa mình rồi đi sâu thẳng vào bên trong, cảm giác đau xé thịt như cái lần đấy nhói lên, tôi theo phản xạ bấu chặt vào lưng anh:

- Ahhh...Việt....rất đau....

Anh bất chợt ngậm lấy môi tôi, hơi thở nóng phả lên gương mặt:

- Đừng sợ....thả lỏng người ra...tôi sẽ làm nhẹ!

Âm thanh trầm ấm ấy vang lên bên tai, cả người tôi run rẩy bấu chặt vào người anh, móng tay tưởng như muốn cào xe cả tấm lưng to lớn kia, nơi khoé mắt đã cảm nhận được sự ướt át, cái hình ảnh của đêm mưa bão kia hiện về, thật khủng khiếp.

Việt có lẽ nhận ra sự khác thường của tôi, anh lại từ từ đưa nụ hôn xuống cổ rồi đi đến xương quai xanh, chậm rãi mơn trớn từng khúc da thịt của tôi.

Cảm giác cả người lúc này như có 1 luồng điện chạy qua, đầu óc tôi lại trở nên mơ hồ, cơ thể bắt đầu buông lỏng.

Bờ môi của anh dần dần đi xuống nơi rãnh ngực, 2 bàn tay to lớn nhẹ nhàng xoa bóp, đầu lưỡi nóng bỏng trên gheo nhũ hoa cương cứng, tôi bất giác mà phát ra tiếng "uhmm".

Lần đầu tiên mới biết cái cảm giác này, nó khác xa với sự ghê tởm của đêm hôm đó, tôi cảm nhận được từng động tác của anh đều muốn nâng niu cơ thể tôi.

2 bầu ngực đã dựng đứng lên, anh cắn nhẹ vào nhũ hoa làm cả người tôi khẽ vận vẹo:

- Ahhh....

Lúc này cảm nhận được nơi phía dưới, cái thứ to lớn kia từng nhip ra vào, sự đau dát lúc đầu cũng dịu dần đi, 2 chân tôi cũng đã kẹp chặt vào hông anh, cả người gồng lên vì sự co rút ở phía dưới:

- Uhhh.....ahhh....

Việt 2 tay túm chặt lấy eo tôi, anh bắt đầu tăng nhip vận động, mỗi lúc 1 nhanh hơn, tôi thật sự chịu không nổi mà phải bấu vào

cánh tay rắn chắc kia:

- Uhm....Việt.....khoan đã.....chậm thôi.....ahhh.....

Hơi thở đã trở nên gấp gáp, Việt cúi người xuống, vòng tay ra phía sau đỡ lấy tấm lưng của tôi lên, cả 2 bầu ngực đẩy đà áp sát vào cơ thể anh, tôi theo phản xạ cũng vòng tay ra sau bầu chặt lấy tấm lưng rộng lớn, gương mặt của cả 2 dựa vào nhau cảm nhận được cả giọt mồ hôi của đối phương.

Bàn tay kia di chuyển xuống cặp mông của tôi, anh dùng sức mà nhấp mạnh từng nhịp:

- Ahh....Việt...dừng lại....uhm....ahhh....

Động tác của anh mỗi lúc 1 nhanh hơn, cũng mạnh hơn rất nhiều, cả căn phòng chỉ là âm thanh va chạm của 2 cơ thể, hơi thở gấp gáp và thi thoảng là giọng nói xấu hổ của tôi:

- Việt....uhm...chậm lại...ahh....

Âm thanh vừa dứt cũng là sự mạnh mẽ cực độ của anh đi vào trong tôi rồi dừng lại, tôi mệt mỏi gục mặt lên bờ vai còn vương mồ hôi kia mà khẽ nhắm mắt lại, cảm nhận được 1 thứ chất lỏng đang chảy vào bên trong cơ thể mình, bên tai là giọng nói nam tính:

- Mệt không?

Cả người tôi đã muốn nhào ra, có chút buồn ngủ mà trả lời qua loa:

- Ừh.

- Không được rồi, tôi muốn tiếp.

Tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì, cả người lại được đặt xuống giường, anh ở trên người tôi lại 1 lần nữa mạnh mẽ ra vào.

Tôi chẳng thể biết đêm đấy đã xảy ra bao nhiêu lần, kéo dài bao lâu, chỉ nhớ giây phút anh gục trên người tôi, tôi mệt mỏi mà gắng gượng nói:

- Việt, tôi mệt rồi!

Anh nghe vậy lại hôn nhẹ lên bờ môi đang run rẩy vì thờ gáp của tôi, giọng nói có chút trầm ấm:

- Ngủ đi.

Sau câu nói ấy, tất cả chìm vào 1 cơn say, cảm nhận cả người được vòng tay ai đó ôm vào lòng, có chút thoải mái, hình như tôi khẽ cười 1 cái rồi đi sâu vào giấc ngủ.

Buổi sáng thức dậy, trên chiếc giường đã trống trơn, không thấy Việt ở đây tôi lại có chút hụt hẫng.

Cúi xuống nhặt lại đồ của mình, rồi đi vào nhà vệ sinh tắm rửa sạch sẽ, mặc lại đồ, trang điểm qua 1 chút rồi trở ra ngoài.

Đứng nhìn căn phòng 1 lượt, có chút lưu luyến rồi đi ra mở cửa.

Cánh cửa vừa mới bật ra, bóng người đứng đấy làm tôi kinh ngạc:

- Bác.....!

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 15

Trên 2k lại up tiếp chap 16 nhé, đêm cũng up ☺

Truyện ngắn: Gái một con✿

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 15✿

Người phụ nữ ở trước mặt tôi độ tuổi đã ngoài 50 nhưng trông còn khá trẻ, da mặt vẫn còn căng mịn, ăn mặc sang trọng nhưng cái nhìn của bà lại khiến người khác cảm thấy căng thẳng:

- Cô biết tôi?

Tôi nghe vậy có chút lúng túng, ngày hôm cùng Việt trở về khách sạn, chỉ có tôi thấy bà còn bà đâu biết mặt tôi:

- Dạ...cháu chỉ là lịch sự chào...

- Thôi được rồi, cô ra cũng đúng lúc lắm. Nghe nói cô làm gái phải không?

Câu hỏi thẳng thừng của bà khiến tôi khó xử, 2 hốc mắt bỗng nhiên đỏ ngàu, cổ họng nghẹn đặng lại không thể thốt ra nổi 1 từ.

Bàn tay tôi siết chặt lấy sợi dây của chiếc túi xách, cố gắng giữ lấy sự bình tĩnh nhất có thể mà lên tiếng:

- Bác muốn nói gì?

Bà lúc này lại cười khẩy 1 cái rồi nhìn tôi nói:

- Cũng ghê gớm đấy nhỉ. Vậy tôi nói thẳng, tôi là mẹ của cái vị khách mà cô vừa mới phục vụ đêm qua đấy, nhớ không? Hay 1 đêm nhiều người quá nên nhớ không nổi.

Tôi biết bà là mẹ Việt, nhưng nghe cái giọng nói đầy sự mỉa mai ấy trong lòng thật sự có chút tức giận, bàn tay siết chặt đến nỗi cả gân xanh, 2 hốc mắt đã bắt đầu ngấn nước mà nghẹn giọng nói:

- Bác là mẹ của Việt, cháu biết!

- Cô biết? Chắc là cũng tìm hiểu về nó phải không? Nhân viên ở quầy lễ tân nói cô là cô gái đã dẫn mấy thằng mất dạy đến khách sạn để bọn nó đập phá, liên lụy đến cả con trai tôi.

- Bác, việc đó bác hiểu làm rõ, thật ra cháu không.....

- Không hiểu làm đâu, tôi không biết cô bỏ bùa gì nó mà thằng Việt nhất định không để công an can thiệp vụ đấy. Sau hôm đấy bọn nó vẫn đến khách sạn gây 1 trận nữa nhưng may thằng Việt nó có chút quan hệ để nhờ vả, nếu không thì nơi này làm gì còn chỗ cho cô leo lên nằm. Cho đến hôm nay tôi mới biết, Việt nó không dám để công an can thiệp là vì nó sợ họ điều tra ra là cô làm gái.

Tôi nghe đến đấy mà có phần ngạc nhiên, khi ấy tôi không nghĩ nhiều như vậy, cứ tưởng anh muốn khách sạn yên ổn làm việc nên mới không muốn công an ra vào điều tra, thật sự không dám nghĩ xa đến mức này.

- Bác, về chuyện hôm đó, cháu thật sự xin lỗi, cháu.....

- Cô không cần phải xin lỗi, việc tôi cần cô làm là tránh xa con tôi ra. Tôi không cần biết cô là có mục đích gì hay không, nhưng tư cách làm bạn của nó cô cũng không có đâu. Chẳng qua nó ngủ với con 1 đêm rồi trả tiền là xong, đừng ôm hy vọng. Còn nữa, đêm qua có dùng bao không? Nếu không thì nhớ uống thuốc vào, tôi không muốn sau này lại phải giải quyết hậu quả của cô đâu. Cho dù là máu mủ, thì con của 1 kẻ làm gái cũng không tốt đẹp gì.

Tôi nghe vậy mà lồng ngực tức nghẹn lại, 1 giọt nước mắt không tự chủ chảy dài xuống, cổ gồng người lên để nói:

- Con của 1 kẻ làm gái thì sao?

Bà vừa định lên tiếng thì 1 giọng nói vang lên:

- Mẹ biết con không thích bị can thiệp quá nhiều vào chuyện đời tư, tiền bạc, các mối quan hệ, bao gồm cả cô ấy.

Tô và bà chuyển tầm nhìn đến người đang đi tới, không hiểu sao nhìn thấy anh, cảm xúc tôi không khống chế được mà nước mắt cứ tự ứa ra.

- Việt, mẹ chưa bao giờ can thiệp vào tất cả các mối quan hệ của mày, ai cũng được tại sao cứ phải là 1 đứa làm gái? Nó quá hèn hạ, chỉ những loại muốn ăn không ngồi rồi mới đi làm cái nghề này, con không muốn đi cùng nó để rồi bị mang tiếng chứ?

Từng lời của bà như lưỡi dao cứa vào da thịt của tôi, nỗi đau thấm dần vào xương tuỷ, lời bà nói cũng chẳng có gì là sai nhưng lẳng mạp như vậy tôi thật sự không muốn nghe.

Tôi cố nén xuống nước mắt rồi bỏ chạy, chỉ là khi ngang qua anh cánh tay bị giữ lấy, tôi cố gắng vùng ra mà nhìn anh nói:

- Buông ra!

Việt không để ý đến lời tôi nói lại nhìn mẹ anh mà lên tiếng:

- Con trai của mẹ chưa bao giờ làm gì để bị mang tiếng, kể cả bây giờ và về sau.

Nói rồi anh cũng kéo tôi về phía thang máy rồi đi vào, cánh cửa đóng lại tôi liền giật mạnh tay ra:

- Mẹ anh nói không sai đâu, đừng đi cạnh tôi sẽ bị mang tiếng.

Việt nghe vậy nhưng lại chẳng mấy bận tâm, anh vẫn nhìn tôi bình thản mà nói:

- Nếu tôi là em tôi sẽ không bận tâm nhiều đến vậy. Em chỉ cần nhớ, người tìm đến em là tôi, người trả tiền cho em cũng là tôi. 1 nam, 1 nữ, chưa chồng, không vợ, vậy cứ đường hoàng mà đi. Những lời mẹ tôi nói, mình tôi nghe, mình tôi lưu tâm là được.

Tôi nghe vậy lại cười nhạt 1 cái:

- Nhưng tôi lại rất để tâm những lời người khác nói, dù thế nào tôi với anh cũng không nên đi cùng nhau.

Nói rồi tôi định đưa tay nhấn nút thang máy để ra ngoài thì Việt giữ tay tôi lại. Anh lấy trong túi áo ra 1 chiếc thẻ nhựa đưa cho tôi kèm 1 tờ giấy rồi nói:

- Sáng nay tôi rời đi là vì làm cái này cho em. 50 triệu tôi đều bỏ vào tài khoản này, vì em không có giấy tờ tùy thân nên tài khoản phải tạm đứng tên tôi nhưng em có toàn quyền sử dụng nó, mặt khẩu tôi đã ghi vào tờ giấy này.

Tôi nghe vậy thật sự kinh ngạc, tròn mắt nhìn anh, sau việc đêm qua tôi còn không nghĩ đến chuyện "tiền":

- Cái đấy....tôi không nhận, anh cứ trả đủ số tiền mà khách đã mua tôi đêm qua, 10 triệu.

Việt không bận tâm lời tôi nói lại cúi người xuống mở chiếc túi của tôi ra bỏ tấm thẻ vào trong. Khoảng cách gương mặt anh cận kề ngay bên tai tôi, còn cảm nhận được hơi thở nóng phả vào mặt khiến tôi có chút ngại ngùng, giọng nói nam tính ấy lại vang lên:

- Nếu em còn tính toán như vậy, tôi có thể cùng em ở đây sử dụng hết 50 triệu, và vẫn có đủ khả năng trả cho em thêm nhiều lần 50 triệu.

Anh ta....cái tên này, nhìn vẻ ngoài thì trông lịch sự và đứng đắn, thật không dám nghĩ anh lại có thể nói ra câu đó:

- Anh....điên rồi!

Tôi đưa tay nhấn thang máy xuống tầng 1 mà lòng ngực lúc này tim đập mạnh dữ dội.

Cánh cửa vừa mở ra là tôi cũng liền đi vội ra phía ngoài, không quay đầu lại, cứ hướng về phía trước, vẫy 1 cái taxi rồi ngồi lên.

Xe đi thẳng về khu trọ, mà trong đầu tôi lúc này chỉ toàn là hình ảnh với lời nói của anh, cố cách nào cũng không thoát ra được.

Đi bộ từ đầu ngõ về cổng khu trọ, vừa mở cửa bước vào thấy mấy người công an áo xanh đứng đấy làm tôi chột xanh mặt.

Lúc này chị Hằng đi ra thấy tôi chỉ khẽ nhây mắt ra ám hiệu rồi nói:

- Thuỳ vừa mới từ quê lên à em?

Tôi chưa hiểu chuyện gì nghe vậy cũng liền ậm ừ:

- Sao?...À...dạ.

- Mấy anh công an bên phường đến kiểm tra nhân sự thôi. Hôm trước chị bảo mày cầm cái chứng minh thư lên để đi làm giấy tạm trú tạm vắng thế mày có cầm không?

Tôi nghe vậy cũng cố gắng ra vẻ bình thường nói:

- A, chị nói em mới nhớ, hôm nay lên vội quá nên em lại quên rồi.

1 đồng chí công an quay lại nhìn tôi lại tôi phát khiếp, anh ta đi lại gần rồi nói:

- Mấy anh chị ở đây bao lâu rồi mà có mỗi cái tạm trú tạm vắng lần nào đến cũng chưa có với đủ lý, hay cứ phải phạt hành chính 1 lần rồi mới chịu. Mọi người quanh đây họ nói cái khu này nhiều lắm đấy, đừng tưởng chúng tôi không biết.

Anh Hải lúc này từ trong phòng đi ra, nét mặt tươi cười tay cầm tờ tiền 500k cố dúi vào tay người công an kia:

- Bọn em biết đấy chứ nên có chút ít biếu các anh uống nước....rồi sau có nhu cầu thì cứ gọi em, phục vụ chu đáo luôn.

Đúng là thấy tiền có khác, nét mặt thay đổi nhanh khủng khiếp, chỉ là không hiểu sao anh ta cứ nhìn chằm chằm vào tôi rồi hất mặt 1 cái mà nói:

- Quân mới à?

Hải nghe vậy mới nhìn ra phía tôi, nét mặt cũng có chút thay đổi mà nói:

- A, đây là con em họ của con Hằng, nó lên đây trọ nhờ thôi anh.

- Thôi, mà không phải giấu, trước mấy đứa này mà cũng nói thế. Xem xét thì bố trí anh 1 hôm.

Hải nghe vậy có chút gượng gạo trả lời:

- Thiếu gì người đâu anh, để em tìm em khác ngọt nước hơn.

- Không, anh thích mối này. Thế đi, có gì anh liên hệ, không khéo tối nay luôn.

Nói rồi anh ta cũng quay người hướng đến vài đồng chí còn lại rồi nói:

- Được rồi, đi nào. Hôm khác lại đến kiểm tra.

Bọn họ cũng nhau trở ra ngoài tôi lúc này mới vội vàng túm lấy tay anh Hải rồi nói:

- Em không muốn dây đến công an, anh đổi người khác đi.

Hải nhìn tôi thờ dài 1 cái rồi gạt tay tôi ra:

- Để tao tính cách đã, mà hôm qua rút cuộc mà đi đâu để khách gọi điện chửi tao đéo ra gì.

Tôi nghe vậy không biết trả lời sao thì thấy con Trang đi ra nói:

- Em bảo anh rồi, nó không làm được việc gì đâu, để nó ở đây chỉ làm mất khách thôi.

Hải lúc này lại nhìn tôi nói:

- Mà làm hay không làm thì phải rõ ràng, cứ nửa nạc nửa mỡ là tao không chấp nhận, kể cả mày là người của con Hằng đi nữa. Làm thì ra làm, mà không làm thì ôm con đi nơi khác mà sống.

Chị Hằng đi lại phía tôi nhìn 1 lúc rồi nói:

- Hải nó nói cũng không sai, tối hôm qua khách mua mày gọi điện đến đầu mối, rồi bên đấy gọi điện nói bọn tao không ra gì. Thuy này, mày làm ở đây không lâu, nhưng tao thương hoàn cảnh của mày nên tiền mày làm tao chưa hề cắt của mày 1 đồng, vì để cho mày có tiền nuôi con. Cũng dặn lão Hải hạn chế nhận đi khách cho mày, nhưng hôm qua là khách nhất quyết đòi, mày biết gã đấy ưà mày từ mấy lần đi bàn rồi còn gì, cứ hát là kiêu gì cũng gọi mày đến. Hôm qua mày làm như thế, quả thật sau này tao cũng mất dần khách. Làm hay không làm thì mày cứ nói ra, chứ tao cứ mang mày thế cũng đủ rồi, giờ mày cũng không phải tay trắng, tao không ép buộc mày nữa, mày chọn ở đây thì phải như con Trang với mấy đứa khách, còn không thì ôm con đi, và hy vọng giữ mồm giữ miệng về chúng tao.

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 16

Tiếp tục tương tác trên 2k, sáng mai lại up Chap 17 sớm.□□□

Chap tới nay có 18+, chúc các ce ngủ ngon😊

Truyện ngắn: Gái một con✿

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 16✿

Tôi nhìn chị Hằng bằng đôi mắt đã đỏ hoe, tất cả những điều chị nói, những điều mà chị nghĩ cho tôi chính là sự áy náy duy nhất làm tôi không thể rời khỏi đây.

Chính vì sự cứu mạng của chị, vì chị chưa bao giờ "cắt" của tôi 1 đồng nào như bọn con Trang, tôi cũng chẳng phải chi phí 1 thứ gì trong thời gian qua, làm tôi chẳng dám mở lời nói lên suy nghĩ của mình, tôi sợ bản thân như vậy có phải là quá bội nghĩa.

- Chị Hằng, em....

- Mà không cần phải vòng vo, cứ nói thẳng ra cho nhau dễ chịu. Đi hay ở, chỉ 1 câu thôi, tao không trách mà, dù sao ai cũng có 1 cuộc sống riêng, đưa mà về đây là do tao tự quyết, nhưng đi hay ở thì là do mà tự quyết.

Nước mắt tôi đã chảy dài xuống, nhìn chị 1 hồi rồi nghẹn giọng nói:

- Em xin lỗi!

Tôi thấy nơi đáy mắt chị loé lên 1 tia buồn bã nhưng bờ môi lại vẫn mỉm cười nhìn tôi gật đầu 1 cái:

- Vậy là quyết định đi phải không? Được rồi, vậy vào thu xếp đồ đạc luôn đi.

Nói rồi chị Hằng cũng quay người rời đi, anh Hải nhìn tôi thờ dài 1 cái cũng chẳng nói gì mà trở về phòng của mình, con Trang lúc này trên mặt thấy rõ sự đắc ý tiến lại gần tôi:

- Tiếc quá, 10 triệu đáng lẽ là của mày nhưng đã về tay tao đêm qua rồi. Thu xếp đồ đạc rồi cuốn gói khỏi đây, nhớ....đừng để tao gặp lại, con sao chổi!

Nó nhìn tôi mà nhếch môi 1 cái rồi cũng rời đi, còn tôi quả thực cũng chẳng để tâm đến lời nó nói mà trở về phòng của mình để thu xếp.

Mãi sau này tôi mới biết, con Trang lại là nỗi sợ hãi ghê tởm của đời tôi.

Đồ đạc chẳng có gì nhiều ngoài mấy bộ quần áo và 1 vài mỹ phẩm rẻ tiền, tất cả đều được bỏ gọn vào 1 túi hành lý.

Chị Hằng lúc này ở ngoài đi vào lên tiếng:

- Xong chưa?

Tôi đứng dậy quay người lại nhìn chị, có chút ái ngại nói:

- Em cũng không có gì nhiều nên sờ 1 chút là xong thôi.

- Đồ của thằng Cóm đầy đủ chưa?

- Em bỏ vào hết rồi chị, còn 1 ít để bên nhà bác Ngọc khi nào đón nó em sẽ lấy nốt.

Chị Hằng đi lại phía tủ quần áo mở ra, lấy chiếc ví nhỏ rồi rút trong đấy ra vài tờ 500k đưa tôi:

- Cảm lấy, cái này tao cho thằng Cóm, không phải cho mày nên cứ nhận.

Tôi thấy vậy liền vội vàng đẩy lại phía chị:

- Em đã không làm được gì, nên cái này em sẽ không nhận.

Chị Hằng không chịu cứ nhét vào tay tôi:

- Tao cho thì cứ nhận, sau chưa chắc đã có để mà cho đâu. Cảm lấy mà thuê 1 nơi nào tốt rồi ở, đón thằng Cóm về, xin 1 công việc tử tế mà làm.

Tôi nghe vậy mà nhìn chị ứa nước mắt, rồi ôm chầm lấy chị mà khóc:

- Chị Hằng, cảm ơn chị...thật sự rất cảm ơn chị!

Chị đưa bàn tay lên vỗ nhẹ vai tôi, giọng nói có phần nghẹn ngào:

- Cảm ơn cái gì, mày với thằng côm chỉ cần sống tốt là tao thấy mừng rồi.

Nói rồi chị đẩy tôi ra, đi lại cầm lấy túi hành lý đưa tôi:

- Được rồi, tranh thủ đi tìm 1 cái nhà trọ nào đi, rồi còn dọn dẹp nữa. Rảnh thì cho thằng Cốm qua đây chơi.

Tôi nhận lấy nó rồi nhìn chị gật đầu 1 cái mà quay ra, khi nãy lúc ôm chị tôi đã khéo léo bỏ lại tiền vào túi áo của chị, tôi không muốn nhận thêm sự giúp đỡ nào nữa vì tôi sợ sẽ chẳng thể nào trả được nỗi cho chị.

Ghé qua phòng anh Hải, thấy anh đang nằm trên giường nhắm mắt, biết chắc anh chẳng ngủ nên cũng lên tiếng chào 1 câu rồi mới đi.

Tôi chưa đón thằng Cốm luôn vì bạn phải đi tìm phòng trọ, sợ bé nó đi lại chỉ khiến nó ốm thì tội.

Ở cái thành phố đất chật người đông này, 1 phòng trọ rẻ nhất cũng 2 triệu/tháng nhưng lại sinh hoạt chung, tôi vướng con nên muốn tìm phòng khép kín, giá rẻ cũng phải 3 triệu/tháng mà người ta lại bắt đóng trước 3 tháng, thật sự tôi không đủ tiền. Tiền đi làm gần 1 tháng nay, tôi mua sữa rồi đồ cho đứa bé, làm gì có để giành nhiều được như vậy.

Đi hết cả buổi sáng cũng chẳng tìm được nơi nào vừa ý. Mở túi ra lấy điện thoại định gọi cho anh Hiếu hỏi xem có nơi nào cho thuê rẻ không thì thấy chiếc thẻ nhựa cùng 1 tờ giấy trắng trong đấy liền lấy ra.

Đây là chiếc thẻ mà Việt đưa tôi khi ra, còn cả cái mật khẩu 6 con số anh ghi trên đây nữa.

Tôi lưỡng lự 1 chút rồi cũng quyết định lấy điện thoại gọi cho anh.

Tiếng chuông vang lên 1 hồi rồi mới có người nhắc máy:

- Alo!

Không hiểu sao nghe giọng của anh làm tôi có chút căng thẳng:

- Tôi, Thuỳ đây.

Đầu bên kia bỗng nhiên im lặng 1 hồi rồi mới lên tiếng:

- Chịu gọi cho tôi rồi?

- Tôi...tôi...có việc muốn hỏi...!

- Việc gì?

- Cái thẻ anh đưa tôi khi sáng....tôi....tôi phải làm thế nào? Trước giờ tôi chưa dùng nó.

- Em đang ở đâu?

Nghe anh hỏi tôi cũng ngó nghiêng nhìn địa chỉ của 1 nhà ngay đấy rồi nói:

- 115 đường....@#^€¥@.....

- Đứng đấy, đợi tôi.

Tôi còn chưa kịp trả lời những tiếng "tút, tut" đã vang lên nên cũng đành miễn cưỡng đứng đấy đợi.

Tầm khoảng 10 phút sau, 1 chiếc xe ô tô dất tiền dừng trước mặt tôi, cửa kính hạ xuống, gương mặt điển trai kia quay sang nhìn tôi mà nói:

- Lên xe đi.

Tôi còn chưa kịp hiểu gì lại buột miệng nói:

- Sao?

- Tôi bảo em lên xe, tôi sẽ chỉ em cách sử dụng nó.

Tôi nghe vậy cũng mở cửa ngò lên rồi tiện miệng hỏi:

- Anh đổi xe rồi sao?

Việt nỏ máy lái đi rồi trả lời:

- Từ hôm bị mấy tên kia đập nát.

Đúng là người có tiền có khác, thay 1 chiếc ô tô lại đơn giản như 1 cái áo ở chợ.

Tôi lúc này vội vàng lấy chiếc thẻ ra rồi đưa cho anh:

- Cái này, anh chỉ tôi phải dùng như thế nào.

Việt hình như không mấy bận tâm, vẫn nhìn về phía trước mà hỏi:

- Em muốn rút tiền để làm gì?

Tôi nghe vậy cũng thành thật trả lời:

- Tôi muốn thuê 1 phòng trọ.

Việt lúc này mới nhìn sang tôi hỏi:

- Thế nơi ở trước của em?

- Tôi không ở đó nữa.

- Không làm nữa sao?

Tôi hiểu câu hỏi của anh nên nghe vậy đôi mắt cũng đổ hoe mà nhìn về con đường phía trước:

- Con người ta nếu không cùng đường sẽ không bao giờ lựa chọn cho mình 1 lối đi chỉ toàn bùn lầy. Tôi còn đứa bé, còn phải sống để cho nó có thể ra xã hội nữa.

- Vậy đứa bé đâu rồi?

- Tôi đang nhờ người trông giữ, đợi tìm được nơi ở ổn định thì sẽ đón nó về.

- Tôi biết 1 nơi khá tốt, an ninh cũng an toàn, để tôi đưa em đi.

Tôi nghe vậy liền quay sang nhìn anh:

- Giá thì sao? Tôi muốn rẻ 1 chút.

- Trước mắt cứ đến xem đã, giá cả tôi có thể thương lượng.

Việt lái xe đưa tôi đến 1 khu chung cư khá lớn, tôi vừa nhìn thấy nó là liền vội vàng nói:

- Ở đây sao? Giá chắc chắn là cao rồi, tôi không thuê nổi đâu. Cần tìm 1 phòng trọ bình dân là được.

Anh không để tai lời tôi nói, đỗ gọn xe lại rồi bước xuống đi lại phía tôi mở cửa ra, kéo tay tôi đi thẳng vào bên trong mà tôi chỉ biết nói nhỏ:

- Việt, bỏ tôi ra, tôi không thuê chỗ này đâu.

Anh kéo tôi vào thang máy bấm nút lên tầng 3 rồi nói:

- Tôi đã nói giá cả tôi có thể thương lượng, em chỉ việc đến ở, yên tâm là giá sẽ vừa sức em.

Cánh cửa mở ra, Việt kéo tôi đi đến trước 1 căn phòng, anh lấy chìa khoá oto ra, trong đaya có gắn thêm 1 số chìa khoá khác, lựa 1 cái rồi mở cửa phòng.

Tôi thấy vậy có chút ngạc nhiên hỏi:

- Là của anh hả?

- Là của 1 người bạn nhờ tôi giữ hộ thôi.

Anh trả lời qua loa rồi kéo tôi vào bên trong.

Căn phòng khá rộng rãi, nội thất đã được chuẩn bị đầy đủ như ở đây vẫn đang có người sử dụng vậy.

Ở đây có 2 phòng ngủ, 1 phòng khách, 1 phòng bếp, vệ sinh chung và vệ sinh riêng, 1 ban công và 1 bên khu phơi đồ. Nếu thật sự để thuê thì nơi đây cũng khá hợp lý.

Ở tầng 3 không đi thang máy thì thang bộ cũng khá dễ dàng.

Việt lúc này nhìn tôi lên tiếng:

- Em cứ ở tạm đây đi, về giá cả tôi sẽ nói chuyện sau.

- Nhà này đang có người ở sao? Đồ đạc hình như rất đầy đủ.

- Chỉ là của 1 người bạn, nhưng họ đi nước ngoài rồi, ngày nào tôi cũng cho người đến dọn dẹp nên rất sạch sẽ. Mọi thứ ở đây em

cứ sử dụng thoải mái, không cần phải dè chừng.

- Nhưng mà....

- Được rồi, không nói nhiều nữa, trước mắt cứ ở đây đã.

Nói rồi Việt tháo chiếc chìa khoá phòng ra đưa cho tôi:

- Bây giờ tôi có việc phải đi, chìa khoá này giao cho em.

- Ờ, khoan đã....

Anh không để tôi nói hết đã quay người rời đi, còn tôi chỉ đành biết đứng giữa cái phòng đầy nhìn mọi thứ xung quanh rồi thở dài 1 cái:

- Phòng thì tốt thật đấy nhưng không biết giá cả như thế nào.

Dù sao Việt cũng đã đưa chìa khoá cho tôi, tôi cũng đành phải ở lại, thôi thì cứ ở tạm đây vài ngày, xem giá cả thế nào rồi tính sau cũng được.

Loay hoay dọn dẹp đồ đạc cũng hết cả buổi chiều, nói chung vì là đồ của người khác nên chẳng dám thay đổi gì nhiều, cũng chỉ bỏ vài bộ quần áo của mẹ con vào tủ, đồ cá nhân thì để gọn 1 chỗ.

Xong xuôi mọi thứ tôi đi vào tắm rửa qua 1 chút rồi trở ra, trờ đã nhá nhem tối, đang định đi đón đứa bé về thì chuông cửa vang lên.

Tôi có chút khó hiểu đi ra mở cửa, thấy Việt đứng đấy nên buột miệng nói:

- Tôi lại còn đang tưởng là ai.

Việt nghe vậy lại khẽ nhú mày đi vào trong rồi nói:

- Căn hộ này ngoài tôi và em ra thì không ai biết đâu.

- Không phải anh nói là của bạn anh sao?

Việt lúc này nét mặt có chút thay đổi đi lại phía chiếc ghế sofa ở phòng khách ngồi xuống rồi cũng trả lời:

- Thì họ bây giờ cũng ở nước ngoài nên ở đây chỉ mình tôi và em biết thôi.

Tôi đóng cánh cửa lại rồi đi đến trước mặt anh hỏi:

- Thế anh đã hỏi tiền nhà chưa? Nếu cao quá thì tôi chỉ xin ở tạm vài hôm, khi nào tìm được nhà thì sẽ chuyển đi sau.

Việt nghe vậy lại bình thản trả lời:

- Em chỉ việc ở, không cần phải trả tiền.

Tôi nhìn anh khó hiểu nói:

- Sao?

Ai ngờ lời vừa dứt, Việt đưa tay kéo tôi ngã xuống ghế, anh được đà xoay người đè lên tôi rồi nói:

- Một đêm hai lần, em muốn hay không muốn cũng thế, phát sinh sẽ không tính thêm. Chủ nhà này nói, tiền thuê em không cần trả, chỉ cần trả thân em cho tôi là được!

Tôi nghe vậy lại tròn mắt nhìn anh, ngay sau đó 2 má liền nóng lên, 2 tay chống lên ngực anh rồi quay mặt đi hướng khác mà nói:

- Anh đang nói vợ vẫn gì thế? Tôi còn phải đi đón đứa bé, mau xuống khỏi người tôi.

- Vậy để tôi đưa em đi.

Tôi nghe vậy liền quay sang nhìn anh:

- Không cần, tôi tự.....

Nửa câu sau liền bị môi anh cắt ngang, đầu lưỡi nóng bỏng luồn vào bên trong khoang miệng, tôi bất ngờ đến mức chỉ biết tròn xoe mắt nhìn gương mặt thu hút đang kề cận, cho đến khi nhận ra được mọi chuyện thì đã bị nụ hôn của anh làm cho mê mẩn.

Tôi không có kinh nghiệm trong chuyện này, kể cả hôn cũng vậy, chỉ biết để mặc cho anh ra sức mút lấy đôi môi của mình, mãi cho đến khi tôi tưởng như hô hấp đã không thể được nữa, anh mới chịu buông ra, giọng nói đã có chút khác lạ:

- Tôi sẽ đưa em đi, nhưng trước tiên phải phát sinh 1 lần đã.

Lời vừa dứt Việt liền cúi đầu hôn nhẹ lên cổ tôi, bàn tay anh đưa lên cởi từng chiếc cúc áo sômi trên người tôi rồi dần dần đưa nụ hôn xuống bầu ngực.

Điện phòng vẫn còn sáng, mọi thứ có thể thấy rõ làm rồi xấu hổ mà khẽ nói:

- Việt, không được.

Anh chẳng màng đến lời tôi, bàn tay vòng ra sau cởi chiếc áo lót rồi đẩy nó lên, bờ môi chạm đến nhũ hoa cắn nhẹ 1 cái làm tôi rùng mình:

- Ahh....!

Bàn tay kia của anh đưa lên xoa bóp 1 bên cầu ngực, bên kia lại ra sức cắn mút, cả người tôi như có 1 dòng điện chạy qua khiến hơi thở đã bắt đầu gấp gáp.

Việt đưa tay xuống dưới cởi khoá quần của tôi rồi luồn tay vào bên trong đi thẳng xuống nơi nhạy cảm, ngón tay bắt đầu đùa nghịch.

- Việt...chỗ đó...không được....!

Lúc này tôi nói cái gì cũng không lọt vào tai anh, gương mặt vẫn áp chặt vào ngực tôi mà nơi phía dưới ngón tay đã dần dần xâm nhập vào bên trong, tôi đã cảm nhận được sự ướt át, cả người kéo đến 1 sự hưng phấn kỳ lạ.

- Uhm....!

Sau khi đã đùa giỡn cả người tôi đổ ửng, anh bắt đầu trút bỏ hết những lớp rào cản trên người cả 2 xuống, cả 2 cơ thể đã trở nên trần trụi khiến tôi chẳng dám nhìn thẳng mặt anh.

Việt đỡ đầu tôi gối lên thành ghế rồi nhẹ nhàng tách 2 chân tôi ra, đem cả cái cao ngạo của anh từ từ đi sâu vào bên trong.

Thật sự cái kích cỡ ấy làm tôi khó tiếp nhận được ngay mà khẽ nhăn mặt ngửa đầu ra phía sau:

- Ahh....!

Bàn tay anh siết chặt lấy bờ eo tôi, phía dưới chậm rãi ra vào 1 cách nhẹ nhàng.

Bất chợt Việt vòng tay ra phía sau đỡ tôi ngồi lên người lên, tôi theo phản vòng tay ôm lấy cổ anh, 2 gương mặt đối diện khiến tôi xấu hổ khẽ quay mặt đi mà Việt lại đưa tay lên giữ chặt lấy gáy tôi rồi đặt lên bờ môi 1 nụ hôn găt gao, tay kia của anh nhào nắn 1 bên ngực đến méo mó, nơi phía dưới vẫn là 1 sự khít chặt đến hưng phấn.

Anh bắt đầu rời khỏi môi tôi đưa nụ hôn xuống 2 bầu ngực, bàn tay to lớn di chuyển xuống đỡ lấy cặp mông của tôi bất chợt dùng sức 1 cái.

- Ahh.....!

2 tay tôi bấu chặt vào cổ anh, Việt vẫn không ngừng cắt mút nhũ hoa đến cương cứng, nơi phía dưới bắt đầu từng nhịp nhanh dần:

- Uhm....Việt....ahh...chậm lại đi....

Càng nói anh càng dùng sức mạnh hơn, đưa gương mặt áp sát vào bên tai tôi, hơi thở nóng phả vào là âm thanh nam tính:

- Thùy, ôm chặt tôi!

Tôi nghe vậy cũng ôm lấy anh, ngay sau đó xả người được nhấc lên, anh đi lại đặt nửa người tôi lên mặt bàn kính, cảm giác tê lạnh khiến từng khê da thịt tôi nổi gai.

Việt đưa tay giữ lấy 2 chân tôi, lần này anh dùng sức mạnh hơn, nghe rõ được tiếng va chạm của 2 cơ thể:

- Ahh.... Việt....uhm...đừng....dùng sức như thế....ahh....

Cả căn phòng lúc này chỉ là những âm thanh đổ mặt, người đàn ông kia ở trên người tôi càng lúc càng mãnh liệt, cho đến khi anh bắt đầu gấp rút ra vào, sau cùng là 1 sự va chạm mạnh mẽ, tôi khẽ kêu lên 1 tiếng "ahhh" cũng là lúc Việt thở gấp gục trên người tôi, 1 thứ chất lỏng chảy vào bên trong cơ thể, thực sự rất mệt mỏi.

Anh chẳng chịu rời ra, vòng tay đỡ lấy tôi lên, 2 chân tôi kẹp chặt lấy hông anh, tay vòng ra ôm lấy cổ, Việt đưa tôi đi vào nhà tắm rồi đặt tôi vào trong bồn mà xả nước ra.

Thật không dám nghĩ anh ở trong đây lại muốn tôi thêm 1 lần nữa, người đàn ông này rất cuộc lấy đâu ra nhiều sức lực đến như thế.

Sau khi xong xuôi, chỉnh trang lại quần áo Việt tôi cùng anh đi ra xe.

- Muộn rồi, tôi đưa em đi ăn trước rồi đón đưa bé sau.

Sau trận mây mưa khi này tôi vẫn còn ngại ngùng nên không dám đối diện anh:

- Tôi không đói, đi đón đưa bé trước đi.

- Ăn cũng không mất nhiều thời gian của em đâu. Nghe lời tôi.

Tôi biết có nói như thế nào thì anh cũng chẳng nghe nên đành xuôi theo.

Chúng tôi dừng ở 1 quán phở bên đường, Việt bước xuống mở cửa cho tôi, vừa mới đi vào bên trong quán, còn chưa kịp ngồi xuống thì 1 giọng nói vang lên:

- Thùy!

Tôi và Việt theo phản xạ quay người lại, thấy người con trai trước mặt cũng có chút ngỡ ngàng nói:

- Hiếu, anh đi đâu thế?

Hiếu hình như không thấy sự có mặt của Việt thì phải, tiến lại gần tôi nói:

- Vô tình đi qua đây thôi, còn em đi ăn sao? Đi 1 mình à?

Tôi nghe vậy mới quay sang nhìn Việt rồi lại nhìn Hiếu trả lời:

- Em đi với bạn.

Hiếu lúc này mới nhận ra sự có mặt của Việt, dáng vẻ anh hình như có chút gì đó thay đổi mà Việt trông cũng chẳng khác gì, chỉ gật đầu với Hiếu 1 cái rồi quay sang tôi nói:

- Đi vào ăn thôi, còn đi đón đưa bé nữa.

Tôi nghe vậy cũng gật đầu rồi nói với Hiếu:

- Vậy em vào trước nhé.

Vừa mới quay người đi thì cánh tay liền bị Hiếu kéo lại, tôi có chút khó hiểu nhìn anh và càng kinh ngạc hơn khi nghe anh nói:

- Thùy, làm bạn gái anh!

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 17

Tương tác trên 3k, tối nay up 2 chap 18+19.

Sau chap này 18+ sẽ tạm dừng 😊 vì giông bão kéo tới rồi, chuẩn bị mua khăn giấy đi mng.

Truyện ngắn: Gái một con ✨

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 17 ✨

Bỗng nhiên nói 1 câu chẳng liên quan gì, lại còn là lời đề nghị tế nhị như vậy khiến tôi ngây người 1 lúc:

- Sao?

Hiếu lúc này có phần lúng túng, vội vã buông tay tôi ra rồi nói:

- Thật ra khoảng thời gian em sống ở nhà anh, anh không phải là vì hoàn cảnh của em, mà anh thật sự thương em. Hôm biết em bỏ đi anh đã làm loạn nhà, trách cả mẹ anh sao lại để em tự ý đi như vậy, bụng mang dạ chửa thì biết làm gì, ở đâu. Thực ra cái ngày gặp lại anh đã muốn nói lời này rồi nhưng sợ hơi có hơi đường đột, lần này tuy cũng vậy nhưng mà nếu không nói chỉ sợ không có cơ hội. Anh cũng sắp ra trường rồi, đã có xin 1 công việc tốt, có thể lo được cho

mẹ con em, hơn nữa nhà anh cũng biết chuyện của em rồi, em không cần phải có mặc cảm nào hết.

Nghe Hiếu nói 1 hồi làm tôi đi từ ngõ ngang này, đến ngõ ngang khác. Thật sự không thể nào tiếp thu nổi luôn, bởi vì những lời anh nói tôi đều không ngờ đến.

Thời gian ở nhà cô Hà, Hiếu hầu chẳng nói chuyện với tôi quá nổi 1 câu, bỗng nhiên hôm nay bất ngờ ở đây rồi cũng nói câu bất ngờ chẳng kém, tôi làm sao có thể phản ứng kịp:

- Cái này...sao....em....

Trong lúc đang còn lúng túng không biết nói như thế nào thì cánh tay tôi liền bị Việt túm lấy:

- Muộn rồi, không ăn nữa, đi đón đứa bé.

Nói rồi anh liền kéo tôi đi trong khi tôi chỉ kịp ứ ớ không hiểu chuyện gì, Hiếu thấy vậy cũng chạy đến túm lấy cánh tay kia mà giữ tôi lại:

- Anh là ai mà lại kéo cô ấy đi?

Tôi nghe vậy cũng chỉ vô tình ngược lên nhìn Việt, mặt anh lúc này thật sự khiến tôi thở cũng không dám thở mạnh nữa.

Việt lúc này gạt mạnh tay Hiếu ra rồi kéo tôi về phía anh:

- Cho dù tôi là ai thì cũng có thể đưa cô ấy đi. Tiếc quá, đừng buồn nhé, đàn ông ai cũng phải thất tình thôi.

Nói rồi Việt liền kéo tôi đi lại phía xe mở cửa đẩy tôi vào rồi đóng mạnh lại mà cũng đến vị trí của mình lái xe đi.

Không khí ở trong xe lúc này lại trở nên căng thẳng, tôi cũng không hiểu thái độ của anh như vậy là ý gì nữa:

- Sao thế? Không phải khi nãy anh bắt tôi đi ăn bằng được sao?

Việt bỗng nhiên tập xe vào bên đường rồi phanh gấp xe 1 cái rồi quay sang tôi hỏi

- Tên đấy là ai? Em đã sống cùng với nó sao?

Nghe anh hỏi vậy tôi cũng thấy lạ:

- Anh hỏi làm gì?

Việt gắt nhẹ 1 cái:

- TRẢ LỜI TÔI!

Lần đầu tiên thấy cái dáng vẻ này của anh, có chút đáng sợ nên cũng đành trả lời:

- Anh ấy là con trai của bác gái mà tôi đã xin ở nhờ.

- Xin ở nhờ? Thế là ở cùng tên đấy luôn? Nhà đâu? Sao phải xin ở nhờ, tại sao không thuê phòng trọ?

Câu hỏi của anh như khơi lên những vết thương trong tôi, đôi mắt đỏ ngầu mà sống mũi chột cay xè, cổ họng nghẹn lại mà nói:

- Tôi không có nhà, cũng không có tiền!

Sau câu trả lời đấy tôi nhận được cái nhìn thương hại của anh, chỉ đành biết quay mặt đi hướng khác mà né tránh nó, nơi khoé mắt cũng đã bắt đầu ướt át nhìn ra phía đường phố với ánh đèn vàng

kia, những nỗi tủi nhục kéo đến ứa nơi cổ họng, tôi lại từng chữ chậm rãi nói:

- Tôi lên thành phố tính ra cũng mới 2 tháng. Còn nhớ ngày tôi bắt xe lên trong người chỉ có đúng 1 nghìn, mang bụng chữa 8 tháng. Anh lơ xe nghĩ tôi lừa đảo nên 1 mực chửi và đuổi tôi xuống xe cho dù tôi đã khóc và van xin đi nữa. Cũng may khi ấy gặp được 1 người phụ nữ tốt, bác ấy đã thay tôi trả tiền. Chiếc xe chạy đến khu đông đúc, tôi còn không biết đường để xuống nếu không phải người lơ xe thúc giục thì tôi sẽ chỉ ngồi lì ở đấy cho họ muốn đưa đi đâu thì đưa. Chân ướt chân ráo bước lên đây với 2 bàn tay trắng, trời thì nắng 30 độ, con tôi ở trong bụng lại đòi ăn, tôi khi ấy thấy 1 quán cơm bình dân, nên đã đi vào và xin được làm việc ở đó, cũng chính là nhà của người khi nãy. Họ tốt bụng cho tôi ở nhờ, cho tôi ăn nhưng lòng tốt cũng có giới hạn thôi, không ai có thể chứa chấp 1 người lạ ở để cả. Cái đêm mà tôi đã cố gắng túm ống tay áo anh để nhờ anh đưa đến bệnh viện cũng chính là từ hôm ấy tôi rời khỏi ngôi nhà đó. Giờ nghĩ lại, cũng may anh có lòng tốt đưa tôi đến bệnh viện, nếu không giờ tôi sẽ chẳng có cơ hội ngồi đây mà kể lại rồi. Giờ thì anh biết vì sao tôi lại phải trốn viện không trả tiền viện phí rồi phải không?

Lúc nói xong tôi cũng cảm nhận gương mặt mình đã ướt, Việt cũng im lặng 1 hồi rồi mới lên tiếng:

- Vậy...bố đưa bé đâu?

Tôi nghe vậy lại cười 1 cái, cười trong nước mắt mà gắng gượng nói:

- Không có bố.

Nghe tôi nói vậy Việt cũng chẳng nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm vào tôi như đang suy nghĩ điều gì đấy.

Tôi thấy vậy cũng quay sang nhìn anh, nước mắt đã chảy dài xuống 2 bên gò má:

- Chắc anh nghĩ đứa bé có là do cái nghề mà tôi làm phải không? Nhưng có lẽ anh không biết, cái lần gặp anh ở quán hát đấy cũng là lần đầu tiên tôi đi làm....còn đứa bé.....nếu tôi nói...tôi là bị 1 kẻ không thấy mặt...cưỡng bức...anh liệu có tin không...?!

Việt nhìn tôi khẽ nhú mày 1 cái, tôi thấy được trong cái ánh nhìn ấy là 1 tia nghi hoặc. Phải thôi, kể ra cũng khó tin lắm. Đến bố mẹ tôi còn chẳng tin tôi, thì người đứng nước lã chắc chỉ xem đây là những giọt nước mắt cá sấu mà thôi.

Tôi vội đưa tay lên quẹt ngang đi dòng nước mắt rồi quay đi:

- Anh không tin cũng chẳng có gì lạ bởi ngay cả người thân tôi cũng đang quay lưng lại với tôi. Muộn rồi, tôi còn phải đón đứa bé nữa, nếu anh cảm thấy không tiện thì để tôi bắt taxi.

Tôi đưa tay lên định mở cánh cửa xe thì 1 bàn tay giữ chặt lấy gáy tôi xoay mặt lại, 1 giây sau đó bờ môi nóng ấm kia chạm nhẹ lên môi tôi, không quá nồng nhiệt, cũng chẳng quá hời hợt, tôi lại cảm nhận được sự ấm áp từ nụ hôn ấy mà có chút kinh ngạc nhìn gương mặt ở trước mắt.

Việt từ từ rời khỏi môi tôi, đôi mắt nhìn tôi có phần khác lạ rồi nói:

- Chỉ cần em thật lòng, tôi đều sẽ tin em!

Nói rồi anh đưa tay lên chạm nhẹ vào đuôi mắt đang ướt át rồi nói tiếp:

- Được rồi, tôi đưa em đi, địa chỉ ở đâu?

Tôi hơi ngỡ ngàng nhìn anh nhưng rồi cũng nói địa chỉ, chiếc xe chạy thẳng đến đấy.

Tôi mở cửa xuống đi vào trong mà đón thằng Cốm, bác Ngọc bế nó ra nghe tôi nói cũng khóc lóc nói đủ thứ trời đất là sẽ nhớ Cốm lắm, rồi căn dặn tôi thường xuyên cho nó đến đây.

Dù sao người phụ nữ này cũng hiền lành tốt bụng chăm sóc con tôi suốt thời gian qua nên ít nhiều tôi cũng quý mến bác. Gửi cho bác chút tiền nhưng bác nhất quyết không chịu lấy, tôi phải nhét mãi mới chịu.

Chào hỏi đôi ba câu rồi quay trở lại xe thì đúng là oan gia ngõ hẹp tôi lại đụng mặt con Trang. Nó nhìn thấy tôi cười khẩy 1 cái:

- Đúng là âm hồn bất tán, còn chưa chịu đi khỏi đây, tao đang phát ngán cái mặt mày rồi.

Tôi nghe vậy cũng nhìn nó rồi cười nhạt:

- Chị nghĩ tôi muốn thấy cái bản mặt của chị lắm sao? Không phải là nhờ tôi nhả vị khách đó ra thì chị mới kiếm được số tiền đó à? Kể ra, chị nên biết ơn tôi mới phải.

Con Trang nghe vậy nét mặt thay đổi hẳn, trừng mắt nhìn tôi:

- Nhờ mày? 1 con nhà quê chữa hoang như mày tuổi gì đòi so với tao, tao kiếm được là do sức lực của tao.

- Vậy tôi đang muốn xem xem với cái ngực đang chảy xệ của chị thì nếu tôi không cần đến chị liệu có tìm được vị khách nào trả giá như thế không.

Con Trang lúc này thực sự tức giận đi đến định làm gì tôi thì phải, cùng lúc đấy 1 giọng noid phía sau vang lên:

- Thuỳ, có chuyện gì thế?

Tôi và nó cùng quay mặt đến nơi phát ra âm thanh kia, thấy Việt đang đứng đấy tôi lại khẽ mỉm cười:

- Không có chuyện gì, em sẽ lên xe luôn đấy.

Nói rồi tôi quay mặt lại nhìn con Trang rồi nói:

- Chị sao không thử tìm hiểu xem, tôi hôm đấy tại sao lại không đi gặp vị khách đó. 10 triệu đấy, chưa ăn nhằm gì đâu. Chúc chị về sau thêm đất khách nhé, tôi đi đây.

Tôi nhìn con Trang còn cười 1 cái rồi mới quay người trở lại xe, qua cái gương chiếu hậu, còn thấy rõ được từng gân tay mà con Trang đang siết chặt lại vì tức giận.

Trước giờ ở cùng với chị Hằng, tôi cũng vì chị và anh Hải nên cố nhẫn nhịn nó cho yên chuyện, giờ thì hay rồi, nhìn dáng vẻ của nó đúng là hả dạ.

Việt đưa tôi quay lại chung cư, tôi bế đứa bé vào phòng, sắp xếp đồ đạc, chơi với nó 1 lúc, cho nó bú, chẳng mấy chốc trời đã muộn mà đứa bé cũng đã ngủ say.

Tôi đắp chăn chèn gói cẩn thận cho nó rồi mới đi ra ngoài, thấy Việt đang nằm ở trên ghế sofa mà đi lại phía anh nói:

- Anh không về sao?

Việt lúc này hướng mắt đến tôi rồi nói:

- Nếu khi đấy tôi không ở đó cùng em, thì em định trả lời tên kia làm sao?

Tôi nói 1 đường anh nói 1 nẻo, nhưng dù sao cũng thật thà trả lời:

- Cũng chưa biết, dù sao anh Hiếu cũng rất tốt, nếu anh ấy có thể lo được cho mẹ con tôi thì có gì mà tôi phải từ chối, chỉ là....

Tôi còn chưa kịp nói hết, Việt đã ngồi bật dậy gắt nhẹ:

- Con người em dễ dãi thế sao? Người ta mở lời là liền đồng ý.

Thấy anh gắt như vậy tôi cũng nhọc nhằn:

- Tôi đang nói chỉ là.....(nói đến đây bỗng nhiên cảm thấy sao lại phải giải thích với anh ta, tôi muốn yêu ai thì cũng không cần phải báo cáo chứ)...mà liên quan đến anh sao? Muộn rồi, đi về tôi còn ngủ.

Nói rồi, tôi liền túm lấy cánh tay anh kéo đi, Việt thấy vậy liền lên tiếng:

- Nhà này là tôi cho em mượn, em lại dám đuổi chủ nhà sao?

- Việc đó mai nói, giờ tôi muốn nghỉ.

Nói rồi tôi mở cánh cửa đẩy anh ra ngoài, còn chưa kịp đóng lại, Việt nhanh chóng lấy tay giữ lấy cánh cửa, 1 giây sau đó liền túm lấy eo tôi xoay người vào trong rồi đẩy lưng sát vào bức tường, cả người anh ghì chặt vào tôi, cánh tay kia Việt cũng từ từ đóng cửa lại.

Mặc dù đã xảy ra quan hệ với nhau, những gì trên người đối phương cũng đều nhìn thấy cả nhưng ở cự ly gần đến mức chỉ cách nhau 1 lớp quần áo như thế này tôi cũng thấy đỏ mặt mà e dè nói:

- Chẳng phải anh nói...tôi cứ việc ở đây sao? Bây giờ sao lại có bộ mặt khó chịu như vậy.

Việt lúc này nhìn tôi 1 lúc rồi dần dần cúi mặt mình ghé sát vào bên tai tôi, hơi thở nóng phả vào bên cổ, giọng nói có 1 sức hút kỳ lạ:

- Em có biết điều khiến tôi khó chịu nhất là gì không? Không phải là thấy tên khác nói chuyện thân mật với em, mà là đã trót dây dưa với cơ thể này, tôi xác định khó lòng mà dứt ra được. Khi này vừa muốn, giờ tôi lại muốn, gái một con cũng được tôi còn đủ khả năng lo cho 2 mẹ con em hơn cả tên đấy thế nên không cần bận tâm lời kẻ nào nói, nghe kỹ lời tôi: Thuỳ của Việt!♥

Lời vừa dứt, anh cắn nhẹ vào vành tai tôi 1 cái khiến tôi khẽ rùng mình. Ngay sau đó bờ môi kia hôn lên bên cổ tôi, bàn tay của anh đưa lên nhẹ nhàng cởi từng chiếc cúc áo.

Thật sự không thể kháng cự được sức hút của anh nhưng tôi vẫn cố gắng giữ tỉnh táo đưa tay lên giữ tay anh lại mà nói:

- Việt, không được, chẳng phải vừa lúc này....đã làm rồi sao?

Anh rời nụ hôn chạm nhẹ vào môi tôi, giọng nó có phần trầm xuống:

- Tôi muốn em cũng không kháng cự được.

Nói rồi anh liền cắn nhẹ lên môi của tôi, ngay sau đó liền gắt gap ngậm lấy, đầu lưỡi nóng bỏng luồn vào bên trong khoang miệng quần lấy lưỡi của tôi, tất cả sự tỉnh táo của cuối đều bị nụ hôn này đánh gục, tôi bắt đầu ngây dại có chút vụng về mà đáp trả.

Chiếc áo sômi ở trên người tôi đã bị anh tháo hết những chiếc cúc, bàn tay kia đưa lên bóp lấy 1 bên ngực tôi nhẹ nhàng xoa nắn.

Cảm nhận được cả người tôi đã trở nên rạo rức, cánh tay vòng qua cổ anh ghì chặt lấy.

Việt lúc này rời nụ hôn xuống xương quai xanh, đưa đầu lưỡi chạy dọc theo đó, từng động tác của anh khiến cả người tôi run rẩy.

Bờ môi rời xuống rãnh ngực, đem cả sự ướt át nóng bỏng lượn lờ quanh đấy rồi lại hạ người xuống đưa bờ môi trượt dần xuống phần bụng tôi, tay anh cũng nhẹ nhàng cởi khoá quần rồi kéo nó tuột xuống.

Mặc dù là cảm giác hưng phấn nhưng vẫn không tránh khỏi ngại ngùng, tôi lấy tay cố che đi phần nhạy cảm, anh lại chỉ nhẹ nhàng gạt ra rồi cúi mặt xuống, thật sự cảm thấy vừa xấu hổ, vừa kinh ngạc tôi liền đẩy Việt ra:

- Việt không được....tôi không quen...!

Anh nghe vậy cũng từ từ đứng lên gắt gao hôn lấy môi tôi, bàn tay ở phía dưới xoa nhẹ lên nơi hoa viên bí ẩn, bắt chọt ngón tay

đùa nghịch vào bên trong, tôi bất giác lại kêu lên 1 tiếng "ahh".

Việt lúc này mới từ từ rời khỏi môi tôi, anh trút hết những lớp rào cản còn sót lại trên người cả 2 xuống rồi nhẹ nhàng nâng 1 chân của tôi lên cao, tôi theo phản xạ vòng tay qua cổ anh để bám lấy, ngay sau đó, cái thứ to lớn kia mạnh mẽ đi vào, có chút khó chịu đón nhận:

- Ahh...

Việt 1 tay giữ chân tay, 1 tay siết lấy bờ eo nhỏ, bắt đầu từng nhịp vận động.

Thật sự ở cái tư thế này, tôi rất khó giữ được thăng bằng nên chỉ biết ôm chặt lấy Việt, 2 bầu ngực áp sát vào cơ thể anh, hơi thở cũng đã bắt đầu thanh đổi:

- Uhm....Việt...anh nhanh quá....ahhhh....!

Hơi thở nam tính ấy cứ phả lên gương mặt tôi đến nóng rực, mồ hôi của cả 2 đã bắt đầu chảy ra, Việt bắt chợt nhấc chân kia của tôi lên, tôi theo phản xạ 2 chân kẹp chặt hông anh, vòng tay bầu vào tấm lưng rộng lớn, anh đưa tôi đi lại chiếc ghế sofa rồi nằm xuống để tôi ngồi lên người anh như vậy mà nói:

- Thuỳ....em làm đi...!

Tôi nghe vậy mà đỏ mặt, mái tóc dài buông xoã sang 2 bên che đi bầu ngực đầy đà, bàn tay chống lên phần eo anh mà ở phía dưới vẫn khít chặt lại:

- Tôi...không biết....!

Việt lúc này đưa tay siết lấy bờ eo tôi, dùng sức nháp 1 cái mạnh làm tôi đau:

- ahh....Việt...anh không thể nhẹ được sao?

Anh nghe vậy liền túm lấy 2 cánh tay tôi kéo xuống, cơ thể cả 2 dính chặt vào nhau, bàn tay kia trườn xuống ôm lấy hông tôi, bắt đầu từng nhịp nhẹ nhàng:

- Uhm...Việt....!

2 gương mặt cận kề nhau, giọng nói nam tính ấy lại vang lên:

- Thuỳ...hôn tôi...!

Tôi khẽ chống 1 tay ở bên đầu anh, 2 đầu mũi chạm nhau, đôi mắt có chút xấu hổ nhìn gương mặt người đàn ông quá đỗi đẹp đẽ này mà cúi xuống hôn lên bờ môi kia.

Nụ hôn mới đầu còn vụng về nhưng sau đó lại trở nên thành thực hơn, nơi phía dưới vẫn không ngừng phát lên những âm thanh va chạm của cả 2, tôi cũng không kìm được mà bật ra tiếng:

- uhmm.....ahhh.....Việt...chậm lại thôi được không?

Ngay sau câu đấy anh liền xoay người tôi đặt xuống phía dưới, 2 tay nhắc chân tôi đặt lên vai anh, từng đợt mạnh mẽ ra vào.

- Ahh...đừng....uhmm....đừng dùng sức như vậy...uhm....Việt....

Mỗi lần cùng anh mây mưa là tôi tưởng như muốn đứt hơi vậy, cho đến khi anh khẽ thở mạnh rồi gục lên vai tôi, lúc đấy tôi mới có thể yên tâm nhắm mắt lại, bên tai còn văng vẳng giọng nói mê hoặc:

- Thuỳ, nhớ kỹ lời tôi, em là của tôi.

Tôi thật sự mệt mỏi nên chẳng còn để ý đến điều đấy nữa, đôi mắt muốn nhắm chặt đi sâu vào giấc ngủ.

Trong cơn mơ màng ấy, cảm nhận cả người được nhấc bổng đặt lên 1 chiếc đệm êm ái, sự thoải mái ấy đưa tôi đi sâu vào cơn mơ.

Tôi chẳng thể nhớ rõ được mọi thứ, xung quanh lúc đấy chỉ 1 màu tối đen không rõ phương hướng, tôi sợ hãi lên tiếng:

- Có ai không?

Giọng nói liên tục vọng lại nhưng chẳng có câu trả lời, bất chợt 1 tiếng cười lớn của đàn ông vang lên, tôi kinh hãi nhìn xung quanh:

- Ai đấy?

Vẫn là 1 màu đen tĩnh mịch, tiếng bước chân mỗi lúc lớn dần, tôi chỉ biết quay đầu bỏ chạy cho dù phía trước chỉ là 1 màn tối tăm.

Bỗng chợt mái tóc bị ai nắm lấy rồi giật mạnh lại ngã xuống đất, bóng người to lớn kia được đà đè lên người tôi.

Tôi khóc lóc vùng vẫy van xin:

- Buông tôi ra, anh là ai, tha cho tôi đi.

Người đàn ông ấy như 1 con thú dữ mạnh tay xé toạc quần áo trên người tôi, bàn tay ghê tởm chạm vào từng khúc da thịt, tôi hét lên trong nước mắt đầm đìa:

- Khôngggggg.....!

Lúc này 1 tia sáng loé lên, chiếu rõ vào gương mặt của đối phương, tôi kinh sợ nhìn vào gương mặt kia, đôi mắt ấy...tại sao lại giống....

- Không thể nào...!

Tôi giật mình ngồi bật dậy, hoá ra là cơn ác mộng ấy vẫn còn ám ảnh, mồ hôi từ lòng bàn tay ướt át, tôi đưa đôi mắt hoảng loạn nhìn xung quanh căn phòng, Việt đã về từ lúc nào rồi, tôi nhìn sang đứa bé còn say sưa ngủ bên cạnh, giấc mơ ban nãy là hiện về, cả người tôi run rẩy thu vào 1 góc, nước mắt lại chảy dài ra mà nhìn chằm chằm vào đứa bé. Tại sao, tôi lại thấy anh trong giấc mơ đáng sợ ấy.

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 18+19

Truyện ngắn: Gái một con✧

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Giữ vững tt nha mng

Chap 18 + 19✧

Cả 1 đêm đấy tôi chẳng thể nào ngủ được, bởi những ký ức khủng khiếp ấy cứ chạy quay trong đầu. Tôi sợ nó đến nỗi chẳng dám lại gần đứa bé, chỉ biết ngồi thu lu 1 góc cho đến khi trời đã dần dần hửng sáng, bóng đêm qua đi, tôi mới có thể nằm xuống chợp mắt được.

Cũng chẳng được bao lâu, tiếng khóc của đứa bé đánh thức tôi tỉnh dậy, thấy nó đang vùng vằng dẫy đạp tôi liền vội vàng ngồi lên đỡ dành:

- Côm, sao thế con?

Kiểm tra mới phát hiện nó đã đái tràn, tôi vội vàng lau rửa rồi thay tã, đứa bé vẫn khóc không chịu ngừng, gương mặt đã trở nên đỏ ửng.

Tôi vội vàng bế nó lên rồi bước xuống giường đi đi lại lại mà dõ:

- Con đói phải không? Để mẹ đi pha sữa nhé?

Tôi ôm đứa bé đi lại phía bàn mở hộp sữa ra mới phát hiện đã hết. Hôm qua đón nó ở nhà bác Ngọc, chắc bác cũng vội quá nên quên dặn dò tôi thì phải. Vội vàng đi lại chỗ túi xách lấy ít tiền rồi ôm đứa bé chạy ra ngoài.

Cũng may ở chung cư này có siêu thị mini, chỉ cần bước chân ra ngoài là đã đến rồi.

Đứa bé suốt từ khi tỉnh dậy đến giờ vẫn cứ khóc không ngừng như vậy, tôi dỗ dành đủ kiểu cũng không được.

Đi lại đẩy cửa kính của siêu thị bước vào, tiếng khóc của đứa trẻ làm tập chung sự chú ý của mọi người khiến tôi có chút á ngại rồi nhìn 1 chị nhân viên ở quầy mà lên tiếng:

- Xin hỏi, ở đây có bán sữa cho trẻ sơ sinh không ạ?

Chị nhân viên nghe vậy cũng mỉm cười gật đầu nhìn tôi:

- Có chị, chị đi theo em.

Cô ấy dẫn tôi đi đến gian hàng phía cuối của siêu thị rồi nói:

- Ở đây có đủ loại, chị muốn lấy loại nào ạ?

Tôi vốn định lấy loại cũ cho đứa bé nhưng rồi chợt nghĩ lại muốn đổi loại tốt hơn cho nó nên cố nhìn 1 lượt từng giá hàng.

Còn nhớ cái lần đầu tiên đi vào 1 cửa hàng tạp hoá hỏi mua sữa cho con, chỉ hết cái này đến cái khác rồi mới lựa được loại rẻ tiền nhất để mua, bà chủ ở quầy trông bộ khó chịu ra mặt.

Tôi đến bây giờ vẫn còn nhớ như in giá từng loại, cái cảm giác muốn cho con thứ gì đó thật tốt mà khả năng lại không đủ, khiến tôi

phải khắc sâu vào tâm trí để cố gắng mua được nó, trong đầu lúc nào cũng chỉ 1 mục kiếm tiền, làm gì cũng được miễn là phải có tiền.

Tôi chỉ tay vào 1 loại sữa khá tốt rồi nói:

- Chị lấy hộ em loại đấy.

Chị nhân viên nghe vật cũng nhẹ nhàng gật đầu rồi với lấy hộp sữa đem ra quầy thanh toán.

Đứa bé khóc quá rồi cũng mệt mà ngủ, tôi thanh toán tiền rồi cũng vội vàng xách túi đồ quay trở về phòng.

Chỉ là khu bước ra ngoài, đang đường hướng về lối đi vào chính của chung cư, tôi vô tình va phải 1 người phụ nữ, chiếc túi xách sang trọng của người ấy và túi đựng hộp sữa của tôi cũng liền tuột khỏi tay mà rơi xuống đất.

- Xin lỗi!

Tôi vội vàng lên tiếng rồi cúi nhặt cái túi xách lên đưa cho người trước mặt, cũng không kịp nhìn mặt người đó là ai vì hộp sữa tôi mua cho đứa bé nó đang lăn lông lốc ra phía ngoài làm tôi phải vội vàng đuổi theo để bắt lấy.

Ngay vừa lúc cầm được chiếc hộp, 1 chiếc xe máy từ trong phía hầm để xe của chung cư lao ra, tôi có chút hoảng loạn ôm chặt lấy đứa bé cố né người 1 cái, chiếc xe quẹt nhẹ vào bên hông khiến tôi lao đảo ngã xuống đất, cũng may chỉ là ngã nhẹ, đứa bé vẫn nằm gọn trên tay nên không sao.

Tôi cầm lại hộp sữa rồi đứng dậy, hướng mắt đến cái người mà vừa va phải kia, là 1 người phụ nữ đã có tuổi đang quay lưng về phía tôi mà lau chùi cái túi, có vẻ như là đang xót vì vừa bị rơi xuống đất thì phải.

Tôi đi lại phía người ấy, cũng có chút e ngại lên tiếng:

- Thật xin lỗi, khi nãy cháu không để ý, bác có sao không?

- Đi đứng thì phải nhìn, cứ va người khác rồi lại xin lỗi bảo không để ý là làm sao?

Người phụ nữ ấy tức giận gắt lên rồi quay lại nhìn tôi, lúc này nhìn rõ được mặt đối phương thật sự ai cũng không hỏi kinh ngạc, tôi cũng hốt hoảng lên tiếng:

- Bác!

- Lại là cô à? Cô không có mắt để nhìn đường là đúng rồi, bởi chỉ chăm chăm tìm đàn ông nhiều tiền để bầu vào thôi.

Tôi nghe vậy cũng phải cố cười gượng 1 cái rồi nói:

- Nếu bác không sao vậy cháu xin phép đi trước.

Lời tôi vừa dứt, bà cũng nhìn xuống đứa bé, nét mặt có chút thay đổi mà lên tiếng:

- Khoan đã, đứa bé này.....?

Tôi nghe vậy lại cười nhạt 1 cái mà lên tiếng:

- Bác yên tâm, đây là con cháu, không phải con của anh Việt.

Bà khẽ nhíu mày lên nhìn tôi 1 cái rồi nói:

- Cô chắc không phải là con thằng Việt?

- Cháu với Việt chỉ mới quen nhau hơn 1 tháng, làm sao có thể là con anh ấy được.

Bà nghe vậy lại nhìn tôi, rồi nhìn xuống đứa bé 1 lần nữa mà lẩm nhẩm: "càng nhìn càng thấy giống".

Tôi thấy vậy cũng khó hiểu mà nói:

- Bác nói gì?

- Không có gì, nếu không phải là của thằng Việt thì tốt. Phụ nữ thông minh thì nên biết vị trí của mình ở đâu.

Nói rồi bà cũng quay người rời đi, mà tôi chỉ biết đứng đấy nhìn theo 1 lúc rồi cũng trở về, đẩy cửa đi vào trong phòng đặt đứa bé xuống giường, tôi đi ra ngoài bếp nấu chút nước sôi rồi pha sữa, đợi nó nguội thì đứa bé dậy đòi bú là vừa.

Loay hoay mọi thứ chớp mắt đã đến trưa, cũng chẳng kịp đi chợ mua gì nấu nướng, mở tủ bếp thì thấy có mì tôm lên pha tạm để ăn. Mà nghĩ cũng lạ, không phải Việt bảo bạn anh đi nước ngoài nên không ai ở, sao tôi cứ có cảm giác nhà này vẫn có người đang ở vậy, kể cả đồ trong tủ lạnh cũng có nhiều hoa quả tươi và đồ hộp.

Pha được bát mì tôm đem ra ngoài phòng khách để xuống, rồi chạy lại phía tivi muốn bật nó lên nhưng đồ đất tiền như vậy tôi cũng chẳng biết sử dụng, lại đi tìm cái điều khiển:

- Không lẽ không có điều khiển?

Tìm trước tìm sau không thấy, rồi lại kéo mấy ngăn của cái kệ ra tìm, đảo lục 1 hồi cũng không có, đành thờ dài đóng lại, vô tình thế nào lại làm rơi 1 quyển sổ tay nhỏ ở trong đấy ra.

Vốn chỉ định nhặt lên rồi bỏ vào vì đồ của người khác không nên quá tò mò nhưng chỉ là quyển sổ rơi mở ra là 1 bức ảnh của cậu thanh niên khá đẹp trai với chiếc áo sơ mi trắng, tôi chỉ cần nhìn qua là nhận ra Việt.

Khẽ cười 1 cái rồi cầm nó lên, bức ảnh được dán bằng keo vào 1 trang giấy của quyển sổ, ở dưới là nét nữ khá đẹp của người phụ nữ: "Con trai tốt nghiệp Đại học".

Hóa ra là của mẹ anh viết, nhưng không phải đây là nhà bạn của anh sao? Sao lại có thứ này ở đây?

Quả nhiên cái tập tò mò không bỏ được, tôi lại lật từng trang để xem, mỗi một trang đều có một bức ảnh, kèm 1 sự kiện được viết bằng nét chữ mềm mại ở dưới, có cả ảnh của Việt ngày còn nhỏ nhìn đến buồn cười.....nhưng rồi.....bàn tay tôi bỗng dừng lại ở 1 trang giấy có ghi hàng chữ: "tháng thứ 2 con đến bên mẹ", cái điều làm tôi chú ý chẳng phải dòng chữ đấy mà bức ảnh được dán trên đó, đứa trẻ này.....

Cả người tôi lúc này một cách vô thức mà đứng dậy cầm quyển sổ đi vào bên trong căn phòng nơi bé Cốm đang ngủ mà nhìn chăm chăm vào nó, thật không dám tin lại giống đến như vậy, nếu đem bức ảnh này đặt bên cạnh nó có lẽ không ai nhận ra được vốn là 2 đứa trẻ.

Khi mới sinh có thể nhiều đứa trẻ có nét giống nhau nhưng sang tháng thứ 2 bao giờ mọi đường nét cũng rõ hơn và khác biệt hẳn,

giờ thì mới hiểu tại sao mẹ của Việt khi sáng nhìn thấy đứa bé lại có dáng vẻ như vậy.

Thật sự tôi không dám nghĩ quá xa, chỉ là lúc này cái giấc mơ ám ảnh kia bỗng nhiên hiện về, đời người làm gì có sự trùng hợp đến như thế, chắc chắn là không phải.

Tôi cố gắng gạt hết đi những điều đang suy nghĩ trong đầu, vội vàng đi ra cát lại quỳ sỏ vào vị trí cũ rồi cố gắng bình tĩnh đi lại phía chiếc ghế ngồi xuống, nhìn bát mì tôm đang còn bốc khói kia, bàn tay run rẩy cầm đôi đũa lên rồi lại giật mình đánh rơi xuống đất.

Tôi hướng đôi mắt ngây dại phía căn phòng, ký ức của cái đêm nghiệt ngã ấy vẫn còn rõ như mới hôm qua, đôi mắt đỏ ngầu như mãnh thú, cả sự thô bạo đến đáng sợ của gã ta, tôi cho đến bây giờ vẫn chưa thoát ra được sự ám ảnh đấy. Một người như thế làm sao có thể là anh được. Đúng rồi, người giống người cũng đang còn có, chỉ là 2 đứa trẻ giống nhau thôi....nhưng mà.....tại sao đêm qua.....tôi lại mơ thấy như vậy?

Bao nhiêu cảm xúc mà thời gian qua cố đè nén, vết thương đang cố giấu nhẹm đi giờ chỉ trong phút chốc bị khơi dậy, 2 hốc mắt đã trở nên đỏ ửng, tôi cố gạt nó đi mà bưng lấy bát mì tôm lên, nước vừa nấu sôi còn rất nóng truyền nhiệt qua chiếc bát làm tôi giật mình đánh rơi xuống, nước và những mảnh vỡ văng tung tóe trên sàn làm tôi thêm hoảng loạn.

Tiếng âm thanh đồ vỡ đánh thức cả giấc ngủ của đứa bé, nó khóc thét lên, tôi lúc này tự nhiên rối tung lên, cúi nhặt mảnh vỡ rồi lại bỏ xuống chạy vào trong phòng bế lấy đứa bé dỗ dành:

- Côm giật mình phải không? Mẹ xin lỗi....ngoan....nín đi nhé....!

Chẳng hiểu sao càng dỗ nó mà tôi lại càng khóc theo nó, có lẽ đứa bé này đối với tôi như một vết thương trên người, mà mỗi lần nó khóc, là tôi lại rỉ máu.

Lúc này tiếng cánh cửa mở ra, 1 giọng nói quen thuộc vang lên:

- Thùy, sao thế?

Việt từ bên ngoài đi vào trong phòng nhìn tôi đang nước mắt ngấn dài mà vội vã đi lại phía tôi, nét mặt hình như có chút lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì à? Tôi vào, tại sao thấy bát đĩa rơi vỡ hết?

Tôi nghe vậy cũng cố gắng bình tĩnh lại rồi gượng gạo nói:

- Không sao, chỉ là tại đứa bé khóc quá nên tôi lo thôi.

- Có cần đến bệnh viện kiểm tra không?

- Không cần, tôi dỗ cho nó ngủ là được.

Việt nhìn tôi có phần nghi hoặc rồi cũng đành gật đầu nói:

- Được rồi, vậy để tôi ra dọn ngoài kia.

Nói rồi anh cũng quay người đi ra phía ngoài mà tôi lúc này cả người thật sự có cảm giác lo sợ khó nói.

Sau khi dỗ được đứa bé ngủ, tôi đặt nó xuống giường rồi quay trở ra ngoài, thấy Việt vẫn đang cúi húi lau dọn chỗ bát mì tôm bị vỡ, tôi thấy vậy cũng cố gắng giữ sự bình tĩnh mà đi lại phía anh hỏi:

- Tôi thấy ở trong tủ lạnh có nhiều hoa quả tươi.

Anh nghe vậy chắc cũng buột miệng trả lời:

- Tôi mua ở dưới siêu thị, để phòng lúc nào đói thì ăn tạm.

- Vậy anh ở đây sao?

Việt nghe vậy có lẽ mới sực lẽ lời liền đứng dậy nhìn tôi cười gượng nói:

- Thi thoảng tôi vẫn đến đây ngủ, nhưng có chuyện gì sao?

- À, không có gì, tôi chỉ hỏi thôi.

Nói rồi tôi đi lại phía ghế ngồi xuống, Việt cũng cầm lấy chiếc khăn vừa lau đi lại phía bếp giặt qua, vắt gọn lên rồi di ra chỗ tôi:

- Chắc chưa ăn gì đúng không? Vậy để tôi đi mua.

Tôi thật sự chẳng để tâm đến câu hỏi của anh, 1 mớ rối rắm ở trong đầu khiến tôi buột miệng hỏi:

- Việt, anh đã từng làm điều gì mà cho là trái lương tâm chưa?

Việt nghe vậy lại nhìn tôi khẽ nhú mày:

- Tôi vẫn chưa hiểu ý của em là gì?

- A, không có gì đâu, chẳng qua tôi thấy anh tốt với tôi như vậy nên muốn biết có phải với phụ nữ anh đều cư xử như vậy hay không?

Việt lúc này đi lại phía tôi rồi ngồi xuống trước mặt, bàn tay đưa lên lại nhẹ nhàng vén sợi tóc của tôi rồi nói:

- Con người không ai là tốt 1 cách hoàn hảo, tôi cũng không nhận mình như vậy, nhưng dù mọi chuyện thế nào, tôi có làm điều gì xấu đi chẳng nữa thì sẽ chẳng bao giờ làm điều đó với em.

Anh trả lời như vậy là thế nào? Có phải là anh cũng đã từng làm điều gì đó trái với lương tâm không? Tôi thật sự không dám nghĩ nhiều vẫn cố gắng ra vẻ bình thường mà nói:

- Tôi chỉ hỏi vậy thôi, anh sao phải nghiêm trọng thế?

- Tại vì tôi thấy em hôm nay rất khác lạ, đã gặp chuyện gì sao?

Tôi nghe vậy lại cố cười 1 cái:

- Làm gì có chuyện gì. Được rồi, thế anh đến đây làm gì?

- Tôi tính đến đón em đi ăn nhưng trong bộ dạng này, chắc cũng không muốn đi, vậy để tôi đi mua chút gì đó.

Tôi nghe vậy cũng gật đầu 1 cái, khi Việt định đứng dậy thì tôi liền vội vàng lên tiếng:

- Khoan đã, ở trên đầu anh có cái gì.

Nói rồi tôi liền đưa tay ra, ra vẻ bới móc 1 chút rồi khẽ giật lấy vài sợi tóc rồi nói:

- Anh già rồi đấy, tóc bạc cả rồi.

Việt nghe vậy cũng chẳng nghi ngờ gì lại cười 1 cái:

- 32 tuổi em đã chê tôi già, có phải hôm qua là chưa đủ hay không?

Tôi nhìn anh bỗng chốc đỏ mặt rồi liền đẩy ra:

- Cái tên điên này, đi mua thì mua đi, tôi đói rồi.

Việt nghe vậy cũng chỉ cười 1 cái rồi đứng lên:

- Được rồi, đợi tôi.

Dứt lời anh cũng quay người đi ra phía ngoài mà bàn tay tôi vẫn nắm chặt những sợi tóc kia, tôi biết mặc dù những điều tôi đang nghĩ là rất phi lý nhưng không hiểu sao ruột gan tôi cứ nóng lại, thôi thúc tôi phải làm điều này.

Việt đi 1 lúc rồi quay lại cầm theo 2 hộp cơm nhưng còn chưa kịp ăn thì anh nhận được điện thoại báo có việc gấp nên rời đi, tôi cũng vì chuyện kai mà cũng chẳng còn tâm trạng ăn nữa.

Buổi chiều khi đưa bé đã tỉnh dậy, tôi vệ sinh thay tã rồi quán cần thần mà bé nó đi ra ngoài, xuống phía dưới chung cư, gần đấy có 1 cây ATM, cũng may Việt đã chỉ tôi cách sử dụng thẻ nên tôi đi lại lấy cái thẻ mà anh đưa cho tôi rút ra 1 ít tiền, rồi vẫy 1 chiếc taxi ngồi lên nói với người lái xe:

- Ở đây anh có biết chỗ nào xét nghiệm AND chính xác không?

Người lái xe nhìn tôi qua chiếc gương chiếu hậu rồi gật đầu 1 cái:

- Xét nghiệm AND hả? Anh có quen đấy, để anh đưa em đến đó.

- Dạ!

Nói rồi chiếc xe cũng lăn bánh chạy đi, qua khá nhiều ngã tư, rồi lại rẽ sang rất nhiều đường mới dừng lại trước 1 văn phòng không quá lớn, người lái xe lúc này mới quay xuống nhìn tôi nói:

- Ở đây vừa rẻ mà chính xác đấy em, em muốn có kết quả nhanh thì thêm 1 ít tiền là có luôn thôi.

- Dạ, em cảm ơn, em gửi tiền xe.

Tôi trả tiền taxi rồi ôm đứa bé đi vào trong văn phòng đấy, 1 người phụ nữ còn khá trẻ tuổi thấy tôi liền tươi cười đi lại:

- Chào chị, bên em có thể giúp gì được cho chị?

Tôi lúc này lấy trong túi xách ra 1 cái túi nhỏ trong suốt, có thể nhìn rõ được sợi tóc đen nháy ở trong đấy rồi đưa cho người phụ nữ kia, trống ngực lúc này đập mạnh dữ dội mà nói:

- Em muốn chị giúp em kiểm tra đứa bé và người này có phải là 2 cha con không?

Cô gái ấy nhận lấy chiếc túi nhỏ của tôi rồi nói:

- Chị muốn xét nghiệm AND cha con phải không? Khi nào thì chị cần kết quả?

- Càng sớm càng tốt chị.

- Nếu 2 ngày thì là 4 triệu, 1 ngày là 7 triệu, còn nếu chị cần luôn trong ngày là 10 triệu.

Tôi nghe vậy dẫn đo 1 hồi rồi nói:

- Trong ngày thì là bao lâu có kết quả chị?

- 4 tiếng ạ.

- Nhanh như vậy liệu kết quả có nhầm lẫn không?

- Dạ, chị yên tâm nha, bên em làm nhanh nhưng vẫn rất cẩn thận.

- Vậy được. Em muốn có kết quả trong ngày hôm nay, em có thể ngồi đây đợi được không?

- Được chị, em chỉ sợ đứa bé nó không chịu thôi.

- Dạ, không sao. Em có mang theo sữa cho nó rồi.

- Vậy mời chị vào phòng khách uống nước ngồi đợi.

Nói rồi chị ta dẫn tôi vào 1 căn phòng ở sâu bên trong đấy, rồi bảo tôi lựa lấy 1 sợi tóc của đứa bé đưa cho chị.

4 tiếng đồng hồ ngồi ở đấy, mỗi 1 giây trôi qua càng thổi lớn ngọn lửa trong người tôi, nó thiêu đốt ruột gan làm tôi không cách nào có thể ngồi bình tĩnh được.

Cái gì đến rồi cũng sẽ đến, cái khoảnh khắc thấy cô gái kia cầm tờ giấy đi vào căn phòng tôi đã phải đứng bật dậy, vòng tay ôm đứa bé siết chặt lại. Cô ta đưa bản kết quả cho tôi rồi cười nói:

- Qua 2 mẫu nghiệm mà chị đưa, chúng tôi xác định 2 người này có quan hệ huyết thống là cha con.

Chỉ 1 câu nói đây thôi như tiếng sấm vang trời của cái đêm mưa bão ngày ấy đánh xuống đầu tôi, đôi chân run rẩy mà lão đảo về phía sau, cô gái kia thấy vậy liền vội vàng đi đến đỡ lấy tôi:

- Chị sao thế?

Sống mũi tôi đã trở nên cay xè, 2 hốc mắt đỏ hoe, nhận lấy bản kết quả từ tay chị ấy rồi nói:

- Cảm ơn, em không sao. Chị làm hóa đơn để em thanh toán.

Người phụ nữ nghe vậy cũng từ từ buông tôi ra rồi đi ra phía bàn quầy làm hóa đơn thanh toán.

Tôi từ khi biết kết quả cả người như 1 kẻ mất hồn, trả tiền xong rồi ôm đứa bé thân thờ đi ra phía ngoài, tôi không dám tin vào những điều mình nghe và đng nhìn thấy.

Đưa đôi mắt đang ngấn nước nhìn lòng đường người người qua lại, đâu đó chỉ là những cái vô tình ngang qua nhau rồi mỗi người 1 hướng đi khác biệt, vậy mà tôi từ khi bắt đầu cho đến bây giờ vẫn chỉ chạy lòng quanh 1 nỗi ám ảnh.

Sinh ra và sống trên cuộc đời này, tôi mới biết kiếp người là 1 chuỗi ân oán những món nợ tình tiền. Mỗi 1 bi kịch diễn ra đều là 1 sự sắp đặt của ông trời, tránh sao cũng chẳng tránh được. Và tôi là kẻ đáng thương, đã không tránh được, lại còn chẳng bao giờ nhận được sự ưu ái nào từ ngày ấy. Bi kịch kéo đến còn chưa kịp nguôi, vậy mà tôi đang phải run rẩy đứng trước cơn giông lớn. Hóa ra kẻ cầm thú đẩy tôi đến bước đường nghiệt ngã ấy, cũng là bố của đứa trẻ mà mọi người vẫn gọi nó là "con hoang" đấy....lại là anh....!

Tôi uất ức ôm đứa bé ngồi thụp xuống mà khóc nức nở, đối với điều này tôi không biết nên vui hay nên buồn nữa, chỉ biết được bản thân đến bây giờ không có cách nào có thể chấp nhận được điều này. Tôi không muốn tin đó là sự thật, cái kẻ điên khùng và ghê tởm của đêm hôm đấy lại là người đàn ông thời gian vẫn luôn giúp đỡ tôi, nghĩ làm sao cũng thế nào nhưng cái bản kết quả mà tôi cầm đây nó lại chẳng khác gì 1 lưỡi dao sắc nhọn cắt hết những hy vọng nhỏ của tôi. Ai đó làm ơn nói cho tôi biết, tôi nên phải đối mặt với anh như thế nào.

Từng dòng người đi qua, họ lại nhìn tôi, vẫn cái nhìn hiếu kỳ xen lẫn chút thương hại ấy rồi lại hóa như không mà rời đi, đâu đó có vài người tốt bụng hỏi đôi ba câu "cô gái, có chuyện gì thế" nhưng rồi sao? Tôi nói với họ có giải quyết được gì không? Đến ngay cả ông trời cũng quay lưng lại với tôi như vậy thì trách sao lòng người lại vô tâm.

Tôi bắt 1 chiếc taxi ngồi lên mà quay về chung cư, vội vàng đi vào bên trong phòng thu dọn đồ đạc, nếu chưa đủ can đảm để đối diện, có lẽ tránh mặt nhau là cách tốt nhất.

Khi mọi thứ gần xong xuôi, thì 1 giọng nói vang lên:

- Em đang làm gì thế?

Tôi đưa đôi mắt ướt át quay lại nhìn về phía người đàn ông đang đứng ở cửa, cổ họng nghẹn lại đến khó thở, lồng ngực bỗng nhiên đau nhói mà nói:

- Tôi tìm được chỗ ở mới rồi, nên muốn rời khỏi đây.

Anh nghe vậy nét mặt trở nên giận dữ đi lại giật chiếc túi ở trên tay tôi rồi vứt sang 1 bên:

- Khi sáng tôi thấy em đã lạ, bây giờ lại như thế này, nói cho tôi biết rốt cuộc đã có chuyện gì?

Tôi cố gắng nén xuống cảm xúc của mình, đưa tay lên quệt mạnh đi hàng nước mắt rồi nhìn anh nói:

- Không có chuyện gì cả, tôi chỉ là không muốn nợ anh quá nhiều thôi.

Việt bỗng nhiên cầm lấy cánh tay tôi siết lại rồi kéo tôi về phía anh:

- Không có chuyện gì mà khi sáng em khóc, bây giờ cũng khóc. Em nói dối mà không biết điều khiển con mắt của mình sao?

Bị anh bắt lý như vậy tôi chẳng còn kìm chế được nữa liền gạt mạnh tay anh ra rồi nói:

- Được, anh muốn tôi nói phải không? Bởi vì tôi thấy danh đáng sợ, ghê tởm những việc anh làm, nên tôi muốn đi khỏi đây, không muốn thấy bản mặt của anh.

Việt nghe tôi nói vậy nét mặt bỗng tối sầm xuống mà gắt lên:

- Thùy, em biết em đang nói gì không? Tốt nhất nói rõ đầu đuôi ra, tôi thật sự không hiểu ý của em là gì.

Tôi nhìn anh mà nước mắt giàn dụa, cay đắng cổ họng mà gồng mình nói:

- Anh đã làm những điều tồi tệ gì mà anh không biết sao? Hãy thử ngẫm lại đi, hôm nay tôi có hỏi anh, anh đã làm chuyện gì trái với lương tâm mình chưa, anh không dám trả lời thẳng vào câu hỏi đó, vậy là sao?

- Tôi ghét nhất là người nói vòng vo, tôi đã làm gì em cứ nói thẳng ra.

- Tôi cũng ghét nhất loại đàn ông không dám chịu trách nhiệm với những gì mình làm. Nếu có thời gian, anh hãy thử ngẫm lại đi, anh rốt cuộc đã làm điều xấu xa gì. Còn giờ thì để tôi đi.

Nói rồi tôi nhặt cái túi lên định quay lại giường bế đưa bé thì Cánh tay liền bị anh giật mạnh lại, ngay sau đó phía gáy bị giữ chặt, Việt có chút thô bạo hôn lên môi tôi.

Hành động này đối với tôi bây giờ lại trở nên ghê tởm, 2 hàng nước mắt thi nhau trào ra, tôi dùng sức vùng vằng đẩy anh ra rồi đưa tay tát mạnh anh 1 cái, lồng ngực bỗng nhiên đau nhói:

- Bắn thủ.

Cái tát mạnh của tôi làm anh nổi điên, Việt bỗng nhiên hoá thành 1 con thú lao về phía tôi đẩy sát vào bức tường, tay anh thô bạo xé toạc chiếc áo của tôi, cái hình ảnh ấy như 1 cơn ác mộng mà đêm nào tôi cũng thấy giờ lại hiện về, đôi mắt rực lửa và dữ tợn kia như lặp lại cảnh tượng khi đó, bóng hình của con mãnh thú ấy hiện lên trên người anh. Tôi sợ hãi gào mà gào lên khóc lóc, vung tay đâm vào người anh:

- Tên khốn, cút ra khỏi người tôi!

Việt bỗng nhiên khựng tay lại, hình như anh có chút kinh ngạc nhìn tôi, đôi mắt đáng sợ khi nãy bỗng chốc lụi dần, giọng nói đã có phần trùng xuống:

- Xin lỗi, có lẽ hôm nay tôi hơi bị kích động. Tôi muốn chúng ta nói chuyện rõ ràng nhưng có lẽ bây giờ không ổn, em nghỉ ngơi đi, tôi sẽ đợi em ở ngoài.

Nói rồi Việt cũng xoay người rời đi, khi nghe được tiếng cánh cửa phòng đóng lại, cả người tôi như vô lực ngồi thụp xuống, nước mắt không kiềm được mà thi nhau chảy ra.

Nếu Việt là bố của còn tôi, như vậy cũng chẳng có gì là quá xấu chỉ là tôi không dám nghĩ anh lại là cái gã điên đấy làm tôi chật vật sống 1 cách khổ sở, khoảng thời gian đấy tôi đã từng cảm hận cái tên cầm thú, hận đến mức chỉ mong hắn ra đường chết đi nhưng rồi hoá ra người đấy lại là anh.

Tiếng khóc lớn của tôi lại đánh thức bé dậy, tôi vội vàng chạy lại dỗ dành nó mới phát hiện đứa bé đã sốt nhẹ.

Hốt hoảng lau vội đi nước mắt rồi bé nó lên định đi ra ngoài mua ít thuốc lại thấy Việt đứng ngay đấy hút thuốc, lần đầu tiên từ khi quen anh, tôi thấy anh hút thuốc, nét mặt anh có chút khổ sở nói:

- Em định đi đâu?

Tôi nghe vậy cũng trả lời:

- Cốm nó bị sốt, tôi muốn ra ngoài mua ít thuốc.

- Em ở đây, tôi sẽ đi mua.

Cũng chẳng để cho tôi lên tiếng Việt đã liền rời đi, dù sao Cốm nó cũng đang trong tình trạng như vậy tôi cũng đành quay trở lại phòng.

1 lúc sau Việt quay trở về, đưa thuốc rồi căn dặn đủ thứ là lại đi ra phòng khách ngồi, có lẽ anh đang sợ tôi đi khỏi đây thì phải.

Tôi cho đứa bé uống thuốc, quấy khóc 1 lúc rồi cũng mệt mà ngủ, nhưng chẳng lâu sau nó lại khóc, kiểm tra người bắt đầu sốt lại, nhưng vừa uống thuốc như vậy không thể uống thêm được, tôi vội vàng cởi bớt lớp quần áo rồi lấy khăn ấm lau người cho nó, nhưng nó cứ khóc mệt rồi nghỉ 1 lúc rồi lại khóc. Tình trạng ấy cứ kéo dài

mãi cho đến đêm nó lại tỉnh dậy và khóc, lúc này đứa bé đã sốt cao, sữa cũng không chịu bú, tiếng khóc cũng yếu dần.

Việt ở ngoài thấy vậy cũng đi vào hỏi:

- Sao thế? Có cần đưa nó đi bệnh viện không?

Tôi đang bế nó đi đi lại lại dỗ dành nghe vậy cũng gật đầu:

- Nó sốt từ đầu tối đến giờ vẫn không hạ, có lẽ nên đến bệnh viện kiểm tra.

- Vậy em chuẩn bị đi, tôi sẽ đưa 2 mẹ con đi.

Tôi nghe vậy cũng đóng tã quấn khăn kín đáo cho nó rồi cũng Việt đi ra xe.

Đứa bé lúc này đã có dấu hiệu thở nhanh, thi thoảng lại chớ ra sữa trắng, tôi lúc này đã bắt đầu lo sợ thúc giục anh:

- Việt, nhanh hơn được không, tôi sợ đứa bé không ổn.

Anh nghe vậy không nói gì chỉ đưa vận tốc đi nhanh hơn.

Xe lao thẳng vào cổng bệnh viện nhi, tôi vội vàng mở cửa ôm đứa bé xuống mà chạy vào bên trong gọi lớn:

- Bác sĩ, bác sĩ!

1 nữ y tá túc trực ở đây từ trong phòng chạy lại phía tôi rồi nhìn đứa bé:

- Cháu bị sao thế?

Tôi lúc này đôi mắt đã có chút ướt át mà run rẩy nói:

- Nó sốt li bì từ đầu tối đến giờ, em đã cho uống thuốc nhưng không đỡ.

Y tá nghe vậy đỡ lấy đứa bé từ tay tôi rồi đi đến phòng trực nói với 1 người ở trong đấy:

- Báo với bác sĩ Đức, có bệnh nhi cần cấp cứu gấp.

Nói rồi cô ấy cũng ôm đứa con tôi đi đến 1 căn phòng đang sáng ánh đèn đỏ, tôi vội vã đuổi theo nhưng cánh cửa ngay sau đấy đã liền đóng lại, tôi lại nức nở khóc:

- Côm ơn, đừng làm sao nhé con!

Việt lúc này đi đến đỡ tôi lại 1 chiếc ghế chờ ngay đấy rồi nói:

- Em bình tĩnh đi, bác sĩ sẽ chữa trị được cho nó.

1 lúc sau, 1 người đàn ông trong chiếc áo blue trắng đi đến, có lẽ là vị bác sĩ khi nãy cô y tá đã gọi. Ông ấy đẩy cánh cửa bước vào, khoảnh khắc đấy tôi chỉ cầu nguyện người này có thể giúp được con tôi.

Từng giây cứ qua đi lại kéo dài thêm nỗi sợ hãi, tôi quay sang nhìn Việt nói:

- Sao lâu rồi mà vẫn chưa thấy ra?

- Em bình tĩnh, có lẽ bác sĩ vẫn đang điều trị.

Lời vừa dứt, cánh cửa phòng liền bật mở, vị bác sĩ khi nãy bước ra, gương mặt đã lấm thắm mồ hôi mà tháo chiếc khẩu trang xuống

rồi nói:

- Bệnh nhi bị nhiễm trùng máu trầm trọng, cần tiến hành lọc máu kịp thời những đứa trẻ thuộc nhóm máu Rh-, nhóm máu này rất hiếm, bệnh viện thực sự không đủ, ai là người thân của bệnh nhi thì hãy gọi đến thử máu đi.

Tôi nghe vậy lại chết sững người, đứa bé nhóm máu Rh-, phải làm sao đây trong khi nhóm máu của tôi là nhóm máu O, vậy cuối cùng chỉ còn 1 cách....

Tôi chẳng thể nghĩ ngợi thêm được gì, nước mắt chảy dài quay sang nhìn anh nói:

- Việt, chỉ anh mới cứu được đứa bé, làm ơn....!

Việt nghe vậy nhìn tôi khó hiểu rồi trả lời:

- Thuỳ, tôi không phải là nhóm máu Rh-.

Tôi nghe vậy lại ngây người nhìn anh, tại sao lại có thể như vậy. Nếu đứa bé là con anh, không trùng máu mẹ thì phải là trùng máu bố, tại sao Việt lại bảo không phải:

- Anh nói dối phải không? Vì là nhóm máu hiếm nên anh sợ phải không?

Việt nghe vậy liền vội vàng túm lấy vai tôi mà nói:

- Thuỳ, không phải, tôi thật sự không phải nhóm máu Rh-, tôi sinh ra đã theo nhóm máu của mẹ là O....nhưng....có 1 người có nhóm máu Rh-, là bố tôi! Chúc mn có buổi tối vv...

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 20

Truyện ngắn: Gái một con✿

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 20✿

Lời của Việt nói càng làm đầu óc tôi trở nên rối loạn, chẳng phải kết quả ADN đã nói 2 người bọn họ là bố con, nhưng đứa bé lại không trùng với nhóm máu của tôi, cũng không trùng với nhóm máu của Việt, mà lại trùng với của bố anh, trời ơi, tôi đang nghĩ cái gì thế này.

Cố gắng giữ bình mà cả người vẫn không ngừng run rẩy với 2 hàng nước mắt đang chảy dài, tôi bất giác đảo lùi về phía sau, Việt thấy vậy liền đưa tay ra đỡ:

- Thuỳ, cẩn thận!

Vị bác sĩ lúc này nhìn chúng tôi lên tiếng:

- 2 anh chị hãy gọi người nhà đến kiểm tra máu đi, trước mắt sẽ sử dụng máu ở trong kho, nhưng tôi chắc chắn là không đủ nên hãy mau chóng chuẩn bị chp tốt.

Nói rồi vị bác sĩ ấy cũng quay người đi vào trong, tôi thấy vậy mới chột vội vàng túm cánh tay của Việt, mọi thứ gạt qua một bên, trước

mắt phải cứu đứa bé:

- Việt, vậy hãy nhờ bố anh đi, được không? Hãy cứu lấy đứa bé, làm ơn giúp tôi....!

Việt nhìn tôi nét mặt bỗng nhiên có chút trùng xuống, chần chừ 1 hồi rồi nói:

- Ông ấy...không có ở đây.

Tôi nghe vậy bỗng nhiên sửng người lại nhưng rồi cũng vội vàng nói:

- Vậy bố anh ở đâu? Gọi ông ấy về được không? Việt, làm ơn giúp tôi, anh biết cái nhóm máu đấy nó thật sự rất hiếm, không phải anh cũng có, muốn tìm được 1 người có cùng nhóm máu cũng mất rất nhiều thời gian, mà đứa bé...nó thật sự đang rất cần. Hãy giúp tôi đi, được không?

Việt nhìn tôi bằng đôi mắt có chút bất lực rồi trả lời:

- Tôi không thể gọi ông ấy về được.

- Tại sao...? Tại sao lại không được?

Tôi bắt đầu mất bình tĩnh mà siết chặt lấy cánh tay anh, nước mắt thi nhau chảy ra dữ dội mà nước nở nói tiếp:

- Có phải anh giận tôi khi nãy đã chửi và đánh anh đúng không? Được rồi, tôi biết tôi sai, tôi xin lỗi, anh có thể đánh lại tôi, bao nhiêu cũng được...nhưng rồi sau đấy, hãy cứu đứa bé, được không? Việt, làm ơn, tôi xin anh!

- Thù, tôi sẽ tìm 1 cách khác để cứu đứa bé.

Tôi đã cầu xin như vậy mà anh vẫn từ chối, điều đấy thật sự làm tôi tức giận mà hất mạnh tay anh ra:

- Cách khác? Cách khác là cách nào? Đứa bé nó cần máu ngay bây giờ, đợi khi anh tìm được cách, liệu đứa bé có còn chịu đựng được hay không?

- Thuỳ, tôi không thể gọi được ông ấy vì bố mẹ tôi đã ly thân từ rất lâu rồi, ngay cả ông ấy ở đâu, liên lạc bằng cách nào tôi cũng không biết.

Tôi nghe đến đấy mà cả người như muốn sụp đổ, toàn thân bất lực ngồi phịch xuống chiếc ghế chờ, bàn tay run rẩy siết chặt lại đặt lên đùi mà nước mắt vẫn không ngừng thi nhau chảy dài xuống, giọng nói đã trở nên khó nghe:

- Con tôi...phải làm sao đây?

Việt lúc này ngồi xuống trước mặt tôi, đưa bàn tay của anh phủ lên 2 bàn tay tôi rồi chậm rãi nói:

- Em bình tĩnh đi, bây giờ dù sao cũng đang là đêm, đợi ngày mai khi trời sáng tôi xe chạy đi hỏi ở những bệnh viện khách hay trung tâm nhóm máu hiếm, tôi tin chắc sẽ có thôi.

Nghe anh nói vậy tôi cũng chẳng còn cách nào khác ngoài bất lực ngồi đấy cầu cho trời nhanh sáng.

Con tôi vì không đủ máu nên bác sĩ đành truyền tĩnh mạch để nằm chờ.

Suốt cả đêm đấy 1 giây chợp mắt cũng chẳng thể nào được, vì bệnh tình của đứa bé nên người nhà sẽ bị cách ly, tôi chỉ có thể

đứng ở ngoài nhìn thẳng bé với chiếc máy thở và dây nhợ cắm trên người mà lòng đau thắt lại.

Đứa trẻ còn quá nhỏ, thật sự quá nhỏ để phải gánh những nỗi đau bệnh tật trên người như vậy. Tôi đang tự hỏi rốt cuộc kiếp trước hay kiếp này, tôi đã mắc nợ ai, tôi đã gây ra lỗi làm gì mà mình tôi gánh không đủ ông trời còn bắt tội đứa bé như vậy.

Việt đêm đấy cũng chẳng hề chớp mắt, anh đứng ngòai không yên, thi thoảng lại nhìn tôi vài tia nghi hoặc, tôi thấy nhưng cũng cố lờ đi, trong đầu lúc này đã trở nên rỗng tuếch, mọi thứ cứ như 1 trò đùa của số phận vậy.

Khi trời đã bắt đầu sáng hẳn, bệnh viện đã bận rộn với nhiều người qua lại, Việt cũng đã rời đi từ đầu sáng, tôi nhờ vả mấy chị y tá để ý nó rồi cũng đi ra ngoài bắt taxi trở về chung cư.

Vội vã đi vào trong phòng, lục tìm lại bản kết quả ADN, tôi nhìn kỹ 1 lần nữa rồi nhét vào túi xách đi ra ngoài.

Tôi phải đến văn phòng đấy để hỏi lại 1 lần nữa, không lẽ để cả kết quả ADN cũng nhầm lẫn hay sao?

Vẫy xe ngòai lên rồi nhìn đọc địa chỉ được ghi ở trên bản kết quả ấy cho người lái xe, chiếc xe lăn bánh đúng hướng đi cũ rồi dừng lại trước văn phòng ấy.

Tôi thanh toán tiền rồi bước xuống đi vào, vẫn là cô gái ngày hôm qua đã tiếp tôi, có lẽ thời gian chưa quá lâu nên cô ấy vừa nhìn thấy tôi là liền nhận ra ngay mà đứng dậy cười nói:

- Chào chị, hôm qua chị còn gì thắc mắc sao?

Tôi nghe vậy mới lấy bản kết quả ra đưa cho cô ấy mà nói:

- Chị kiểm tra hộ em, kết quả này đã chính xác chưa?

Cô ấy cầm lấy tờ giấy xem qua 1 lượt rồi vẫn nhìn tôi khẳng định:

- Bên em làm việc rất cẩn thận, kết quả không bao giờ nhầm lẫn được.

- Chị cứ kiểm tra lại giúp em 1 lần nữa được không?

- Chị thông cảm, trừ trường hợp nhầm lẫn vật mẫu thì bên em mới tiến hành xét nghiệm lại thôi.

Tôi nghe vậy cungz vội nói:

- Vậy chị có chắc đã xét nghiệm đúng vật mẫu em đưa không? Bởi vì nhóm máu của đứa bé không trùng với nhóm máu của mẹ hay của bố.

- Chị ơi, nhóm máu nhiều khi không thể xác định được điều gì, tỉ lệ xét nghiệm ADN mới là chính xác nhất.

Thấy cô gái ấy vẫn không chịu đồng ý tôi đành cố nói thêm:

- Chị cứ giúp em xét nghiệm lại 1 lần nữa, hết bao nhiêu em vẫn trả tiền, được không? Tại vì em nghi ngờ bản kết quả này có vấn đề.

Cô ta nhìn tôi lưỡng lự 1 hồi rồi cũng cầm bane kết quả đi lại phía máy tính để ở bàn quầy mà ngồi xuống.

Bàn tay thao tác trên bàn phím rồi di chuột tìm kiếm gì đó, chỉ thấy 1 lúc sau cô ta khẽ nheo mày lại rồi vội vàng cầm bản kết quả đi vào trong.

Tôi lúc này ở ngoài trong lòng đứng ngồi không yên, 2 tay cứ bấu chặt vào nhau, thi thoảng lại đưa mắt nhìn về phía sâu trong nhà.

Mãi 1 lúc sau, cô ấy mới vội vã đi ra nhìn tôi nói:

- Thật xin lỗi chị, vì hôm qua bên em có nhiều vật mẫu nên đã lấy nhầm mẫu của cặp khác để xét nghiệm. Sự thất trách này bên em sẽ chịu trách nhiệm xét nghiệm lại cho chị, 2 vật mẫu này có phải là của chị không?

Nói rồi cô ấy đưa 1 cái túi bóng nhỏ ra, tôi nhìn là liền nhận ra ngay bởi chiếc túi đó là tôi đổ gói bông ngoáy tai ra và cho sợi tóc vào.

Sau khi tôi xác nhận đúng cô gái ấy lại tiếp lời:

- Vậy mời chị vào phòng khác ngồi đợi.

Nói rồi, cô ấy định quay người đi thì tôi lại bất giác lên tiếng:

- Khoan đã!

Cô ta nghe vậy cũng quay người lại:

- Chị còn chuyện gì sao?

Tôi nhìn người phụ nữ ở trước mặt mà trong lòng căng thẳng cực độ, phải hít 1 hơi thật sâu thở mạnh ra rồi mới lên tiếng:

- Tôi muốn xét nghiệm xem...2 người họ...có phải là anh em hay không?

Cô ta nghe vậy cũng có chút khó hiểu mà nhú mày:

- Chị chắc chứ?

Tôi chỉ khế gặt đầu 1 cái, cô ấy thấy vậy cũng tiếp lời:

- Vậy phải cần 1 vật mẫu thứ 3, chị hãy đưa cho em 1 sợi tóc của người bố.

Tôi nghe vậy lại có chút lúng túng trả lời:

- Tôi...anh ấy đang ở xa...có thể lấy mẫu tóc của tôi không?

- Cũng được!

Tôi nghe vậy cũng đưa tay lên giật lấy 1 sợi tóc đưa cho cô ta, cô ấy cầm lấy rồi cũng quay người đi vào trong.

Vẫn ngồi ở trong cái gian phòng đã quen, cũng là đợi chờ kết quả xét nghiệm nhưng sao hôm nay trong lòng tôi còn run sợ hơn cả hôm qua.

Điều hoà chỉ bật ở nhiệt độ 20 mà cả người tôi gai ốc đã nổi lên vậy mà lòng bàn tay đang siết chặt đã trở nên ướt lấm vì mồ hôi vẫn chảy ra.

Thi thoảng lại đưa đôi mắt sợ hãi lên nhìn chiếc đồng hồ treo tường mà tưởng chừng như kim giây chạy 1 vòng là lòng tôi như muốn nổ tung ra vậy.

Kết quả xét nghiệm vẫn có sau 4 tiếng, khi cánh cửa phòng mở ra, cô gái ấy đi vào trên tay vẫn cầm 1 tờ giấy tiến lại phía bàn rồi đặt xuống đây sang cho tôi:

- Kết quả lần này là chắc chắn, theo biểu đồ ở trên đây thì xác định 2 vật mẫu mà hôm qua chị đem đến chính là 2 anh em ruột,

nhưng khi ban này lấy thêm mẫu của chị đem ra so sánh 1 mẫu khớp và 1 mẫu không vậy thì kết quả cho ra 2 vật mẫu kia là anh em cùng cha khác mẹ.

Tất cả mọi thứ ở bên tai bỗng nhiên chột ù đi, trời đất như muốn sụp đổ xuống đầu, cả người tôi chết sững không thể thốt lên được lời nào nữa, nước mắt theo đó cũng chảy dài xuống 1 cách vô thức.

Tôi như kẻ mất hồn vía mà đứng dậy, cũng không buồn cầm lấy bản kết quả, túi xách vứt luôn ở đấy mà thất thần đi ra phía ngoài.

Con đường vẫn vậy, người người vẫn vậy, chỉ có tôi như 1 kẻ tội tình đứng giữa con phố mà khóc lóc không ngừng.

2 lần bước ra khỏi đây là 2 lần khiến đôi mắt tôi như muốn mù loà, nỗi đau qua từng thời gian lại càng nhân lên gấp bội.

Vài người qua đường vẫn chẳng chịu bỏ đi cái tính hiếu kỳ, họ cứ nhìn tôi như 1 sinh vật lạ rồi cũng lác đầu lướt qua.

Tôi đã từng ôm trong mình 1 nỗi cay nghiệt để nếu như gặp lại kẻ cầm thú của đêm đó, tôi sẽ tự tay giết chết hắn ta. Nhưng rồi khi biết anh là bố của đứa bé, tôi lại chẳng thể làm gì nổi ngoài khóc lóc và dày xéo tâm can mình. Con người ta nếu không vướng bận tình cảm sẽ chẳng bao giờ tự làm khổ bản thân. Vậy hoá ra có phải là tôi đã yêu anh! Thế rồi thì sao, mọi chuyện phút chốc chỉ gói gọn bằng 1 sự nhầm lẫn, và rồi kết cục còn tàn khốc hơn hẳn, chua chát thay người tôi yêu lại là anh trai của con tôi....!

Mọi thứ trước mắt bỗng nhiên trở nên mờ nhạt, cả người tôi run rẩy rồi chẳng còn chút sức lực nào nữa mà đổ xuống, bên tai còn văng vẳng giọng nói của 1 người phụ nữ:

- Này cháu gái, sao thế?

Vài bóng người bắt đầu xúm lại, đầu óc tôi trở nên quay cuồng, những âm thanh xì xào trở nên xa dần, trước mắt cũng bắt đầu tối tăm, tôi chợt mất đi nhận thức.

Cho đến khi tỉnh lại đã thấy mình ở trong 1 bệnh viện, có chút hốt hoảng ngồi bật dậy, nữ y tá nhìn thấy tôi liền lên tiếng:

- Cô bị ngất ở ngoài đường, người dân đã đưa cô đến bệnh viện, chúng tôi không tìm thấy giấy tờ tùy thân nào ở trên người cô nên không thể báo về với gia đình.

Tôi nghe vậy giật mình nhìn xung quanh, chợt phát hiện ra mọi thứ đều để quên ở văn phòng làm xét nghiệm liền nhìn cô y tá kia nói:

- Xin lỗi, tôi có thể nhờ điện thoại được không?

Cô y tá nghe vậy cũng gật đầu lấy chiếc điện thoại của mình ra đưa cho tôi.

Tôi cầm lấy nó, ấn đống 1 hồi rồi cũng bấm số điện thoại của Việt, tiếng chuông đầu tiên đã có người nhắc máy:

- Alo!

- Tôi Thuỳ đây, tôi gặp chút chuyện ở bệnh viện, điện thoại và tiền đều để quên, anh có thể đến đây giúp tôi?

Đầu bên kia bỗng nhiên im lặng 1 hồi rồi mới lên tiếng:

- Em đang ở bệnh viện nào?

Tôi nghe vậy mới quay sang hỏi cô y tá:

- Đây là bệnh viện thành phố phải không chị?

Cô ấy gật đầu tôi cũng nói lại với anh:

- Bệnh viện thành phố.

- Đợi tôi!

Nói rồi Việt cũng tắt máy, tôi nghe giọng anh có chút kỳ lạ, không lẽ là vì giận tôi đi không nói gì sao?

1 lúc sau Việt có mặt tại bệnh viện, thanh toán viện phí rồi đưa tôi ra, tôi lúc này lo lắng về đứa bé nên hỏi:

- Việt, đứa bé làm sao rồi? Đã tìm được nhóm máu chưa?

Anh không nhìn tôi lại chỉ lạnh nhạt nói:

- Em vào xe đi, tôi có chuyện muốn nói.

Tôi nghe vậy có chút khó hiểu nhưng cũng đành im lặng đi ra xe mở cửa ngồi vào.

Sau khi cả 2 đã cố định ở trong khoang xe chật hẹp, Việt bỗng nhiên chẳng nói gì mà chỉ nhìn về phía trước làm tôi lo lắng lại lên tiếng:

- Việt, có chuyện gì sao? Có phải đứa bé bị làm sao phải không?

Anh lúc này mới quay sang nhìn tôi, rồi bất chợt vươn người xuống ghế sau, ngay sau đấy là đặt chiếc túi xách của tôi ra trước mặt rồi lấy trong đó ra 1 tờ giấy đưa cho tôi mà nói:

- Thuỳ, cái này.....là như thế nào?

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 21

Tiếp tục 3k mai lên 2c 23+24

Truyện ngắn: Gái một con✿

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 21✿

Tôi lúc này kinh ngạc nhìn chăm chăm vào tờ giấy trên tay của Việt mà lắp bắp nói:

- Cái này....cái này...tại sao anh...lại có được?

Việt nghe vậy cũng trả lời:

- Tôi quay trở lại bệnh viện nhưng không thấy em, gọi điện thì 1 người khác nghe máy và họ nói em đã bỏ quên túi xách nên tôi đã đến để lấy. Bản kết quả này cũng được nhân viên viết ở đây đưa. Tôi không dám nghĩ quá nhiều, cũng không muốn quá can thiệp vào đời tư của em, nhưng thái độ của em hôm qua làm tôi không thể nào không nhìn đến cái bản kết quả này. Tôi đã đánh cược làm liều, lấy mẫu tóc của mình xét nghiệm với mẫu tóc em cung cấp cho họ.....kết quả.....trùng khớp.....!

Nói đến đây tôi cảm nhận được đôi mắt anh đang chuyển dần sang đỏ, cái nhìn gắt gao ấy chĩa về phía tôi làm tôi khó thở, cổ

họng như bị ai chắn ngang chẳng thể thốt ra nổi 1 lời.

Việt thấy vậy bỗng nhiên gằn lên:

- Thuỳ, em giải thích đi, chuyện nÀY là thế nào?

Không biết là vì cái dáng vẻ giận dữ ấy của anh hay là vì cái kết quả trái ngang kia mà tôi vô thức ứa nước mắt, mùi vị cay đắng xộc thẳng lên khoang mũi khiến 2 hốc mắt đỏ ngàu.

Tôi không biết nên phải giải thích với anh như thế nào, bởi ngay cả chính bản thân tôi còn chẳng dám tin đây là sự thật.

Việt thấy tôi im lặng lại càng thêm mất bình tĩnh liền túm lấy bả vai tôi mà găt gao nói:

- Em nói gì đi, trả lời tôi đi, mọi chuyện là như thế nào? Chẳng phải em nói em là bị cưỡng bức sao?

Tôi đưa đôi mắt ngập nước mà nhìn lên anh, lồng ngực lúc này như bị ai đè mạnh đến khó thở, tâm can đau thắt lại mà nghẹn ngào nói:

- Trời đêm hôm ấy là 1 cơn mưa lớn...gió rít và sắp chớp thay nhau kêu gào, xung quanh tôi chỉ là 1 màu tối đen đáng sợ....tiếng cười của 1 kẻ say rượu vang lên, tôi còn chẳng thể nhìn thấy được mặt tên đó, cả người đã bị con cầm thú đấy hành hạ....anh biết không? Tên đấy đánh tôi, nó tát vào mặt tôi, rồi lại đâm vào bụng, tôi không biết đã phải chịu bao nhiêu đòn của kẻ khốn nạn đấy và cơn đau đáng sợ nhất ập đến là khi nó đem cái thứ như bần ấy vào trong tôi....mặc dù khi đấy tôi đã cố gắng kêu gào,....nhưng trời xanh bỏ mặc, vạn vật lại vô tri...tôi đã căm hận đến mức nếu biết được mặt nó, tôi nhất định sẽ tìm đến và giết nó bằng nhiều nhất dao.....(tôi

dừng lại để cố gấn nén xuống nước mắt, chua chát cười 1 cái rồi nói tiếp)....và giờ tôi đã sắp tìm được rồi....nhờ bản kết quả này đây. Anh nhìn mà không biết, còn phải hỏi lại tôi sao? Anh muốn tôi trả lời anh như thế nào?.....(tôi đã không còn giữ được bình tĩnh nữa, nước mắt đã chảy ra nhiều hơn mà gào lên)....ANH CÒN MUỐN TÔI PHẢI NÓI RÕ RA, KỂ CÀM THÚ CƯỖNG BỨC TÔI CHÍNH LÀ BỐ CỦA ANH NỮA SAO?

Nói ra được câu đấy mà cả người tôi đã không ngừng run rẩy mà Việt nét mặt cũng trở nên thờ thẩn.

Bàn tay anh đang siết lấy bờ vai tôi dần dần nói lỏng rồi buông thả xuống, anh cứ nhìn chằm chằm tôi như chưa thể tiếp nhận được điều mà bản thân vừa nghe thấy, rồi bỗng nhiên Việt lại bắt giác cười 1 cái, cái cười ấy lại khiến tôi chẳng thể vui nổi mà càng thêm đau xé lòng.

Anh khẽ quay mặt đi, không nói 1 câu gì, chỉ im lặng nổ máy lái xe chạy đi, sự im lặng ấy đủ để giết chết cả 2 trái tim chúng tôi.

Tôi không thể biết được trong lòng anh bây giờ rớt cuộc như thế nào nhưng dám chắc rằng Việt sẽ chẳng dễ dàng tiếp nhận được điều đấy, còn tôi, chắc chắn là đang đau đến nghẹt thở, đau đến thấu tận xương tuỷ, đau đến tim gan muốn nổ tung ra rồi.

Chiếc xe chạy vào cổng bệnh viện rồi dừng lại, Việt không nhìn tôi lấy 1 lần mà chỉ nhàn nhạt nói:

- Đưa bé đã được tiến hành lọc máu thành công, hiện đang được y bác sĩ chăm sóc và theo dõi. Tôi đã nhờ vả họ, em có thể ở lại hoặc về nhà nghỉ nếu cảm thấy mệt.

Tôi nghe vậy cũng nhìn sang anh 1 cái, trông chờ 1 cái nhìn đáp lại nhưng có lẽ vào lúc này lại chẳng thích hợp.

- Cảm ơn!

Nói rồi tôi cũng quay sang mở cánh cửa bước xuống, chiếc xe theo đó cũng lăn bánh rời đi.

Tôi đứng đậy dõi theo cho đến khi nó đi khuất rồi mới quay người trở vào bên trong.

Đi lại phía căn phòng nơi đứa bé đang nằm điều trị, tôi đứng ở bên ngoài nhìn nó qua tấm kính mà lòng không khỏi chua xót.

Không hiểu sao cho đến lúc này, tôi lại mới xuất hiện trong đầu 1 suy nghĩ, là sau này đứa bé lớn khôn, nếu nó hỏi tôi bố nó là ai, vậy thì tôi nên trả lời nó như thế nào?

Tôi cười cái số phận của ngày hôm nay, cười luôn cho cả những ngày về sau, bởi lo sợ rằng đường tương lai tiếp theo sẽ là những chuỗi ngày nước mắt.

Bỗng lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi vội vàng lấy trong túi xách ra, lục tìm mới phát hiện bản kết quả ADN đã để ở trên xe của Việt, khi này còn chưa có cất vào, thật hy vọng là Việt có thể để nó ở 1 nơi không ai có thể thấy.

Tiếng chuông điện thoại vẫn cứ vang lên hối thúc tôi nghe máy, tôi nhìn cái tên được lưu trên đó rồi cũng nhất nút nghe:

- Chị Hằng ạ?!

- Sao rồi, 2 mẹ con đã tìm được chỗ ở mới chưa?

- Dạ rồi chị!

- Ở đây có tốt không? Đứa bé vẫn khỏe chứ? Máy hôm nay cũng nhiều việc nên tao bận, bây giờ mới gọi được cho mày.

Tôi nghe chị nói vậy cũng thành thật trả lời:

- Cúm nó bị nhiễm trùng máu, giờ đang nằm bệnh viện để điều trị ạ.

- Nhiễm trùng máu sao? Khỏe thân thằng bé, mới mấy tháng tuổi mà hết bệnh này đến bệnh khác. Nó bị lâu chưa? Sao mày không nói?

- Đêm qua em phát hiện sốt nên mới đưa vào viện luôn, cũng nhiều việc nên không nhớ gọi điện cho chị.

- Thế nó đang nằm ở bệnh viện nhi à,

- Dạ.

- Được rồi, để tao xem rảnh 1 cái rồi tao qua thăm nó chút.

Nói rồi chị cũng dặt máy, tôi thấy vậy cất điện thoại vào túi, lúc đấy 1 cô y tá đi đến bên cạnh hỏi:

- Chị là mẹ của bệnh nhi Gia Uy phải không?

Tôi nghe vậy cũng vội vàng trả lời:

- Dạ, phải chị.

- Chị về lấy giấy tờ đem đến đây để làm hồ sơ bệnh án cho bé nhé.

Tôi nhìn cô ta gật đầu 1 cái:

- Dạ, để em về lấy.

Cô y tá nghe vậy cũng chỉ gật đầu 1 cái rồi quay đi, tôi thấy vậy lại nhìn về phía đứa bé 1 hồi rồi cũng trở ra ngoài bắt taxi đi về chung cư.

Đẩy cửa bước vào căn phòng ấy, trong lòng bỗng nhiên lại trùng xuống, có lẽ tôi chẳng thể ở đây lâu được nữa, cũng biết đâu được ngày hôm nay là ngày cuối cùng gặp anh, nhìn dáng vẻ của anh khi này, có lẽ tôi đã hiểu được phần nào.

Đi vào trong phòng lục tìm những giấy tờ cần thiết bỏ vào túi, cũng may khi trước nhờ Việt, tôi mới có thể làm giấy chứng sinh cho đứa bé, thêm cả bảo hiểm cho nó.

Kiểm tra thấy đã đầy đủ giấy tờ, tôi bỏ hế vào túi rồi quay ra ngoài lại đi đến bệnh viện.

Làm xong mọi thủ tục tôi ở lại với đứa bé, vào lúc chập tối chị Hằng cũng đến thăm 1 lúc rồi lại vội vã đi làm.

Cũng theo như những gì tôi đã suy nghĩ, Việt từ hôm đó không còn xuất hiện hay liên lạc với tôi nữa, tôi hiểu việc anh làm và cũng cảm thấy chẳng có gì là lạ. Mà tôi vì bận bịu chăm sóc đứa bé nên chuyện đấy cũng gác lại 1 bên.

Cho đến 2 tuần sau, đứa bé cũng đã dần ổn định, bác sĩ nói ngày mai có thể cho xuất viện.

Tối hôm ấy, tôi vừa mới giặt giũ những đồ bẩn của đứa bé phơi lên để cho kịp ngày mai khô rồi quay trở vào phòng lại liền có chút

giật mình nhìn người đàn ông đang đứng im lặng ở đấy nhìn đứa bé mà bất giác gọi tên:

- Việt?!

Anh nghe vậy cũng chậm rãi nhìn sang tôi rồi nói:

- Có bạn không? Tôi muốn nói chuyện với em 1 lát.

Tôi nhìn anh có chút khó hiểu nhưng rồi cũng gật đầu, chỉ là lúc này, đứa bé lại khóc tỉnh dậy, tôi vội vàng ôm lấy nó dỗ dành rồi pha sữa, Việt thấy vậy cũng lên tiếng:

- Em cho nó uống sữa và ngủ đi, tôi ra ngoài đợi em ở phía sân sau.

Nói rồi anh cũng quay người trở ra ngoài, mà tôi đứng đấy ôm đứa bé tâm trạng cũng trở nên tồi tệ.

Cốm uống sữa xong thì lại thức chơi, mà nó mới khỏi bệnh nên tôi cũng không muốn ôm con ra ngoài sương gió, đành ngồi chơi với nó rất lâu thì đứa bé mới chịu đi ngủ.

Sau khi đắp chăn, chèn chặn cẩn thận, tôi nhờ 1 chị là người nhà của sản phụ cùng phòng để ý hộ rồi cũng đi ra ngoài.

Đi ra đến khoảng sân ở sau khu nhà tầng bệnh viện, nhìn từ xa đã thấy bóng lưng to lớn đang ngồi trên chiếc ghế đá, màu khói thuốc bay lên mờ ảo cả 1 khoảng không.

Tôi từng bước nặng nề đi lại, vô tình dưới ánh đèn yếu ớt, lại nhìn thấy đồng tàn thuốc ở dưới chân anh, có chút lo lắng mà nói:

- Việt, anh đã hút rất nhiều thuốc rồi?

Việt không bận tâm câu hỏi của tôi, mà lại chỉ nhàn nhạt lên tiếng:

- Từ khi nào em đã có nghi ngờ?

Nghe anh nói vậy tôi có chút khựng lại rồi chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, nhìn về phía khoảng không vô định mà nói:

- Là cái hôm anh thấy tôi có khác lạ đấy. Khi ấy vì bật tivi không được, tôi lục tìm điều khiển mới phát hiện 1 quyển sổ tay, hình như là của mẹ anh thì phải, trong đấy đều được lưu giữ hình ảnh của anh qua những năm lớn dần. Và rồi tôi phát hiện tấm ảnh 2 tháng của anh lại rất giống bé Cốm.

Việt nghe vậy lại cười nhạt 1 cái rồi nói:

- Hoá ra là vì quyển sổ đấy. Nó là của mẹ tôi, bà vẫn luôn mang theo bên người để đem đi khoe với bạn bè, tôi vì không thích nên mới lấy và đem cất ở đấy. Thật ra việc nói căn hộ đấy là của bạn tôi cũng chỉ là nói dối em, vì tôi sợ nói là của tôi, em sẽ không đồng ý ở lại.

- Ngay khi phát hiện ra quyển sổ, tôi đã nghi ngờ về việc đó rồi.

Việt lúc này vút điếu thuốc đã tàn hết xuống đất rồi lại lấy điếu khác ra châm lên hút mà nói tiếp:

- Thế nên khi tôi xuất hiện, em liền hỏi tôi những câu ngớ ngẩn, còn giả vờ để lấy tóc của tôi để đi làm mẫu nghiệm sao?

Khoé mắt tôi đã bắt đầu cảm thấy cay cay, vẫn cố gắng ổn định cảm xúc mà nói:

- Phải. Tôi đã lấy nó đem đi xét nghiệm, kết quả lúc đầu anh và đứa bé là 2 cha con, thế nên khi đấy tôi vẫn luôn chửi và trách móc anh, cho đến khi đứa bé bị sốt và đưa vào bệnh viện. Bác sĩ nói cần phải lọc máu, nhóm máu Rh-, anh không có, tôi không có mà người có lại là bố anh. Tôi lúc đấy thật sự cảm thấy hoang mang, không dám đưa suy nghĩ của mình đi quá xa nhưng sự day dứt và dày vò lại thôi thúc tôi, tôi lại quyết định đi kiểm tra lại 1 lần nữa. Anh biết gì không? Cô gái ở đấy nói với tôi là nhầm mẫu vật của cặp khác.....cho đến bây giờ tôi lại thấy, giá mà khi đó cô ấy không nói nhầm thì có lẽ mọi chuyện không tệ đến mức này.

- Thời gian qua tôi đã cầm bản kết quả và mẫu nghiệm đi rất nhiều nơi....thật đáng tiếc, kết quả vẫn không thay đổi.

Giọng nói của anh lại có phần đáng thương, tôi nghe vậy trong lòng bỗng đau ghê gớm, cố gắng cười gượng 1 cái rồi nói:

- Tôi cũng đã suy nghĩ rất nhiều, dù sao chuyện đấy tôi cũng không muốn nhắc đến nữa, bí mật này coi như chỉ tôi và anh biết. Sống để bụng, chết đem theo. Và giữa chúng ta, đến đây là được rồi, mọi chuyện khi trước.....tôi sẽ quên đi!

Nói được 4 chữ cuối mà cổ họng tôi muốn nổ tung ra, lồng ngực tức nghẹn đến nghẹt thở, 1 giọt nước mắt chảy dài xuống rớt trên mu bàn tay rồi thấm dần vào da thịt đến tê tái.

Việt lúc này lại im lặng 1 hồi, nhìn về phía trước hút từng đọt thuốc khói dày đặc rồi chậm rãi lên tiếng, giọng nói có phần đau thương:

- Chưa bao giờ tôi để bản thân hút nhiều thuốc đến như vậy, thế nên bây giờ mới biết hoá ra cái mùi cay nồng của khói thuốc lại có

thể giúp nỗi đau ở sâu bên trong bớt nhói lên. Tôi còn nhớ cái đêm em ôm bụng mình cầu cứu tôi đưa em đến bệnh viện, rồi lần gặp lại ở quán hát cùng nhau chạy trốn, cả những đêm dầy dụa triền miên đến mệt mà thiếp đi và cho tới bây giờ, cùng em đứng ở đây, tôi mới phát hiện ra 1 điều có hút bao nhiêu thuốc cũng không thể nào dập tắt được nỗi đau.....(anh bỗng dừng lại đưa tay lên lấy điều thuốc ở trên miệng vứt xuống đất, để giày da dẫm thẳng lên đó dập chút tàn yếu ớt rồi từ từ quay sang nhìn đối diện tôi, cái ánh nhìn khổ sở làm tôi ám ảnh, anh chậm rãi mà nói tiếp).....của 1 kẻ đã trót yêu mẹ của em trai mình....!

Tôi ngớ ngàng nhìn lên gương mặt anh bằng đôi mắt ứa 2 dòng lệ đã chảy dài xuống gò má xanh xao, qua những giọt nước lưng tròn vẫn còn nhìn rõ được gương mặt đau lòng của đối phương với 2 hốc mắt đã đỏ hoe.

Mọi thứ bỗng nhiên trở nên khó xử, tôi chẳng biết bây giờ nên nói gì bởi cổ họng đã nghẹn lại đến khó thở.

Việt thấy vậy lại chỉ nhẹ nhàng đưa tay lên lau đi giọt nước mắt đã trực rơi xuống của tôi rồi lại bình thản nói tiếp:

- Đừng suy nghĩ nhiều, hãy giữ sức để còn chăm sóc đứa bé. Em cứ làm những gì khiến em thấy thoải mái, bao nhiêu đau khổ, về sau tôi sẽ thay ông ấy gánh hết cho em.

Nói rồi lại từ từ cúi đầu xuống, bờ môi nhẹ nhàng đặt lên môi tôi 1 nụ hôn lướt qua, nụ hôn ấy tại sao lại lạnh nhạt đến như vậy.

Việt đứng dậy chỉ để lại 1 câu "nghỉ ngơi sớm" rồi cũng quay người rời đi, bỏ lại tôi ngồi thẫn thờ ở đấy với dòng lệ thi nhau chảy dài xuống.

Đời là vô thường, tình là dây oan, đến rồi đi cũng là 1 kiếp người, mấy ai được trọn vẹn yêu mà chẳng đau thương hết 1 đời.

Phận làm người được thượng đế ưu ái hơn vạn vật, chính là để cho chúng ta ném được những trái ngọt đắng mà do ngài ấy tạo ra.

Cả cái đêm đấy tôi chẳng thể ngủ được, chỉ biết nằm khẽ thút thít nhìn đứa trẻ ngây thơ đang say sưa ngủ mà không khỏi chạnh lòng.

Đón ngày mới với 2 đôi mắt thâm quầng, tôi thu dọn đồ đoàn rồi ôm đứa bé đi ra làm thủ tục xuất viện.

Xong xuôi mọi thứ cũng xách đồ trở ra ngoài đón 1 chiếc taxi vừa định ngồi lên thì 1 chiếc xe khác dừng ngay đấy, mở cửa bước xuống là người phụ nữ làm tôi kinh ngạc, gương mặt bà hiện rõ sự tức giận đi lại phía tôi, trên tay cầm 1 tập giấy ném thẳng vào mặt tôi mà lớn tiếng nói:

- Tôi biết loại người như cô tiếp cận thằng Việt là có mục đích nhưng thật không ngờ cô lại tham vọng muốn có tài sản nhà tôi nên mới ôm đứa bé đến để gây áp lực cho nó đúng không? Tôi nói cho cô biết, tôi và lão già chết tiệt đó đã sớm ly hôn từ lâu rồi, tài sản cũng đã chia theo luật, giờ cô có lôi đứa bé này ra thì cũng đừng hòng moi được 1 đồng từ cái nhà này.

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 22-23

3 chap nữa là full rồi, cứ đẩy tt cao nhất là em up, chap sau p hơn chap trk đấy□□

Truyện ngắn: Gái một con✿

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 22 + 23✿

Tôi chẳng kịp hiểu được chuyện gì, đôi mắt dán chặt vào những tờ giấy đang rơi xuống chân mình mà cả người chết sững.

Vòng tay bắt đầu siết chặt lấy đứa bé, rồi từ từ nhìn đến người phụ nữ trước mắt, lo sợ và lúng túng:

- Bác.....cháu.....chuyện này.....

Tôi còn chưa kịp nói hết, bà liền vung tay lên tát tôi 1 cái đau điếng khiến tôi kinh ngạc chỉ biết tròn mắt nhìn, đứa bé vì điều đấy mà tỉnh dậy khóc thét lên, tôi vội vàng đỡ dành nó mà giọng nói đã nghẹn lại:

- Côm ngoan nào, nín đi con!

Bà lại chẳng vì đứa bé đang khóc đến đỏ mặt tía tai mà dừng lại, vẫn nhìn tôi bằng đôi mắt giận dữ mà quát lớn:

- Loại phụ nữ như cô đúng là nham hiểm và mưu mô, không từ các thủ đoạn để leo lên giường đàn ông, ngủ với bố nó không kiếm được gì bây giờ lại quay sang ngủ với con trai người ta, rồi lợi dụng đứa bé để ép nó sang tài sản sang cho cô đúng không? Mục đích của cô để đứa bé này ra là để đi lừa gạt người khác, đúng là loại mẹ vô phúc.

Tôi cố gắng kéo chiếc khăn bịt xuống 2 tai của đứa bé, áp người nó vào lòng mình rồi lại hướng đôi mắt đang ngấn nước đến bà mà nói:

- Bác hiểu lầm rồi, cháu thật sự không có lừa gạt ai cả.

- Hiểu lầm? Hừ, cô cũng giỏi giả bộ lắm, cứ ra vẻ khổ sở cho người khác thương hại nhưng ai biết được lòng dạ thì đầy rắn rết. Tôi nói ở đây để cho thiên hạ biết cái bộ mặt của cô mà tránh xa ra.

Nói rồi bà liền nhìn ra xung quanh mà lớn tiếng:

- Đây, mấy chị em nhìn kỹ cái mặt cô ta mà giữ chồng con tránh xa ra nhé. Không cẩn thận cô ta cướp cả luôn đấy. Nhà tôi đây thì bỏ nhau lâu rồi, có đứa con trai sắp đến tuổi lấy vợ, cô ta lúc đầu cặp kè ngủ với chồng tôi rồi để ra đứa con này, nhưng chắc không kiếm chác được gì bây giờ tìm đến giả vờ đáng thương với con trai tôi, ngủ với nó rồi lừa nó chia tài sản sang tên cho con cô ta. Loại người nham hiểm như thế này mọi người nên đề phòng.

Xung quanh lúc này già trẻ đều có, bọn họ đều chuyển tầm nhìn đến tôi, anh lái taxi có lẽ thấy phiền phức cũng liền lái xe rời đi, những lời bàn tán bắt đầu vang lên.

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh mà đôi mắt đã đỏ hoe, sống mũi cũng đã trở nên cay xè, nhìn người phụ nữ ăn mặc sang trọng kia mà lên tiếng:

- Bác, cháu chưa bao giờ đòi hỏi 1 tài sản nào của nhà mình, hơn nữa kể cả chuyện đứa bé cháu cũng mới biết đây. Thật sự cháu không hề có mục đích gì, biết anh Việt cũng là tình cờ, giờ cháu sẽ ôm đứa bé rời khỏi đây, nên bác không cần phải lo.

Bà nhìn tôi cười khẩy 1 cái rồi lấy trong chiếc túi xách đắt tiền ra 1 tờ giấy khác ném vào người tôi:

- Cô không đòi? Thế đây là cái gì đây? Nó mua 1 căn hộ và sang tên cho cô, còn làm 1 quyển sổ tích kiệm đứng tên cô và chuyển tiền vào đó. Hừ, cô kiếm đủ rồi nên giờ nói muốn rời khỏi đây đúng không?

Nghe bà nói mà tôi không thể nào tin được đó là sự thật, túi đồ xách trên tay rơi phịch xuống đất, tôi cúi người nhặt lại tờ giấy ban nãy lên mà nhìn chăm chăm vào nó. Căn hộ mà tôi đang ở nhờ kia Việt đã chuyển nó sang tên tôi, thêm 1 quyển sổ tiết kiệm với số tiền mà tôi nghĩ mấy đời nhà tôi cũng không kiếm được.

- Cái này....cháu....thật sự....không biết.....!

Lời vừa dứt, 1 bàn tay đưa ra giật lại tờ giấy, sau đó là giọng nói quen thuộc vang lên:

- Từ khi nào mẹ có thói quen vào phòng người khác để lục đồ như vậy?

Tôi ngỡ ngàng quay người sang nhìn anh, 2 hốc mắt theo đó cũng trực trào nước mà bà thấy vậy cũng lên tiếng:

- Việt, mà có ngu thì cũng ngu vừa thôi con. Khi trước mẹ cứ nghĩ là mà chỉ vui chơi qua đường rồi thôi, không nghĩ mà lại đại đột đến mức này. Mẹ nói cho mà biết, mẹ sẽ không cho mẹ cô ta 1 đồng nào cho dù đó là tài sản của mà.

Việt lúc này nét mặt thật sự tức giận nhìn đến bà mà gắt:

- Con đã nói không thích bị ai quản thúc cuộc sống của mình, nếu mẹ còn muốn nhìn thấy con trở về nhà thì đừng can thiệp vào chuyện này nữa.

Nói rồi Việt liền cúi người xuống nhặt túi đồ của tôi lên rồi túm lấy cánh tay tôi kéo đi ra xe của anh, mở cửa đẩy tôi vào rồi đến vị trí của mình ngồi vào mà lái đi thẳng.

Tôi lúc này vừa dỗ dành đứa bé, vừa khóc lóc mà nước nỡ nói:

- Việt, như thế là thế nào? Tôi chưa bao giờ từng dò hỏi anh cái gì, kể cả sau khi biết chuyện này, tôi cũng không yêu cầu anh phải cho tôi cái này, cho tôi cái khác, thời gian qua anh giúp đỡ mẹ con tôi như vậy là đủ rồi, tôi rất biết ơn. Mọi chuyện đừng ở đây đi, ý tốt của anh, tôi nhận.

Anh nghe nhưng chẳng trả lời tôi, vẫn im lặng lái xe đi thẳng về chung cư rồi dừng lại đi xuống mở cửa cho tôi:

- Em xuống xe đi, vào nhà rồi nói chuyện.

Tôi nghe vậy nhìn anh 1 hồi rồi cũng ôm đứa bé và xách túi đồ xuống xe rồi đi vào trong, Việt vẫn chỉ im lặng theo sau.

Đi đến căn phòng, tôi mở cửa bước vào, ôm đứa bé đi về phòng đặt nó nằm lên giường, rồi quay ra đi pha chút sữa cho nó bú.

Xong xuôi mọi thứ, Cóm ngủ tôi mới trở ra ngoài, thấy Việt đang ngồi trên ghế sofa tay cầm điếu thuốc khói nghi ngút. Tôi đóng cửa phòng lại rồi đi về phía anh, khói thuốc quá nhiều sộc thẳng vào khoang mũi khiến tôi ho nhẹ 1 tiếng, Việt thấy vậy liền vội vàng dập điếu thuốc vào chiếc gạt tàn rồi nhìn tôi nói:

- Xin lỗi!

Tôi nghe vậy cũng chỉ gạt nhẹ đầu 1 cái:

- Không sao, anh cũng nên ít hút thuốc đi 1 chút.

Nói rồi tôi cũng ngồi xuống bên cạnh anh, chỉ là lúc này đã tự tạo 1 khoảng cách nhất định.

Việt thấy vậy lại hình như khoe môi có cười nhạt 1 cái rồi chậm rãi nói:

- Tôi biết chuyện này sẽ gây cho em thêm gánh nặng, nhưng chỉ là tôi nghĩ đó là chút bồi thường cho những gì em đã phải chịu đựng, chưa nói đến việc đưa bé.....là con cháu của họ Phạm, nó cũng sẽ được hưởng 1 phần liên quan. Tôi không vì thương hại, mà đó là quyền lợi, vậy nên em cứ nhận lấy, về mẹ tôi, tôi sẽ biết cách giải quyết.

Tôi nghe vậy lại nhìn anh mà cổ họng nghẹn đắng lại, lồng ngực lúc này trở nên tức tối, sau lời nói của anh tôi qua, thật sự khiến bản thân tôi day dứt khủng khiếp. Không phải là tôi không biết tâm ý của anh, mà chỉ là đang cười khở cho cái mối tình trái ngang này. Bây giờ tôi lại mới ao ước, giá mà đưa bé là con anh thì tốt biết mấy, nghĩ vậy trong lòng lại cười giễu 1 cái, đúng là con người ta, lúc đến thì nhất quyết không thừa nhận, lúc qua đi thì hy vọng lại quay về.

- Ngày tôi lên cơn đau đẽ, người đàn ông mà tôi níu tay nhờ vả là anh. Ngày tôi ngã quy trên vũng máu vì băng huyết, người không ngại bẩn mà ôm lấy tôi đưa đến bệnh viện là anh. Lần bé Cốm bị suy hô hấp, cần điều trị kịp thời mà tôi khi dấy 2 bàn tay trắng nghèo nàn, người đàn ông đứng ra yêu cầu chữa trị cho nó cũng là anh. Kể cả việc nhóm máu hiếm kia nữa, tôi còn chưa kịp cảm ơn!. Việt, mọi thứ anh làm cho tôi vốn đã bù đắp đủ rồi, phần còn lại là tôi phải tự gánh. Thế nên đừng để tôi ỷ lại vào anh, tôi sẽ chẳng bao giờ tự đứng lên được.

Việt lúc này quay mặt nhìn sang tôi, bây giờ tôi mới có thể để ý kỹ gương mặt anh, hình như đã có chút xanh xao và gầy đi, 2 hốc mắt từ khi nào lại sâu hoắm còn có chút thâm quầng, thời gian quan anh có lẽ đã ngủ rất ít thì phải. Dáng vẻ của anh như vậy, thật sự khiến tôi đau lòng.

Anh nhìn tôi bằng đôi mắt khổ sở, cái nhìn ấy như muốn từng chút bóp nghẹt trái tim tôi, có 1 chút khó khăn mà nói:

- Tôi muốn làm nhiều điều hơn thế nữa, nhưng đến bây giờ, đây là tất cả những gì tôi có thể cho em, cũng là lần cuối cùng có thể quan tâm em. Thùy, đừng phụ tôi.

Lời anh nói khiến tôi nghẹn thở, 2 hàng nước mắt không kìm chế được liền chảy trào ra. Tôi hiểu ý của anh, cũng biết được đây là cách giải quyết tốt nhất cho chuyện này, nhưng không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy khó chịu đến như vậy.

Tôi mím môi lại để cố ngăn đi tiếng nấc, bàn tay đưa lên vội vàng lau đi những giọt nước mắt nhưng không hiểu sao càng lau nó lại càng thi nhau ra nhiều. Tôi nhìn anh mà phải gồng mình lên rồi gật đầu gắng gượng nói:

- Được!

Việt nghe vậy bờ môi lại khẽ cười 1 cái, cái cười ấy lại càng khiến tôi đau thêm, anh đưa bàn tay lên định giúp tôi lau đi nước mắt nhưng cánh tay dừng lại giữa không trung 1 lúc rồi bỗng nhiên kéo cả người tôi ngã vào lòng anh mà ôm chặt lấy. Không hiểu sao chỉ 1 hành động đấy thôi, khiến bao nhiêu cảm xúc của tôi liền vỡ òa ra, tôi chẳng còn kìm nén nữa mà mặc kệ cho nước mắt cứ chảy ra 1 cách tự nhiên.

Có lẽ khóc quá nhiều khiến tôi mệt mỏi mà thiếp đi từ lúc nào chẳng hay, cho đến khi tiếng đập cửa vang lên dồn dập tôi mới lơ mơ tỉnh dậy thấy mình đang nằm ngủ trên chiếc ghế, nhìn xung quanh đã chẳng thấy Việt, anh về từ lúc nào tôi cũng không biết nữa.

Tiếng đập cửa mỗi lúc 1 thúc giục, tôi vội vàng ngồi dậy rồi đi ra phía cửa, đưa tay vặn chiếc nùm rồi mở ra, bóng người đàn ông đứng đấy làm tôi kinh ngạc.

Người đàn ông ở độ tuổi xấp xỉ 60, gương mặt nhìn kỹ vẫn có nét trẻ trung chỉ là râu ria để lâu không cạo, ăn mặc có chút lồi thối, nhưng không hiểu sao nhìn ông ta tôi có cảm giác khá giống ai đó, mà trống ngược không hiểu sao lại đập mạnh rồi nói:

- Bác....bác tìm ai?

Người đàn ông ấy nghe vậy lại nhìn tôi cười nham nhở 1 cái rồi nói:

- Ế, em gái, đừng gọi là bác, gọi bằng anh thôi!

Khi giọng nói của ông ta vừa cất lên, cả người tôi bỗng nhiên bàng hoàng, cái âm thanh ấy đánh mạnh vào trí óc tôi, giọng điệu lặp đi lặp lại trong đầu, cảnh tượng của đêm mưa gió bão bùng lại kéo về: " Ế, em gái, trời mưa mà đứng đây làm gì?.....Mẹ mày, bố lại băm chết cụ mày giờ!.....Con đĩ, cầm mòm cho bố mày không tao giết đấy.....".

Cả người tôi trở nên run rẩy, 2 con mắt đỏ ngầu to lên, ngay sau đấy liền vội vàng đóng cánh cửa lại nhưng ông ta đã nhanh tay hơn giữ lấy nó, dùng sức đẩy ra mà nhìn tôi nói:

- Vội đi đâu thế, lâu ngày không gặp nên nói chuyện chút chứ, không nghĩ chỉ 1 đêm mà có ngay đứa con rơi được, em gái cũng mất phết đấy.

Tôi vẫn cố gắng dùng sức để đóng cánh cửa không cho ông ta đi vào, giọng nói lộ rõ sự sợ hãi:

- Ông nói cái gì, tôi không biết, ông nhầm người rồi.

- Lừa ai hả em gái, sáng nay anh vô tình thấy câu chuyện của em với bà vợ cũ ở cổng bệnh viện rồi, nên đã theo 2 đứa về đến đây, đợi mãi thằng Việt nó đi mới dám vào gặp em đấy. Công nhận em gái cũng cao tay ghê gớm, còn dám ve vờn cả con trai của anh để lừa nó chuyển tài sản sang.

- Ông điên rồi, tôi không quen ông, tôi không hiểu ông nói gì hết, mau đi ra khỏi đây đi.

Lời vừa dứt, ông ta liền mạnh tay đẩy cánh cửa về phía tôi, khiến tôi không kịp phản ứng liền ngã xuống đất, cả người lúc này toát mồ

hôi hột mà thụt lùi lại phía sau nhìn đối phương đang từng bước đi vào:

- Ông không đi khỏi đây, tôi sẽ la lên đây.

Ông ta nghe vậy nét mặt vẫn bình thản nói:

- Bình tĩnh đi em gái, anh chỉ định vào thăm em và thăm con chúng ta thôi, đừng sợ.

Tôi kinh sợ đến độ tái mặt, nước mắt chảy dài xuống mà gáp gáp nói:

- Ông nhầm rồi, nó không phải là con ông, mau đi ra khỏi nhà tôi.
CÓ AI KHÔNG, LÀM ƠN CỨU TÔI, CÓ ĂN CƯỚP!

Tôi sợ hãi hét toáng lên, ông ta liền lao đến bịt miệng tôi lại, cái đôi mắt đỏ ngầu y như đêm hôm đấy nhìn sâu xé vào tôi mà gằn lên nói:

- Câm miệng cho tao, giấy tờ của căn hộ này và sổ tích kiệm mày để đâu, đưa hết đây cho tao thì tao còn tha cho.

Tôi bị bóp miệng đến khó thở, 2 hốc mắt chảy trào nước mà chỉ biết lắc đầu liên tục, bàn tay đưa lên bấu chặt vào tay ông ta dùng sức để gỡ ra.

Ông ta thấy vậy mới bỏ tay ra khỏi miệng, rồi nhanh chóng bóp lấy cằm của tôi mà nói:

- Nói mau, mày để nó ở đâu.

Tôi kinh hai mà run rẩy đưa bàn tay lên chỉ về phía chỗ tivi mà khó khăn nói:

- Tôi....tôi...để....để...ở ngăn kéo tủ....

Ông ta nghe vậy liền buông tôi ra mà lao về phía tủ lục tìm. Tôi lợi dụng sơ hở lồm cồm bỏ ra ngoài mới sức nhớ đưa bé còn ở trong phòng mà liền quay người lại, lấy hết can đảm từng bước nhẹ nhàng đi lại phía bàn cầm lọ hoa ở đấY lên đi lại phía sau đối phương mà đập mạnh xuống.

Ông ta đau đớn ôm đầu mình la lên rồi ngã gục xuống sàn, tôi thấy vậy liền vội vàng chạy vào trong phòng khoá trái cửa lại rồi lao ra phía cửa sổ hét lớn:

- LÀM ƠN GIÚP TÔI, CÓ ĂN CƯỚP!

Tiếng đập cửa rầm rầm ở bên ngoài, đứa bé giật mình khóc thét lên, tôi cũng nức nở mà gào trong nước mắt:

- Có kẻ ăn cướp, ai đó giúp tôi với.

Tiếng đập cửa ở bên ngoài đã dừng lại, tôi hô thêm mấy tiếng nữa rồi cũng đi ra phía cửa phòng cố lắng nghe bên ngoài.

Lúc này những tiếng bước chân dồn dập kéo đến , có cả tiếng nói thất thanh của nam nữ vang lên:

- Nó kia kìa, nó chạy đường đó.

- Mau bắt lấy nó.

Lúc này mới chắc chắn ông ta đã rời khỏi đây, tôi mới dám thở mạnh 1 tiếng, cả người bỗng nhiên mất hết sức lực mà ngồi thụp xuống dựa lưng vào cánh cửa, nước mắt vẫn không ngừng chảy dài ra.

Tiếng đũa bé vẫn thất thanh khóc, tôi cố gắng lết từng bước đi lại phía giường cả người vẫn còn cảm nhận được sự run rẩy mà đũa tay bé nó lên, nỗi sợ hãi khiến tôi vẫn chưa hoàn hồn.

Lúc này tiếng gõ cửa phòng vang lên cùng giọng nói của người phụ nữ vọng vào:

- Cô gái, có sao không? Nó bỏ chạy rồi.

Tôi nghe vậy mới lững thững đi lại mở cánh cửa nhìn người phụ nữ đang đứng ở đấy, phía bên ngoài kia vào người ở phòng bên đứng nhìn vào mà lấp bắp nói:

- Cảm...cảm ơn!

- Không sao chứ? Có bị mất mát gì không?

- Dạ....không!

- Ừ, thế là tốt rồi. Trộm cướp bây giờ ghê thật, ban ngày ban mặt vào hẳn chung cư để ăn cướp, phải báo việc này với quản lý để họ có biện pháp bảo vệ chặt chẽ hơn.

Nói rồi người phụ nữ ấy quay người trở ra, mấy người ở ngoài đứng ngó vào bàn tán vài lời rồi cũng về phòng, bảo vệ của chung cư và người phụ trách quản lý cũng đến hỏi thăm tôi và hứa sẽ có bảo vệ chặt chẽ hơn.

Mặc dù là như vậy nhưng cả buổi hôm ấy tôi không dám ra ngoài, cửa cũng khoá trái, chỉ quanh quẩn trong phòng như vậy, cảm giác sợ hãi vẫn chưa trôi qua đi.

Tôi vốn định gọi cho Việt nhưng nhớ lại lời anh nói, chỉ sợ tôi kể cho anh nghe anh lại thêm lo lắng, dây dưa mãi lại càng khó dứt chỉ khổ nhau thêm nên đành thôi.

Sau khi cho Cốm uống sữa và đi ngủ, tôi lấy điện thoại đi ra phía ngoài phòng khách bấm gọi cho chị Hằng, tiếng chuông vang lên 1 hồi rồi mới có người bắt máy:

- Gọi chị có chuyện gì thế?

Tôi nghe vậy cũng trả lời:

- Chị ơi, giúp em tìm 1 phòng trọ giá rẻ mà an toàn 1 tí.

- Ờ, sao bảo mà thuê được phòng rồi?

- Vâng, nhưng ở đây không an toàn, hôm nay có cả ăn cướp vào.

- Khiếp, ở đâu mà kinh thế? Thế có mất gì không?

- Không chị ạ, nhưng không bày được nó nên em đang sợ không dám đi ra ngoài.

Lúc này ở đầu bên kia có giọng nói con trai truyền vào:

- Mà có nhanh lên không Hằng.

Tôi nghe vậy cũng lên tiếng:

- Chị đang đi làm ạ?

- Ừ, thế này nhé, mai mà qua tao, tao dẫn mà đi đến 1 số chỗ, ưng chỗ nào thì thuê nhé.

- Dạ.

Nói rồi chị tắt máy, tôi cũng đặt chiếc điện thoại xuống bàn mà thở mạnh 1 cái.

Cùng lúc đấy, tiếng gõ cửa ở bên ngoài vang lên, cả người tôi bỗng nhiên lạnh toát, đôi mắt kính hãi nhìn ra phía cửa, trống ngực đập mạnh, sợ đến nỗi không dám cử động.

Tiếng gõ cửa vẫn cứ vang lên, lòng bàn tay tôi đã ướt nhũn, đôi mắt vẫn dán chặt vào phía đó rồi đứng dậy định tìm 1 cái gì đấy để phòng vệ thì ầm thanh dừng lại.

Không gian quay trở lại sự im lặng, tôi thở phào 1 cái thì chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên làm tôi giật mình.

Nhìn cái tên hiện ở trên đấy mới hoàn hồn, chần chừ 1 hồi cũng cũng cầm lên mà bắt máy:

- Alo!

Đầu bên kia là giọng nói có chút say mèm:

- Em không có nhà sao? Tôi gõ cửa mãi nhưng không có người trả lời.

Tôi nghe vậy mới nhìn ra phía ngoài, có chút ngỡ ngàng nói:

- Là anh sao? Vậy đợi tôi chút.

Nói rồi tôi cũng tắt máy đi lại phía cửa mở ra, Việt trong bộ dạng quần áo luộm thuộm, bên bờ sơ vin, bên lại không, gương mặt đỏ ngàu, cả người toàn là mùi rượu nồng nặc. Tôi thấy vậy lại lên tiếng:

- Việt, anh uống rượu sao?

Anh không trả lời tôi, đẩy cửa đi vào trong, lại phía chiếc ghế sofa ngồi xuống.

Tôi lúc này cũng đóng cửa lại rồi quay người đi rót cho anh 1 cốc nước lọc đem đến đặt xuống bàn rồi ngồi xuống bên cạnh mà lên tiếng:

- Muộn rồi, anh còn đến đây có việc gì không?

Việt lúc này thả người dựa vào thành ghế mà thờ dài 1 tiếng, đôi mắt vì rượu đã mờ màng nhìn lên phía trần nhà rồi nói:

- Cả ngày nay người tôi luôn có cảm giác trống rỗng, trong lòng cứ thấy khó chịu kỳ lạ, có thể lâu quá không uống chút gì đó kích thích nên tôi mới đi uống chút rượu. Chỉ là uống hết 1 chai, cái cảm giác ấy vẫn không qua đi, không hiểu sao tôi lại thôi thúc bản thân mình đến đây. Giờ thì cảm thấy ổn rồi, hoá ra cái cảm giác đấy là sự thiếu vắng của em.

Tôi nghe vậy lại nhìn anh ứa nước mắt, nỗi đau đang cố giấu nhẹm xuống lúc này lại trỗi lên.

Việt ngồi thẳng dậy nhìn sang tôi, bàn tay đưa lên chạm nhẹ vào gò má, vén vài sợi tóc đang buông xoã trên mặt, giọng nói có chút khỗ sở:

- Thuỳ, đêm nay, tôi cần em, được không?

Câu nói của anh khiến tim tôi thất lại, đôi mắt ngấn nước nhìn người đàn ông trước mặt, anh từ khi nào chẳng còn đáng vẻ tươm

tuốt đào hoa nữa, mà thay vào đó là bộ dạng đáng thương đến nao lòng.

Tôi khẽ mím môi lại mà chỉ gật đầu 1 cái, Việt lúc này từ từ cúi mặt xuống, 2 gương mặt dần dần áp sát vào nhau, bờ môi kia chạm nhẹ lên môi tôi sau đó lại dịu dàng dùng đầu lưỡi nóng bỏng tách miệng tôi ra, luồn vào bên trong háit gao cuốn lấy chiếc lưỡi của tôi.

Tôi gỡ bỏ hết nhưng găng gươngng ở trên mình, 2 tay vòng qua cổ anh hôn đáp trả, mà giọt nước mắt không hiểu sao vẫn chảy dài xuống.

Bàn tay anh đưa lên nhẹ nhàng luồn vào bên trong áo tôi, đi đến nơi bầu ngực mà xoa bóp.

Tôi cũng chẳng e dè gì mà chậm rãi cởi từng chiếc cúc áo sơ mi của anh ra, Việt lúc này trở nên mãnh liệt hơn, rời nụ hôn xuống cổ, anh đẩy áo tôi lên cao rồi cúi mặt vào rãnh ngực dùng đầu lưỡi lượn lờ quanh đấy.

Vòng tay tôi ôm chặt lấy đầu anh, ngửa cổ ra sau, cả người thả lỏng mà hưởng thụ.

Anh từng bước nhẹ nhàng cởi bỏ hết những lớp rào cản trên người tôi xuống, đặt nhẹ tôi gối đầu lên thành ghế, đưa bờ môi lượn lờ khắp cơ thể tôi, đến đâu là lại để lại 1 dấu ấn riêng biệt.

Khi gương mặt anh cúi xuống nơi phía dưới, đầu lưỡi nóng bỏng chạm nhẹ vào nơi mật tụy, cả người tôi bỗng nhiên run lên rồi khẽ vắn vẹo:

- Uhm....Việt...đừng.....!

Anh không để tai rời tôi, đầu lưỡi không an phận bắt đầu càn quấy nơi bên trong, cả người tôi co rút lại từng đợt:

- Ummm.....Việt.....ahh....

Cảm nhận được 1 sự ướt át, 1 dòng nước ở đáy chảy ra, Việt đưa tay đỡ tôi ngồi dậy, sau đấy đem cả sự cao ngạo kia đi sâu vào bên trong, tôi cũng ngửa đầu ra sau đón nhận:

- Ahhhh.....

Ở phía dưới bắt đầu co rút, Việt 2 tay túm chặt lấy eo tôi dùng sức nhấp từng nhịp mạnh mẽ, 2 bầu ngực nảy nở theo đó cũng va chạm vớ cơ thể của anh, tôi đắm chìm trong sự hưng phấn:

- Ummm.....ahhhh.....uhmm....Việt.....

Hơi thở của anh gấp gáp phả vào mặt tôi, giọng nói cũng trở nên đứt quãng:

- Thuỳ.....tôi sẽ rất nhớ em....!

Câu nói ấy càng khiến cơ thể tôi có phản ứng mạnh. Mặc dù là đang đi đến khoái cảm nhưng trái tim vẫn nhói lên 1 tia đau nhức.

Chưa bao giờ tôi cảm thấy cơ thể mình lại hoà hợp với anh đến như vậy, hoà hợp đến nỗi mỗi lần da thịt chạm vào nhau là nỗi đau tận sâu ở nơi 2 trái tim cô độc lại cùng lúc nhói lên.

Vòng tay tôi siết chặt lấy tấm lưng rộng lớn, những giọt mồ hôi thấm sâu vào da thịt cảm tưởng như axit đang ăn mòn vào tận xương tuỷ đau đến ghê gớm, 1 dòng lệ chua xót ở nơi khoé mắt lại chảy ra hoà cùng với nó.

Giây phút cả 2 khẽ thốt lên 1 âm thanh nhỏ, tôi mệt mỏi gục đầu lên vai anh, tiếng thở gấp và hơi nóng phả vào bên tai, 1 giọng nói trầm ồm vang lên:

- Cảm ơn và xin lỗi em, người phụ nữ sẽ chẳng là của tôi nữa!
Bình yên sẽ đến với em!

Tôi phải cố cắn xuống bờ môi của mình để ngăn đi những tiếng nấc vậy mà bờ vai trần vẫn không ngừng run rẩy, nước mắt thi nhau chảy 2 hàng, vị mặn đắng thấm vào đầu lưỡi, tạm biệt người đầu tiên của tôi.

Khi tôi tỉnh lại là ở trong phòng cùng với Cốm vào buổi sớm mai, Việt có lẽ đã trở về từ đêm qua, tôi khẽ đưa đôi mắt nhìn khắp căn phòng, 1 đêm triền miên rồi cũng mãi xa ngút ngàn.

Bước xuống giường đi vào nhà vệ sinh tắm rửa rồi sở soạn quay ra cũng là lúc Cốm tỉnh dậy.

Tôi lau rửa, thay tã cho nó, pha sữa cho bú đủ no rồi cũng mặc đồ cẩn thận mà bế đứa bé ra ngoài.

Hôm nay tôi hẹn chị Hằng đi tìm phòng nên muốn tranh thủ đến sớm 1 chút, hay lúc nào tốt lúc đó, chỉ sợ ở đây, ông ta sẽ còn đến tìm.

Đi ra phía ngoài vẫy 1 chiếc taxi ngồi lên rồi đọc địa chỉ cho anh lái xe, tôi quá vô tư mà chẳng biết con cầm thú đấy đang rình theo sau.

Chiếc taxi vừa dừng trước đầu ngõ, tôi mở cửa bước xuống, ông trời thật đúng là biết cách sắp đặt, tôi lại gặp con Trang. Nó vừa thấy tôi liền nhếch mép 1 cái rồi nói:

- Sao rồi, đại gia của mày không đưa mày đi nữa sao? Hay là lại bị vút như 1 con búp bê rách nát rồi.

Tôi nghe vậy chỉ nhìn nó 1 cái rồi cũng chẳng nói gì mà đi vào, chỉ là con Trang không có ý muốn bỏ qua liền đi đến chắn ngang trước mặt tôi:

- Khoan đã, đi đâu mà vội, mấy khi mới gặp nhau, hay là để tao ôn lại chuyện cũ đã.

Tôi nghe vậy lại nhíu mày nhìn nó:

- Chị muốn gì?

Con Trang nhìn tôi cười 1 cái rồi lấy điện thoại ra bấm gọi cho ai đấy, 1 lúc sau thấy nó lên tiếng:

- Anh có còn nhớ em Thuỳ đã khiến anh và mấy anh em chạy cật lực cả 1 đêm để khổ sở tìm kiếm không? Giờ em ấy lại xuất hiện rồi này.

- .....

- Được, vậy đến ngay khu trọ của em!

Nói rồi nó tắt máy mà tôi nghe vậy cũng trợn mắt, nếu tôi không nhầm thì cái tên nó gọi là Cường bẹp, kẻ ngày trước đã kéo tôi vào khách sạn nhưv khi đấy may gặp Việt nên tôi mới chạy thoát. Cả người thật sự có chút sợ hãi, nhìn con Trang mà khẩn trương nói:

- Tôi trước giờ không có đụng đến chị, sao chị cứ phải kiểm chuyện với tôi.

- Có sao đâu, vì tao thích thôi.

- Tôi hôm nay đến đây là vào gặp chị Hằng, không có ý muốn gây gổ với chị. Nếu vô tình đụng mặt chị không vừa ý, vậy khi khác tôi sẽ đến.

Nói rồi tôi liền quay người định đi ra phía đường vắng 1 chiếc taxi thì nó liền lại đi đến chắn ngang:

- Chưa xong đâu, nên không phải đi vội.

Tôi cố gắng lờ đi nó, cố lách sang hướng khác để đi, chỉ là không ngờ con Trang nó liền đưa tay ra giằng lấy đứa bé trên tay tôi. Vì quá bất ngờ nên tôi không kịp phản ứng, Cầm ngay sau đó đã bị nó ôm chặt lấy.

Tôi thấy vậy liền sợ hãi lên tiếng:

- Trả lại đứa bé cho tôi.

- Tao sẽ trả cho mày, nhưng chưa phải là bây giờ.

Tôi lúc này máu nóng đã nổi lên, 2 hốc mắt đã đỏ ngầu định lao vào nó thì 1 chiếc xe ô tô dừng lại ngay đấy, mà người bước xuống không ai khác chính là tên Cường bẹp.

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 24

Tiếp tục tương tác nhé mng, tương tác cao ngày mai em up chap mới☐

Truyện ngắn: Gái một con✿

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 24✿

Tôi vừa nhìn thấy tên đấy là cả người bỗng chốc cảm thấy ớn lạnh bất giác thụt lùi lại phía sau, mà nó thấy tôi lại cười nham nhở 1 cái:

- Ấy da cô em, lâu quá rồi không gặp, dạo này trông có vẻ ngọt nước hơn rồi đấy.

Tôi nhìn tên đấy có chút dè chừng mà nói:

- Tôi không muốn gây chuyện với anh, nếu khi trước có điều quá đáng thì cho tôi xin lỗi, việc đã qua lâu rồi, quân tử chắc sẽ không để bụng đúng không?

Tên Cường nghe vậy lại cười lớn rồi nhìn tôi trả lời:

- Để bụng chứ, sao lại không? Cô em có biết thằng này đã mất kha khá tiền mới chạy được án không? Mà thôi, kể ra làm gì, hôm nay anh đến đây chủ là muốn đón cô em đi vui chơi 1 chút thôi.

- Tôi bây giờ rất bận, không có thời gian chơi cùng anh, để khi khác đi.

Nói rồi tôi cũng liền đi về phía con Trang muốn giằng lại đứa bé thì tên Cường liền bước đến chắn ngang:

- Ế, khó khăn lắm mới tìm được, giờ muốn đi là đi được sao?

Lời vừa dứt, tên đấy liền túm lấy cánh tay tôi kéo đi, tôi sợ hãi cố vùng vằng thoát khỏi nó, bàn chân bấu chặt xuống nền đất để kháng cự mà nói:

- Tôi xin anh, hôm nay tôi đi cùng với đứa bé, để khi khác được không?

Tên Cường nghe vậy mới dừng lại rồi khẽ nhíu mày nhìn sang con Trang mà nói:

- Đứa bé sao?.....Cho nó đi luôn. Mày bé nó lại lên xe đi.

Nói rồi tên đấy liền kéo tôi lại xe mặc cho tôi có cầu xin thế nào, con Trang lúc này cũng ôm đứa bé đi đến, chỉ là khi cánh cửa xe vừa mở, thì 1 bóng người lao đến va mạnh vào con Trang khiến nó lảo đảo làm tuột mất đứa bé. Tôi trợn tròn mắt kinh hãi nhìn bóng người kia đưa tay ra ôm lấy nó rồi chạy đi, cả người hoảng sợ mà hét to lên:

- Không được, trả con cho tôi!

Tôi lúc này đã trở nên điên dại đẩy tên Cường ra rồi quay người chạy theo gã đàn ông đang ôm đứa bé mà gào lên:

- Giúp tôi, giữ ông ta lại, ông ta cướp con của tôi.

Mọi người xung quanh thấy vậy lại chỉ hiểu kỳ chạy ra đứng xem, có vài người có lòng tốt lao ra chắn đường nhưng đều bị gã đẩy tránh được và đẩy ra. Ông ta chạy đến 1 chiếc xe máy đang đứng đậu cách đấy không xa, có 1 người chờ sẵn trên đấy chỉ đợi gã kia ngồi lên là liền nổ máy lái xe chạy vội đi.

Tôi thấy vậy càng thêm hoảng sợ, nước mắt chảy ụa trên gương mặt, chạy ra đường mà đuổi theo chiếc xe ấy mà miệng vẫn không ngừng gào lên:

- Trả con lại cho tôi!

Tôi chẳng cần biết trời đất như thế nào, cũng không để ý rằng chiếc đèn giao thông đã đổi màu, lao ra phía ngã tư đường phố đông đúc, tiếng còi xe vang lên inh tai mà phía sau lại là giọng nói thất thanh của chị Hằng:

- THÙY....CÂN THẬN!

Tôi chỉ kịp nghe hết câu nói của chị, cả người bỗng nhiên đứng chôn chân lại nhìn về chiếc ô tô đang lao đến, tiếng còi rú cả cung đường, âm thanh của chiếc phanh xe kéo dài đến choáng váng đầu óc, cả người tôi bị hất văng ra ngã đập xuống đất, đầu óc trở nên choáng váng, cảm nhận được 1 dòng nước đang chảy dài xuống , bên tai là những âm thanh hốt hoảng và bàn tán xôn xao.

Chị Hằng lúc này chạy vội đến, nét mặt hoảng sợ mà lúng túng không biết làm gì, 2 hốc mắt đỏ ngầu nhìn tôi gất gao nói:

- Thùy, làm sao đây, đợi chị, chị...chị gọi xe đưa mày đến bệnh viện.

Chị hoảng sợ đến nỗi bàn tay cầm chiếc điện thoại cũng run rẩy:

- Số bệnh viện....số bệnh viện....là...là....bao nhiêu....?

Tôi lúc này hơi thở đã có phần mệt mỏi, nước mắt chảy dài xuống hòa với máu đỏ, bàn tay gắng gượng đưa lên túm lấy cánh tay chị mà khó khăn nói:

- Chị.....con em....Cóm.....làm ơn cứu nó.....là....là....bố.....!

Tôi đã dùng hết sức lực còn lại của mình nhưng còn chưa kịp nói ra hết, phía trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, bên tai chỉ kịp nghe được tiếng gọi của chị Hằng rồi lịm dần đi.

Khoảng thời gian tôi mất đi ý thức, tôi chẳng thể biết được những điều tồi tệ gì đang xảy ra cho đến khi bên tai là giọng nói quen thuộc của chị Hằng:

- Em nghĩ vẫn cứ nên nói cho nó biết, chúng ta cũng không thể giấu nó mãi được.

Tôi lúc này mơ màng mở mắt, phần đầu vẫn còn cảm thấy đau nhức mà mệt mỏi nói:

- Chị Hằng, có chuyện gì?

Vừa nghe giọng tôi, chị Hằng liền vội vàng đi lại:

- Thuỳ, mày tỉnh rồi? May quá, có thấy khó chịu chỗ nào nữa không?

Tôi khó nhọc gắng gượng để ngồi lên, chị Hằng thấy vậy cũng vội vàng giúp đỡ, lúc này mới để ý thấy Việt cũng đang đứng ở đấy nhìn tôi bằng đôi mắt có chút khác lạ.

Trong đầu bỗng nhiên lộ lại dòng ký ức, 2 hốc mắt tôi liền trở nên đỏ hoe, gắt gao túm lấy cánh tay chị Hằng mà nói:

- Chị...Cốm....đứa bé....nó đâu rồi...?

Chị Hằng nghe vậy liền nhìn tôi rồi lại nhìn sang Việt, cứ để không gian đi vào im lặng mà chẳng trả lời tôi.

Tôi thấy vậy càng thêm sốt sắng, sống mũi phút chốc cũng trở nên cay xè:

- Chị...trả lời em đi....Cốm nó đang ở đâu?

Việt lúc này tiến lại chỗ tôi mà ngồi xuống bên cạnh, bàn tay đưa lên túm lấy bả vai tôi mà xoay lại rồi chậm rãi nói:

- Thùy, em phải thật sự bình tĩnh nghe tôi nói, không được kích động. Hiện tại tôi đã nhờ công an vào cuộc để điều tra tìm kiếm tung tích đứa bé. Chắc chắn sẽ nhanh có kết quả thôi.

Lời anh nói như chiếc búa giáng xuống đầu tôi, cả người chết sững mà đôi mắt đã lừng tròng nước:

- Không được.....tôi phải đi tìm nó....tôi phải đi tìm nó.

Nói rồi tôi liền vội bước xuống giường nhưng Việt đã đưa tay giữ lại:

- Thùy, bình tĩnh đi, em bây giờ sức khỏe không được tốt, tốt nhất nên nghỉ ngơi. Tôi đã làm việc với bên công an, chỉ cần có 1 chút manh mối họ nhất định sẽ báo. Người dân cũng đã chứng kiến thấy 1 người đàn ông ôm đứa bé bỏ chạy trên 1 chiếc xe, em rốt cuộc có biết là ai không?

Tôi nghe vậy liền đứng người mà ngược mặt lên nhìn anh, 2 dòng lệ chua chát chảy dài xuống thấm vào đầu lười mặn đắg, cổ họng ứa nghẹn lại, rồi gắg gượng nói:

- Là.....ông ấy.....!

Việt nghe vậy lại khẽ nhúu mày nhìn tôi lặp lại:

- Ông ấy?

Nước mắt lúc này đã chảy nhiều hơn, giọng nói có phần chua chát:

- Bố.....

Lần này thì đến lượt Việt chết sững, bàn tay đang giữ tôi cũng dần dần rơi lỏng rồi buông ra, nét mặt anh lộ rõ sự kinh ngạc tột cùng.

Chị Hằng thấy vậy cũng liền vội chen vào:

- Ai? Bố đưa bé sao?

Chúng tôi chẳng ai trả lời chị, bởi có lẽ câu trẢ lời đấy là vết thương chưa lành của cả 2.

Việt lúc này lại chỉ từ từ đứng dậy, anh không nói 1 lời nào mà quay người chậm rãi bước ra phía ngoài.

Chị Hằng thấy vậy lại lên tiếng:

- Ở, Thuỳ, anh Việt sao thế?

Tôi chẳng còn để tai lời của chị, bàn tay đưa lên túm lấy ngực áo mình mà vò nát lại, nước mắt giàn dụa cả gương mặt mà nước nở khóc.

Chị Hằng có lẽ cũng hiểu chuyện nên chẳng hỏi tôi gì nữa mà chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên vai tôi vỗ nhẹ nhẹ từng cái thay cho lời an ủi.

Thế là 1 ngày đã qua đi, tôi chẳng được nhìn thấy đứa con của mình, vòng tay cũng không được ôm lấy nó để cảm nhận hương sữa, không biết con tôi giờ nó thế nào, có đủ no và đủ ấm không? Liệu ông ta có ngược đãi nó không? Và nó có vì nhớ tôi mà khóc hay không?

Tôi chẳng thể tài nào ngủ được, bóng đêm đầy vây quanh như 1 tầng địa ngục đáng sợ, chỉ có tiếng khóc ai oán của người con gái vang vọng cả không gian.

Bước qua ngày khác tôi vẫn như kẻ mất hồn, chẳng buồn ăn, chẳng buồn uống mà Việt cũng không thấy xuất hiện nữa, cũng đúng thôi, có lẽ người ở trong tình cảnh khó xử nhất là anh, tôi chẳng thể nào trách được. Chỉ là bản thân vẫn đang trông chờ anh có thể đến nói cho tôi 1 tin tốt về đứa bé.

Cứ hễ mỗi lần chị Hằng vào, tôi lại hỏi nhưng rồi cũng chỉ nhận được cái lắc đầu đau thương.

Trời hôm nay kỳ lạ lại đổ cơn mưa lớn, 1 màn xám xịt bao phủ ngoài lớp khung cửa sổ, chị Hằng vẫn chẳng ngại mưa gió mà đem cơm vào cho tôi, lại nhìn thấy cặp lòng ăn của buổi sáng vẫn còn nguyên nên chị tức giận đặt hộp cơm xuống mà nói:

- Mà ruốt cuộc có còn muốn sống không? Từ sáng đến giờ vẫn không chịu ăn 1 tí gì.

Tôi không bận tâm đến lời chị, đôi mắt ngây dại và thâm quầng nhìn chị trả lời:

- Chị, đã có tin của bé Cốm chưa?

Chị Hằng nghe vậy vẫn cái lắc đầu rồi nói:

- Thuy, mà còn muốn gặp lại đứa bé thì ráng ăn nhiều vào, hành hạ bản thân như vậy có giải quyết được gì không?

Tôi nghe vậy lại nhìn chị ứa nước mắt, đôi vai đã trở nên run rẩy mà nghẹn giọng nói:

- Không được biết đứa bé có ăn no ngủ yên hay không em cũng không có tâm trạng để ăn hay làm gì cả.

- Cho dù là thế thì mà cũng phải ăn chút gì đó để giữ sức chứ. Nghe lời tao, ăn đi, để rồi thằng Cốm trở về, còn có thể khoẻ mạnh chăm sóc nó.

Tôi biết chị là an ủi, nhưng ít ra lúc này nghe được lời đấy cũng giúp tôi có thêm chút sức lực.

Bàn tay run rẩy đưa lên cầm lấy hộp ở để ở trên bàn kia từ từ mở nó ra, nhìn vào đó không hiểu sao nước mắt lại cứ chảy trào ra.

Bỗng lúc này cánh cửa phòng được đẩy ra, Việt vội vàng đi vàng với gương mặt hốt hải, tôi và chị Hằng thấy vậy cũng chuyển tầm nhìn sang anh:

- Việt!!!

Anh đi lại phía tôi, hơi thở có phần gấp gáp có lẽ đã chạy rất vội, nhưng giọt nước còn đọng lại trên tóc, vương lên gương mặt sáng sủa đang gấp gáp kia, giọng có trở nên đứt quãng:

- Thuỳ, bên công an vừa liên lạc với tôi, họ nói đã phát hiện 1 người đàn ông khả nghi đang ôm 1 đứa bé ngồi trên chuyến xe đi theo hướng đến cầu D. Họ đã chặn đường để tiến hành kiểm tra nhân sự, bị phát hiện nên ông ấy đã ôm đứa bé nhảy xuống sông để chạy trốn, hiện tại bên phía công an đã cử đội cứu hộ nhảy xuống tìm kiếm và bắt giữ được ông ta.....chỉ là.....đứa bé vẫn chưa được tìm thấy.

Tôi nghe vậy mà đánh rơi cả hộp cơm trên tay xuống đất làm vương vãi cả sàn gạch, những hạt cơm trắng tinh phút chốc bị quét 1 lớp xám tro 1 bụi bặm, cả người đã đứng chảng vững nữa mà lão đảo lúi về phía sau, chị Hằng thấy vậy liền đỡ lấy tôi.

Đầu óc lúc này trở nên hoảng loạn, tôi vội vàng chạy lại phía anh mà nói trong nước mắt:

- Làm ơn....làm ơn....đưa tôi đến đó!

Việt nghe vậy nét mặt lại khổ sở nhìn tôi nói:

- Thuỳ, bên ngoài trời mưa rất to, em lại.....

- MAU ĐƯA TÔI ĐẾN ĐÓ!

Tôi chẳng để cho anh nói hết liền gào lên, Việt thấy vậy cũng chỉ nhìn tôi đau lòng rồi gạt đầu 1 cái:

- Được, tôi sẽ đưa em đi!

Chị Hằng vốn định đi theo nhưng Việt ngăn lại vì công an cũng không cho quá nhiều người vào.

Tôi và Việt đi ra xe, vừa ra đến mái hiên của bệnh viện, 1 màn đen ở trên cao bỗng loé lên 1 tia sáng rạch ngang, sau đó là tiếng sấm "ẦM" lớn khiến tôi sợ hãi giật mình.

Việt lúc này đi đến đỡ lấy tôi nói:

- Không sao chứ?

Tôi nghe vậy chỉ khẽ lắc đầu 1 cái, Việt cũng nói tiếp:

- Đợi tôi đi lấy xe lại.

Nói rồi anh liền chạy ra phía trời mưa, đi đến chiếc xe được đậu cách đó không xa mà ngồi vào rồi lái lại chỗ tôi.

Chiếc xe dừng lại, tôi cũng vội vàng chạy đến mở cánh cửa ngồi vào, Việt cũng nổ máy chạy đi.

Từ chỗ tôi đi đến cây cầu D cũng mất mấy tiếng, ngồi trong xe kín mít mà cả người vẫn cảm thấy rét lạnh đến nỗi run bần bật.

Việt thấy vậy lại chỉ im lặng đưa bàn tay ra nắm lấy tay tôi.

Tôi quay sang nhìn anh, nước mắt suốt từ nãy đến giờ vẫn chưa ngừng mà nức nở nói:

- Việt....tôi rất sợ....sợ đứa bé.....

Anh chẳng để tôi nói hết, vẫn điềm tĩnh nói:

- Có tôi ở đây, đừng sợ. Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi.

Chiếc xe dừng lại ở đầu cầu bởi phía trước là đội công an và đoàn cứu hộ đứng đấy.

Mặc kệ trời vẫn đang đổ cơn mưa to, tôi trong bộ quần áo bệnh nhân mở cửa bước xuống mà chạy lên cầu. 1 đồng chí công an thấy vậy đưa tay ra chắn ngang:

- Đây là khu vực cấm, người không liên quan không được vào.

Tôi nhìn anh ta mà khóc lóc nói:

- Tôi là mẹ của đứa bé, làm ơn cho tôi vào!

Việt lúc này từ sau chạy đến đỡ lấy tôi:

- Cô ấy là mẹ đứa bé, để cô ấy vào.

Người công an kia nghe vậy liền nhường đường cho tôi, tôi lúc này chẳng nghĩ ngợi được gì chỉ lao vào đám đông kia, cùng lúc đấy, đội cứu hộ từ phía dưới sông đi lên, ai cũng ướt như chuột lột, mưa phủ xuống đau rát cả mặt, 1 người trong số đấy đi đến trước 1 đồng chí công an mà nói:

- Tình hình trời đã tối muộn, mưa lớn lại làm nước sông dâng cao khiến việc tìm kiếm gặp khó khăn, anh em cũng đã đuối sức rồi. Có lẽ nên gác lại sang ngày mai tiếp tục thôi, nếu không chỉ e là sẽ có thêm mạng người.

Tôi nghe vậy liền lao đến túm lấy cánh tay người đó mà găt gao nói:

- Không được, tại sao lại dừng lại, hãy cứu con cháu với.

Việt lúc này đi đến ôm lấy tôi mà an ủi:

- Thuỳ, bình tĩnh lại đi!

Người đồng chí công an kia nhìn sang tôi, giọng nói có chút bất lực:

- Người nhà nên chuẩn bị tâm lý, việc tìm kiếm này chỉ có thể cố gắng đưa thi thể cháu bé trở về lành lặn.

Câu nói của đồng chí ấy như tiếng sét từ trời cao đánh xuống đầu tôi, cả người như bị hút hết sức lực mà khuỵ xuống. Bàn tay hao gầy chống lên mặt đường sần sùi, hạt mưa nặng trĩu rơi xuống như muốn xuyên thủng da thịt tôi. Ngay lúc này không thể nào nhận ra được đâu là nước mắt và mưa nữa, tôi ngửa mặt lên trời, gào lớn với Người trên cao kia:

- Tôi hận các người, hãy trả lại đứa bé cho tôi!

Việt ngồi xuống đỡ lấy tôi, gương mặt lộ rõ sự đau lòng mà nói:

- Thuỳ, bình tĩnh lại đi.

Dưới cơn mưa rầm rộ kia, tôi lại có thể thấy được nơi khoé mắt anh để rơi ra 1 dòng lệ trong suốt, giọt nước ấy nó khác hẳn nhưng hạt mưa kia, làm tim gan tôi như muốn nổ tung ra vậy:

- Việt.....tôi.....

Lời còn chưa nói hết, hình ảnh gương mặt anh bắt đầu mờ nhạt, trời đất quay quồng rồi tối sầm xuống.

Khi tôi tỉnh lại đã thấy mình ở bệnh viện, Việt vẫn còn ngồi ở bên cạnh đang nhìn tôi lộ rõ sự âu lo đến mệt mỏi.

Vậy mà điều tôi làm khi tỉnh lại gất gao túm lấy cánh tay anh mà gồng người ngồi dậy nói:

- Việt....đưa bé...sao rồi....đã tìm thấy nó chưa?

Anh nhìn tôi bằng đôi mắt thương cảm rồi lại khổ sở khẽ lắc đầu 1 cái.

1 chút hy vọng cuối cùng cũng chẳng còn nữa rồi, tôi ngồi đấy mà gào lên khóc nức nở.

Sao ông trời lại nghiệt ngã với tôi đến như vậy, thà ông đối xử tệ với tôi, tôi có thể chịu được hết khổ nhục, chịu được hết gánh nặng, đau đớn mấy cũng được, chỉ xin hãy trả lại đứa bé cho tôi.

Những ngày về sau tôi như kẻ mất hồn, chie ngồi thu mình vào 1 góc của giường bệnh, 2 hốc mắt đã thâm quầng bởi nhiều đêm không ngủ, cả người cũng đã gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, xanh xao và hốc hác chẳng khác gì 1 cô hồn.

Sau 2 ngày tích cực điều tra và tìm kiếm cuối cùng bên phía công an cũng chẳng tìm được thi thể của con tôi ngoài những đồ vật của nó như chiếc khăn choàng hay chiếc tất chân, tôi đều nhớ như in từng nét hoa văn và màu mè của từng thứ, còn đứa bé, chắc có lẽ được lòng sông đẩy trôi về cuối nguồn rồi.

Đến bây giờ vẫn chẳng thể nào tin được, đứa con nhỏ bé của tôi đã rời xa khỏi vòng tay của mẹ khi còn chưa biết tí gì về cuộc đời. Ông trời trái ngang đem nó đến cho tôi rồi bây giờ lại cướp đi 1 cách trắng trợn, nếu đã như vậy tại sao không để tôi chết luôn đi.

Cái ngày tôi xuất viện, chị Hằng đã đến thu xếp, Việt thì bận phối hợp với công an để xử lý vụ án, tôi thật không dám nghĩ anh lại có

thể đứng ra khỏi kiện người bố của mình.

Chị Hằng sau khi làm thủ tục xuất viện, quay vào xách túi đồ rồi nhìn tôi nói:

- Xong rồi, ta đi thôi.

Tôi nghe vậy cũng chẳng nói gì, chỉ im lặng quay người đi ra.

Bước ra khỏi cổng của bệnh viện, chúng tôi đứng đón taxi, chị Hằng lúc này quay sang tôi nói:

- Xuất viện rồi, cảm thấy tốt hơn không?

Tôi nghe vậy lại nhìn chị chỉ cười nhạt 1 cái coi như câu trả lời, mà chị Hằng thấy vậy liền nói:

- Hôm nay tao bỏ làm đến đưa mà về mà mặt mày cứ ủ rũ như thế, là không muốn tao đến phải không.

Thấy chị giận dỗi trẻ con như vậy tôi lại khẽ cười 1 cái rồi nói:

- Không phải đâu. Chị đừng nghĩ thế.

Lời vừa dứt, bên tai tôi vang lên 1 giọng nói trong treo nhưng có phần run rẩy: "Mẹ ơi, con lạnh lắm".

Cả gương mặt bỗng nhiên đỏ ửng, nước mắt 1 cách vô thức chảy trào ra, sống mũi cay xè sộc thẳng lên đến nghẹt thở.

Tôi bất giác lao ra đường vẫy 1 chiếc taxi ngồi lên mặc cho phía sau chị Hằng không ngừng kêu la.

Tôi nói với anh lái xe đưa tôi đến cầu D, khoảng thời gian ngồi trong xe bên tai vẫn không ngừng vang lên câu nói ấy, cả người tôi run rẩy lên từng đợt rét buốt.

Chiếc xe vừa dừng lại ở, tôi để vội vài tờ tiền rồi mở cửa bước ra, đi lại phía thành cầu mà nhìn xuống dòng sông đang chảy siết, nước mắt đã đầm đìa cả gương mặt:

- Mẹ xin lỗi, con lạnh lắm phải không? Giờ mẹ sẽ đến ôm con đây.

1 cơn gió mạnh lùa qua, bên tai vang lên giọng nói trẻ thơ: Mẹ, Côm rất nhớ mẹ.

Tôi chẳng thể nghĩ ngợi gì, nước mắt theo làn gió thổi bay đi, bàn tay đưa lên túm lấy thành cầu, từng bước dẫm lên khung thành mà cười trong nước mắt:

- Côm, đợi mẹ!

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chao 25

Truyện ngắn: Gái một con✿

Tác giả: Nguyễn Nhật Thương

Chap 25✿

Cả người đã đứng ở trên cao, tôi đưa đôi mắt ướt át nhìn về phía chân chòi xa tít tắp kia, biết đâu đi đến cuối dòng chảy đó, tôi lại có thể tìm thấy được đứa bé.

Nghĩ vậy bờ môi lại khẽ mỉm cười, đôi mắt bắt đầu nhắm chặt lại, 1 dòng lệ bị đẩy trào ra, cả người thả lỏng để mặc cho gió bủa vây lấy rồi lại từ từ ngã người về phía trước.

Bỗng lúc này có 1 lực kéo tôi lại, quá bất ngờ nên tôi chẳng kịp phản kháng mà liền ngã ngửa về sau, đè lên cả đối phương.

Cả người có chút đau nhức chống tay xuống đất mà ngồi dậy rồi quay mặt nhìn lại, người mà tôi vừa ngã đè lên đấy thật sự khiến tôi kinh ngạc:

- Việt!

Anh lúc này mới ngồi dậy rồi túm lấy bả vai tôi lo lắng nói:

- Thùy, em không sao chứ?. Hằng gọi điện cho tôi nói em bỏ đi, tôi đoán chắc em sẽ đến đây nên đã liền vội lái xe đến, chỉ sợ em

làm chuyện điên rồ, không ngờ em thật sự đại dột như vậy.

Tôi đưa đôi mắt nhìn anh, người đàn ông này từ khi nào đã xuất hiện trong cuộc đời tôi thành 1 thói quen như vậy. Nhưng cũng vì sự có mặt ấy của anh mà cuộc sống tôi đã đảo lộn chỉ trong thời gian ngắn ngủi, và điều tồi tệ nhất là tôi đã mất đi trái tim nhỏ của cuộc đời.

Tôi không biết được gặp anh là điều may mắn hay là bắt đầu cho bi kịch, tôi chie biết tôi bây giờ thật sự đã rất mệt mỏi với cuộc sống này.

2 hàng nước mắt lại thi nhau chảy dài xuống, lồng ngực đau nhức mà nghẹn ngào nói:

- Tôi không thể bỏ mặc đứa bé như vậy được.

Việt nghe vậy nét mặt bỗng nhiên thay đổi, anh đưa cái nhìn khổ sở đến tôi, bàn tay đang túm bờ vai tôi cũng đã nói lỏng rồi dần dần tuột xuống.

Bỗng phút chốc tôi nhìn thấy được nơi khoé mắt anh 1 dòng lệ rơi ra, anh khẽ cúi đầu gục lên bả vai tôi, giọng nói có phần nghẹn lại:

- Thùy, đừng nghĩ đến cái chết được không? Tôi biết đứa bé không còn là rất tội cho nó, sẽ rất đau lòng, nhưng....nếu không có em....tôi phải làm sao đây?!

Lời nói của anh chẳng hiểu sao càng làm tôi khóc lớn, có lẽ mọi chuyện đều do số phận đã an bài, đứa bé đến với tôi là ý trời, gặp được anh là ý trời, và đứa bé đến lúc rời khỏi tôi cũng là ý trời.

Không đành lòng, cũng phải đành lòng, không mong muốn cũng phải chấp nhận, trốn tránh không được lại đành phải đón nhận. Ông trời ơi, số cuộc còn phải qua bao nhiêu kiếp nạn nào nữa ông mới chịu để cho tôi 1 ngày bình yên?

Ngày hôm sau, tôi quyết định làm 1 tang lễ nhỏ cho Cóm, mặc dù vẫn chưa thể tìm thấy thi thể của đứa bé nhưng nếu có tìm thấy thì hy vọng đứa bé còn sống cũng chẳng có khả năng. Vậy nên dù đứa bé bây giờ đang lênh đênh ở đâu, tôi chỉ muốn lập 1 ngôi mộ nhỏ cho nó để nó có nhà mà mau trở về.

Tôi cũng không ngờ được rằng câu chuyện của tôi lại được đưa lên báo và những trang an ninh, có nhiều người bên nhà báo đến hỏi thăm nhưng tôi không muốn quá phiền phức nên từ chối tất cả cuộc gặp. Dù sao đứa bé cũng đã mất rồi, tôi không muốn khơi dậy nó lên nữa.

Mặc dù là tôi nói vậy nhưng thực chất mọi chuyện đều do Việt lo liệu, anh đã đứng làm lại giấy khai sinh cho đứa bé mang họ Phạm, mà danh phận của nó không phải là em trai mà là con trai của anh. Tôi thật sự không biết chuyện đấy cho đến mãi về sau.

Chúng tôi đem những đồ đạc của Cóm tìm được ở dưới sông cùng những đồ lễ cần thiết đi đến 1 ngôi chùa lớn để làm lễ cầu siêu.

Chỉ là không ngờ khi chiếc xe dừng trước cổng nhà chùa, tôi bước xuống đã thấy 1 bóng người đàn ông vóc dáng hao gầy đến quen thuộc đang ngồi trên chiếc dép tổ ong đã chuyển ngà ở bên hông cổng chùa.

Khi cả 2 gương mặt đối diện nhau, cả người tôi như chết sững, 2 hốc mắt bỗng nhiên đỏ ngầu mà trợn tròn lên.

Người đàn ông ấy nhìn thấy tôi cũng lồm cồm đưa đứng dậy xô chân vào đôi dép, vẫn là chiếc áo sơ mi trắng thùng thình đã úa vàng, chiếc quần vải đã sờn gấu, dáng vẻ vội vàng đi tới:

- Thuỳ!

Việt lúc này nhìn ông ấy rồi lại nhìn tôi:

- Người quen của em sao?

Tôi không trả lời anh, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào gương mặt già nua kia mà vô tình ứa nước mắt, phải cố gồng mình lên mà nói:

- Ông đến đây làm gì?

Ông nhìn tôi bằng đôi mắt đục ngầu, 2 hốc mắt đã trở nên sâu hoắm, nhưng nếp nhăn đã xuất hiện nhiều hơn trước, da cũng đã xạm mà lại xanh xao, trông dáng vẻ ông khắc khổ vô cùng:

- Bố nghe cô Tuyết ở làng kể con được đưa lên báo. Biết chuyện đưa bé, biết con sẽ đến đây làm lễ cho nó nên bố đã lên từ sáng sớm để chờ. Thuỳ, bố biết khi đó là bố quá nóng tính, có không kiềm chế được nên mới nặng lời, bố cũng nghĩ con sẽ không thể bỏ đi đâu được nên mới nói như thế. Nhưng sau 1 ngày con không về, bố đã bỏ hết công việc để chạy đi tìm, còn in rồi dán thông báo khắp mấy thôn bên cạnh, nhưng vẫn không tìm thấy.

Vừa nghe ông nói, tôi vừa ứa nước mắt, cái thời gian ấy thật sự tôi đã khốn khổ như thế nào, nếu lúc đó ông không đánh tôi, không

đuổi tôi, thì có lẽ bây giờ, đứa bé nó vẫn còn trong lòng tôi. Chỉ là cuộc đời nó không bao giờ tồn tại chữ "nếu".

- Rồi sao? Ông đến đây chỉ để nói những lời này thôi phải không?

- Thuỳ, hôm nay bố đến đây thật lòng là muốn cầu siêu cho đứa cháu, sau đó là đón con trở về. Mẹ con, bà ấy từ khi con đi cũng mất ăn, mất ngủ, thằng Tèo và bé Út thi thoảng hỏi: Chị Thuỳ khi nào thì về hả bố? Không phải bố mẹ không thương con, mà bởi vì gia đình ta quá khổ, chúng ta lại nhìn con ở trong hoàn cảnh đấy, thương quá rồi hoá giận.

Tôi nghe vậy lại chua chát cười 1 cái, nước mắt vẫn chưa thể nào kìm lại được:

- Thương quá hoá giận nên mới đuổi tôi đi? Ông có biết khoảng thời gian đấy tôi đã sống như thế nào không? Tôi cũng thương đứa bé.....tại sao tôi không làm như vậy, tại sao tôi không vứt bỏ nó.....? Bởi vì máu mủ tôi đứt ruột để ra, cho dù nó có như thế nào, có hình thù gớm ghiếc đi chăng nữa, thì tôi là con người tôi cũng không thể nào nhẫn tâm như vậy được. Hở dử còn không ăn thịt con, vậy mà ông nỡ đẩy tôi đi trong hoàn cảnh không tiền, không hành lý, còn ôm cái bụng 8 tháng, rồi bây giờ ông đến đây tìm tôi giải thích là vì thương quá nên hoá giận. THƯƠNG CON NÓ KHÔNG PHẢI LÀ NHƯ THẾ, ÔNG HIỂU KHÔNG?

Tôi chẳng còn sự bình tĩnh nào nữa mà liền gào lên trong nước mắt, Việt đứng bên cạnh thấy vậy liền kéo lấy tôi vào lòng anh:

- Thuỳ, bình tĩnh lại đi. Chúng ta đến đây làm lễ cầu siêu cho đứa bé, em nên giữ tâm trạng tốt, mọi chuyện hãy gác lại sau.

Tôi nghe vậy mới ổn lại 1 chút, đưa tay lên quẹt đi hàng nước mắt, nhìn ông 1 cái rồi cũng lướt qua mà đi vào bên trong, cảm giác đau ức đến nghẹt thở.

Việt sắp xếp cho bố tôi 1 vị trí ở trong buổi lễ, người đàn ông này đối với tôi thật sự quá hoàn hảo, ngay cả việc cách anh đối nhân xử thế tôi chẳng có lời nào để chê trách. Mặc dù tôi giận ông ấy nhưng nói thật chẳng qua chỉ là bề ngoài, dù sao ông cũng là bố tôi, có giận cỡ nào cũng không thể cắt bỏ đoạn máu mủ này.

Nếu có ông ở đây cùng làm lễ cầu siêu cho đứa bé, coi như thêm 1 tấm lòng, Cốt chắc sẽ sớm siêu thoát hơn.

Có 1 điều mà tôi không nghĩ đến, là mẹ của Việt cũng đến buổi lễ này, nhìn thấy bà tôi cũng khá nhiên, có lẽ cái sự mát mát lớn lao này, người đã làm mẹ như bà cũng hiểu.

Cái chuyện đứa bé thật sự là con của ai, chỉ có tôi, Việt, và mẹ anh ấy biết, chúng tôi sẽ dấu nhẹm chuyện này xuống, coi nó như 1 bí mật sống để bụng, chết đem theo.

Sau khi buổi lễ kết thúc, mọi người dường ai nấy về, cuối cùng chỉ còn lại 3 người chúng tôi, tôi, Việt, và bố.

Chúng tôi đi ra phía xe, tôi cũng chẳng nói gì mà mở cửa ngòi lên, Việt lúc này đứng đấy nói với bố tôi:

- Bác lên xe đi, cháu đưa bác về!

Ông nghe vậy lại đưa bàn tay thô ráp và nhăn nheo lên xua:

- Không sao, để tôi ra bắt xe khách về quê luôn. Ở nhà còn nhiều việc quá.

- Bác lên xe đi, cháu đưa Thuỳ về rồi sẽ đưa bác về nhà.

- Thôi, lại mất công cậu, tôi ra đường quốc lộ đứng đợi 1 lúc là đón được xe thôi.

Không hiểu sao lúc đấy tôi lại buột miệng nói:

- Bố cứ lên xe đi.

Ông nghe vậy đứng thẩn 1 lúc, rồi Việt cũng nói thêm đôi lời, ông cũng đành miễn cưỡng ngồi lên phía sau xe.

Việt lái xe đưa tôi về chung cư, tôi mở cửa bước xuống cũng không nhìn ông chỉ im lặng đi vào, Việt lúc này quay xuống nói với bố tôi:

- Bác ngồi đây đợi cháu 1 chút.

Nói rồi anh cũng xuống xe đuổi theo tôi đến cánh cửa thang máy rồi nói:

- Em về phòng nghỉ ngơi đi, tôi đưa bố về rồi sẽ quay lại.

Tôi nghe vậy không nói gì, chỉ cho đến khi cánh cửa thang máy mở ra tôi mới cúi xuống lục trong túi định lấy ra 1 chút tiền nhưng còn chưa kịp chạm đến cái ví, Việt liền túm laya cánh tay tôi giữ lại.

Tôi có chút khó hiểu nhìn lên anh, bắt gặp được môi anh có khe cười mà nói:

- Tôi biết nên làm như thế nào, tin tôi!

Nói rồi anh chỉ cúi đầu hôn nhẹ lên trán tôi 1 cái rồi quay người đi ra, cái bóng lưng rộng lớn ấy từ khi nào tôi đã khắc sâu vào trí óc.

Mãi cho đến sau này, tôi mới biết cái anh nói "biết nên làm như thế nào" là xây cho bố mẹ tôi 1 căn nhà mới khang trang, nội thất sắm sửa toàn bộ, 2 đứa em của tôi cũng đầy đủ mọi thứ và điều đặc biệt hơn nữa, anh chính là người đứng ra giải quyết mẫu thuẫn của gia đình chúng tôi.

Ngày phiên toàn xét xử bố Việt, đến tham gia chỉ có tôi, Việt, và mẹ anh. Bởi vì chúng tôi muốn giấu nên sẽ không thông báo cho ai, kể cả vụ án này, Việt cũng dùng tiền để yêu cầu họ giữ kín không được tiết lộ cho báo chí.

Ông ta bị khép vào 2 tội danh: Hiếp dâm người chưa thành niên phạt 7 năm tù, bắt cóc trẻ em và làm nạn nhân chết phạt 15 năm tù, tổng hình phạt là 22 năm tù giam.

Tôi tính bây giờ ông ta đã hơn 60 tuổi, đến khi mãn án cũng là cuối đời người, tôi không cần ông ta đền bù khoản tiền bồi thường nào, chỉ cần ông ta ở trong khoảng thời gian này hãy ăn năn và hối lỗi, bởi dù sao ông cũng là bố của đứa bé.

Sau chuyện đấy, tôi có hỏi Việt, tại sao lại quyết định khởi kiện bố của mình, anh chỉ nói 1 câu:

- Chúng ta bỏ qua, ông trời cũng sẽ chẳng bỏ qua. Nhưng để con người trừng phạt sẽ nhẹ nhàng hơn là để trời trừng phạt. Đấy coi như cũng là 1 lối thoát cho ông ấy.

Cả cuộc đời tôi, gặp được đúng người đàn ông, có thể xem là đúng thời điểm, may mắn được anh yêu thương và cũng đã yêu anh đến chẳng thể nào thiếu được.

Tôi cứ nghĩ sóng gió đã qua đi hết, kiếp nạn gánh vạ là đủ, chúng tôi đã có thể sống bình yên nhưng rồi đến 1 ngày, Việt đón tôi về nhà anh ấy để bàn chuyện cưới.

Mẹ Việt từ sau chuyện kia, liền thay đổi thái độ với tôi, có lẽ bà hiểu được những gì mà tôi đã phải chịu và người chồng cũ của mình gây ra. Bà quan tâm tôi còn nhiều hơn cả Việt nữa, kể cả chuyện cưới cũng là bà đề nghị.

Việt đưa tôi về quê nói chuyện với bố mẹ rồi 2 đứa lại lên thành phố, hôm nay đến nhà gặp mẹ anh để đi xem ngày.

Vào nhà không thấy ai ngoài cô giúp việc, anh lại hỏi:

- Mẹ cháu đâu?

Cô giúp việc nghe vậy cũng trả lời:

- Bà ấy đi ra ngoài từ sáng sớm chưa thấy trở về, tôi cũng không biết đi đâu.

Lời vừa nói xong tiếng xe ở phía ngoài chạy vào trong sân, tôi và Việt cùng nhau đi ra ngoài thấy bà đang vội vàng đi vào:

- 2 đứa đến rồi à, mau mau đi với mẹ.

Nói rồi bà túm lấy tay 2 chúng tôi định kéo đi thì bị Việt giữ lại:

- Đi đâu mà mẹ vội thế.

- Đi đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe.

- Chúng con rất bình thường, sao phải kiểm tra sức khỏe.

- Thì cứ đi theo mẹ, có ảnh hưởng gì đâu.

Nói rồi bà kéo chúng tôi đi lại phía xe mà Việt thấy vậy lại khẽ nhú mào giật tay lại:

- Có chuyện gì mẹ nói rõ xem, con không thích up mở như vậy.

Bà nghe vậy mới dừng lại nhìn chúng tôi, nét mặt lộ rõ sự lo lắng, chần chừ 1 hồi rồi nói:

- Người quen của mẹ trong trại giam gọi điện nói. Ông ấy, hiện tại đã bị chuyển sang trại cách ly vì kiểm tra sức khỏe đã bị nhiễm HIV!

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 26

Chap 26 ♣ FULL

Cả tôi và Việt nghe vậy liền sửng người, thật không dám tin vào những điều vừa nghe thấy.

Nhưng có lẽ Việt vẫn còn bình tĩnh hơn tôi, anh nhìn đến bà mà chậm rãi nói:

- Mẹ bình tĩnh đi, nếu thật sự Thuỳ bị lây nhiễm từ ông ấy sau lần đó thì đứa bé sinh ra chắc chắn sẽ bị truyền từ mẹ sang con. Nhưng 2 tháng trước, Cốm bị nhiễm trùng máu, bác sĩ đã kiểm tra và không có nói gì, chắc chắn là bọn con không sao đâu.

Tôi lúc này cả người đã run rẩy, nét mặt căng thẳng cực độ, 2 tay bấu chặt vào nhau không thể thốt lên được 1 lời nào.

Việt thấy vậy liền quay sang túm lấy bả vai tôi rồi an ủi:

- Thuỳ, đừng sợ, em chắc chắn không sao đâu.

Tôi nghe vậy lại nhìn lên anh, 2 hốc mắt đã đỏ ngầu mà lắp bắp nói:

- Việt....em....thật ra....có chuyện chưa nói với anh....Hôm Cốm xuất viện, anh đưa 2 mẹ con em về....sau khi anh rời đi....ông ấy đã có đến....!

Lời nói của tôi khiến cả Việt và mẹ anh lộ rõ sự sửng sốt, Việt ngay sau đấy cũng gắt gao hỏi tôi hơn:

- Tại sao lại không nói với tôi? Ông ấy đến làm gì?

Tôi lúc này đã trở nên rối bời, nước mắt theo đó cũng chảy dài ra, 2 tay đưa lên khua lung tung mà nói:

- Không có....giữa em và ông ấy không xảy ra chuyện đó.....nhưng mà... chỉ là...em...em có lấy 1 lọ hoa đập vào đầu ông ta....rồi bỏ chạy....khi ông ta đi em mới quay lại thu dọn mảnh vỡ có dính chút máu....nhưng....nhưng không cẩn thận...đã để cửa trúng tay.

Lời tôi vừa nói xong, nét mặt của Việt cũng thay đổi, mẹ Việt lúc này túm lấy cánh tay tôi rồi gắt gao nói:

- 2 tháng? 2 đứa từ hồi đến giờ có xảy ra quan hệ không?

Việt không nói gì chỉ nhìn tôi bằng đôi mắt thất thần, còn tôi lại nước mắt ngấn nước mắt dài quay sang bà mà khẽ lắc đầu.

Mẹ Việt lúc này kéo tôi lại phía xe:

- Thuỳ, đi với mẹ, còn thằng Việt nữa, đi kiểm tra luôn cho chắc.

Nói rồi bà đẩy tôi vào ghế sau rồi cũng ngồi vào bên cạnh, lại thấy Việt vẫn còn đứng đấy bà liền gắt lớn:

- Còn đứng đấy làm gì? Nhanh lên nào.

Việt nghe vậy mới sực tỉnh đi vào trong xe rồi lái thẳng đến bệnh viện.

Mẹ Việt trước đó cũng đã liên lạc với người quen ở đây, dặn dò để giữ kín mọi chuyện.

Chúng tôi đi đến 1 căn phòng của cán bộ nơi đây có 1 người đàn ông khoảng 50 tuổi mặc áo blue trắng đang ngồi ở bàn làm việc, mẹ anh túm tay 2 đứa chúng tôi kéo vào rồi nhấn xuống chiếc ghế ở đây mà đi lại phía người đàn ông kia nói:

- Chị là chị gái của bác sĩ Loan, chắc Loan nó gọi điện cho chú rồi đúng không?

Người bác sĩ ấy nghe vậy nét mặt vẫn điềm đạm trả lời:

- Vâng, chị ngồi ghế đi. Mình muốn xét hi cho ai ạ?

- Cả 2 đứa chúng nó. Chả là cách đây khoảng 2 tháng, con dâu nhà chị có đánh 1 tên cướp, nhưng tên đấy bị nhiễm HIV mà con bé lúc đó cũng bị chảy máu. Nó khi ấy không biết tên cướp bị nhiễm nên mới không nghĩ gì, bây giờ 2 tháng có người nói thì nó mới nhớ đến. Giờ kiểm tra nếu không may có gì chắc có thể cứu chữa kịp đúng không?

Vị bác sĩ nghe vậy nhìn bà mà chậm rãi nói:

- Để chuẩn đoán nhiễm HIV cho người từ 18 tháng tuổi trở lên, xét nghiệm cần làm là tìm kháng thể HIV. Kháng thể này là những chất được hệ thống miễn dịch tạo ra khi bị nhiễm HIV và phải có thời gian mới có thể phát hiện được. Khoảng thời gian này thường là 4,6 tuần đến 3 tháng sau khi bị nhiễm HIV, người ta gọi thời gian đấy là giai đoạn cửa sổ. Nếu như làm xét nghiệm sớm trong giai đoạn cửa sổ sẽ cho kết quả không được chính xác. Vì thế nên tôi khuyên 2 người 1 tháng nữa quay lại làm xét nghiệm sẽ chắc chắn hơn.

Bà nghe vậy lại càng thêm sốt sắng:

- Muộn như thế mới làm xét nghiệm, lỡ không may.....liệu có cách cứu chữa không?

- Nếu 1 người được phát hiện dương tính với HIV, thì sẽ được cho sử dụng thuốc ARV coi như là thuốc điều trị đặc hiệu. ARV làm giảm sự nhân lên của virus, sẽ kéo dài thời gian sống cho người bị nhiễm. Đặc biệt người sống vẫn khỏe mạnh như bình thường hơn nữa còn giảm lây truyền sang người khác.

- Kéo dài thời gian sống? Vậy....vậy...sống được bao lâu?

Còn không đợi vị bác sĩ trả lời, Việt liền nắm lấy tay tôi đứng dậy rồi nhìn đến ông ấy mà lên tiếng:

- Cảm ơn bác sĩ, 1 tháng sau chúng tôi sẽ quay lại làm xét nghiệm.

Nói rồi anh cũng quay người kéo tôi đi ra ngoài mà mẹ Việt thấy vậy cũng vội vàng đứng lên theo sau:

- Ơ, 2 đứa này. Còn chưa nói chuyện xong mà.

Chúng tôi đi ra xe rồi trở về nhà, vừa đến cổng, Việt quay lại nói với mẹ anh:

- Mẹ vào nhà đi, con đưa Thùy về.

Bà nghe vậy lại nhìn anh có chút gì đó e ngại rồi nói:

- Việt, 2 đứa thời gian này.....

Việt không để cho bà nói hết liền lên tiếng cắt ngang:

- Mẹ vào nhà đi!

Bà thấy vậy cũng chẳng nói gì nữa, lại quay sang nhìn tôi bằng 1 tia thương cảm rồi vỗ nhẹ lên bàn tay tôi như 1 lời động viên mà nói:

- Được rồi, mẹ vào nhà đây!

Nói rồi bà mở cửa bước xuống, Việt cũng lái xe trở về chung cư, suốt cả 1 đoạn đường chúng tôi chẳng nói với nhau câu gì.

Tôi đẩy cửa rồi đi thẳng vào trong phòng, đến chiếc giường mà ngồi phịch xuống, cả người lúc này vẫn thần thờ, mặc dù vẫn chưa có kết quả nhưng trong lòng thật sự vẫn không thể không lo sợ.

Nếu như đúng Việt nói, Cúm khi bị nhiễm trùng máu, bác sĩ không có phát hiện vậy có nghĩa khi tôi bị cưỡng bức ông ta không bị nhiễm HIV.

Nếu sau thời gian đó ông ta mới nhiễm bệnh vậy thì khi nhật mảnh thủy tinh ấy, tôi chắc chắn đã bị truyền nhiễm. Thật may mắn thời gian đấy vì chuyện đưa bé, rồi chuyện gia đình tôi, giữa tôi và anh không có xảy ra quan hệ, nếu không đối với người đàn ông này, tôi thật sự cảm thấy day dứt rất nhiều.

2 hàng nước mắt bỗng nhiên chảy dài xuống, bàn tay cũng run rẩy bầu chặt vào nhau. Đi qua hết kiếp nạn này, đến kiếp nạn khác tôi tưởng chừng đã chẳng thể gắng gượng nổi nếu không có anh ở bên cạnh, nhưng cho đến bây giờ, nếu 1 tháng sau quay trở lại xét nghiệm, kết quả là dương tính vậy thì tôi phải làm sao đây? Kéo dài được sự sống thì làm sao chứ? Đời người ai chẳng phải chết, chỉ là sớm hay muộn thôi. Nhưng căn bệnh này nó là nỗi khủng hoảng ghê gớm, tôi chắc chắn rằng bản thân sẽ chẳng thể nào sống bình

thường được nếu biết mình mắc phải, và người tôi cảm thấy lo lắng nhất chính là anh.

Tôi biết anh sẽ chẳng rời bỏ tôi nếu có xảy ra chuyện gì, nhưng chính vì điều điều đấy mới khiến tôi day dứt.

Việt lúc này từ phía ngoài đi lại chỗ tôi rồi ngồi xuống bên cạnh, bàn tay đưa lên thấm nhẹ từng giọt nước mắt, nét mặt vẫn bình thản nói:

- Đừng nghĩ ngợi linh tinh, cũng đừng khóc nhiều, như thế mặc váy cưới sẽ không đẹp.

Tôi nhìn anh mà lòng đau thắt lại, nước mắt cứ thi nhau chảy ra không ngừng, cố gắng gồng mình lên để nói:

- Việt, chuyện đám cưới, em muốn dừng lại!

Anh nghe vậy nhưng nét mặt lại vẫn bình thản nhìn tôi mà nhẹ nhàng cười 1 cái rồi chậm rãi nói:

- Tôi gặp em vào 1 đêm giữa hạ, thời tiết khi ấy nóng đến oi bức, 1 cơn mưa lúc đó lại vô cùng hiếm hoi. Đến bây giờ đã là thu của tháng 10, trời xanh cuối cùng đã chờ đợi được 1 cơn mưa phùn, còn tôi vẫn đang chờ đợi bàn tay em.

- Chuyện đấy, hãy để sau khi....

Lời chưa kịp nói hết, anh đưa ngón tay lên chạm nhẹ vào môi tôi để ngăn lại. Bàn tay kia cầm lấy tay trái của tôi đưa lên trước mặt, chiếc nhẫn sáng lấp lánh hiện rõ trước mắt, anh lại nhẹ giọng nói:

- Tôi không quan tâm những chuyện khác, cho dù trời cao có sập cũng không thể thay đổi được quyết định của tôi. Tôi chỉ biết, nhấn em đã đeo, mặc nhiên em sẽ là vợ tôi. Không cần phải đợi ngày tháng nào, tôi muốn càng sớm càng tốt.

- Nhưng.....

- Nghe lời tôi, sẽ không có chuyện gì hết. Và hứa với tôi dù có chuyện gì xảy ra cũng không được đến nó ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của chúng ta!

Nước mắt vẫn cứ chảy dài xuống, thấm vào đầu lưỡi mặn đắng. Tôi nhìn anh mà lồng ngực ứ nghẹn lại, mím chặt lấy môi mình mà khẽ gật đầu 1 cái.

Việt thấy vậy bờ môi lại cong lên ý cười rồi từ từ cúi mặt xuống áp sát vào gương mặt tôi, khi bờ môi gần chạm vào nhau tôi lại bất giác quay mặt đi né tránh.

Việt lúc này đưa tay lên giữ cằm tôi lại, giọng nói trầm xuống:

- Tôi muốn!

Tôi nghe vậy lại tròn mắt nhìn anh, không lẽ anh:

- Việt...chuyện này....

- Tôi vừa nói em điều gì?

- Nhưng....!

Nửa câu sau liền bị anh nuốt trọn vào miệng, đầu lưỡi mạnh bạo luồn vào bên trong gát gao rút hết những dư vị, cả người dần dần

ngã xuống giường, anh theo đà nằm lên người tôi, bàn tay cũng bắt đầu luồn vào bên trong áo.

Tôi có hơi sợ, đưa tay lên giữ lấy tay anh, dù sao khi chưa nắm rõ kết quả tôi cũng không muốn anh bị chút thương tổn nào.

Việt thấy vậy mới chịu rời khỏi môi tôi, đôi mắt hình như có chút mệt mỏi, cũng phải thôi, anh thời gian qua chạy ngược chạy xuôi, lo việc vụ án, rồi bố mẹ tôi ở quê nữa, thật sự không có thời gian để nghỉ ngơi:

- Thuỳ, tôi rất nhớ!

Không phải tôi không ý anh, nhưng mà lúc này:

- Việt!

- Tin tôi, được không?

Tôi lúc này chẳng còn lời nào để chạy trốn, nơi khoé mắt đã cảm nhận được 1 dòng nước chảy ra, tôi chỉ có thể gật đầu 1 cái.

Việt lúc này liền cúi mặt vùi vào cổ tôi, bàn tay đẩy chiếc áo lên cao quá ngực, 2 tay anh vòng ra sau cởi chốt áo con rồi di chuyển bờ môi xuống nhũ hoa, dùng đầu lưỡi của mình trêu ghẹo. Bàn tay kia của anh xoa bóp 1 bên ngực còn lại.

Kể ra cũng hơn 2 tháng rồi chúng tôi chưa có sự đụng chạm thể xác như thế này, nên chỉ cần 1 hành động ấy của anh lại khiến cả người tôi khẽ rung lên:

- Uhm.....!

Việt lúc này 1 tay trườn xuống dưới cởi khoá quần tôi ra rồi luồn vào bên trong, khi ngón tay chạm vào nơi mật tư ấy, cả người tôi bỗng nhiên sờn gai ốc, cảm nhận được phía dưới có 1 chút sưng ửng mà gương mặt bỗng chốc đỏ ửng.

Bàn tay tôi túm chặt xuống chiếc ga trải giường, cả người vặn vẹo đến nhăn nhúm.

Việt lúc này rời khỏi người tôi, anh nhẹ nhàng trút hết những lớp rào cản của cả 2 xuống rồi đưa nhẹ nhàng tách chân tôi ra, cúi đầu vào nơi hoa viên ấy dùng đầu lưỡi chạy dọc xung quanh.

Cả người tôi lúc này như có dòng điện chạy qua, thi thoảng lại khẽ thu người lại, cho đến khi nơi ấy đã có sự ẩm ướt nhất định, Việt bất chợt túm lấy eo tôi kéo nửa người ra phía ngoài giường, bàn tay nhắc 2 chân tôi đặt lên vai anh, ngay sau đó liền đem sự cương tráng kia đi sâu vào bên trong tôi:

- Ahhhh.....!

Cũng 1 khoảng thời gian nơi đây không được thăm dò, tôi có chút đau dát đón nhận, cả người bắt đầu co rút lại, nơi phía dưới lại trở nên khít chặt.

Việt lúc này 2 tay chống xuống giường, dùng sức ra vào trong tôi 1 cách chậm rãi rồi nhanh dần:

- Uhm.....Việt....như này.....ahhh....em thấy rất đau.....!

Anh nghe tôi nói vậy cũng dừng lại động tác, rời khỏi tôi mà nằm xuống bên cạnh rồi bình thản nói:

- Em làm đi.

Tôi lúc này có chút ngây ngời:

- Sao?

Anh không trả lời liền đẩy tôi ngồi lên, bàn tay túm lấy eo tôi nhấc lên người anh mà xoay lưng lại, còn chưa kịp hiểu Việt sẽ định làm gì thì phía dưới vật to lớn kia mạnh mẽ đi vào:

- Ahh.....!

2 chân tôi quỳ xuống dưới đệm, bàn tay chống lên chân anh, ở cái tư thế này thật sự có chút xấu hổ.

Việt lúc này đưa tay nâng cặp mông tôi lên rồi dùng sức nhấp mạnh 1 cái rồi nói:

- Em chỉ cần làm như thế!

Mặc dù có chút xấu hổ, nhưng tôi nghĩ tình dục cần sự hoà hợp của cả 2, nếu anh đã có thể vì tôi, vậy tôi vì anh cũng sẽ làm bất cứ chuyện gì anh muốn.

Tuy đã xảy ra quan hệ nhiều lần nhưng hầu hết đều là Việt chủ động, tôi thật sự lúc này chỉ biết lúc túng làm theo như những gì anh nói kho nãy, bàn tay chống xuống, bắt đầu nhấc mông lên rồi lại hạ xuống, cứ từng nhịp chậm rồi nhanh dần khiến hơi thở của tôi cũng trở nên đứt quãng:

- Uhm....Việt.....em không thể.....ahhh....

Anh lúc này đưa 2 tay túm lấy eo tôi rồi ghì chặt lấy mà ngồi lên, cả người anh áp chặt vào tấm lưng trần đang nhể nhại mồ hôi của tôi, bàn tay vòng ra trước túm lấy cằm tôi quay lại rồi ở tư thế ấy anh

gắt gao nuốt lấy bờ môi tôi, tay kia vòng lên bóp lấy 1 bên ngực đến méo mó.

Vừa mới phải mất sức vì vận động, lại bị anh chặn hết cả không khí, tôi thật sự thở không được nữa.

Việt lúc này cũng cảm nhận được điều đấy mới chịu buông tôi ra, anh đẩy người tôi nằm sấp xuống giường, rồi ở phía sau quỳ lên, nhấc mông tôi lên cao, bàn tay siết lấy hông bắt đầu ra vào mãnh liệt:

- Ahhh.....Uhm.....Việt....đừng dùng sức như thế....uhmm....ahhh....!

Anh mỗi lúc 1 mạnh mẽ, động tác trở nên gấp rút, từng đợt va chạm sâu vào bên trong, đầu óc tôi không ngừng quay vòng, bàn tay bấu xuống ga giường đến nhăn nhúm, hơi thở cũng trở nên dồn dập:

- Uhhmm.....Việt.....em.....ahhh.....chậm lại.....uhmmm....ahhh....

Khoảnh khắc tôi và anh cùng kêu lên 1 tiếng, Việt cũng mệt nhoài gục lên trên lưng tôi, hơi thở nóng phả dọc lên đường sương sống, thế là tôi và anh đã xảy ra quan hệ khi mà chưa biết chắc tôi có bị nhiễm HIV hay không.

Việt kéo tôi vào lòng anh rồi ôm lấy, mà tôi thấy vậy lại khẽ hỏi:

- Việt, anh không sợ sao? Nếu lỡ may em.....

Anh không để tôi nói hết, vòng tay ôm tôi cũng siết chặt lại, giọng nói có phần trùng xuống:

- Tôi sợ chứ. Nhưng tôi sợ em! Sợ em 1 mình làm, sợ em 1 mình suy nghĩ, sợ em 1 mình buồn, sợ em 1 mình đau đớn, sợ em 1 mình bệnh tật. Sống bao lâu cũng được, tôi không đặt nặng, tôi chỉ cần đến ngày cuối cùng, vẫn có thể ôm em vào lòng mà bình yên ngủ giấc dài.

Trời cao ơi, nếu chẳng may xảy ra, xin Ngài hãy nghe đến ước nguyện của tôi, hãy bảo vệ người đàn ông quá đổi hoàn hảo này để anh mãi 1 đời bình yên.

Những ngày về sau tôi và anh cũng chẳng để tâm đến chuyện đấy nữa, ngày cưới cũng đã định vào cuối tháng này, có 1 điều cần nói đến nữa là khu trọ của chị Hằng đã bị công an triệt phá, tất cả đều bị bắt đưa lên công an thành phố kể cả con Trang.

Tôi biết chuyện đã nhờ Việt đứng ra giúp đỡ chị Hằng và anh Hải, cho 2 người bọn họ được thoát tội, còn tất nhiên con Trang chắc chắn phải tù một gông. Nghe đâu nó bị bắt khi đang mang trong người 1 lượng ma túy tổng hợp khá lớn, hình như là của 1 đại gia nào đó nhờ cầm để chuẩn bị cho buổi sinh nhật, chỉ tiếc là đại gia kia có tiền bịt miệng công an nên cho dù con Trang có khai thế nào đi nữa cũng không được giảm chút khoan hồng nào.

Ngày cưới rồi cũng đến, chúng tôi tổ chức hôn lễ ở 1 nhà hàng, ngoài gia đình của 2 bên thì còn lại là số ít bạn bè.

Gia đình tôi ở quê cũng chẳng thân thiết với ai nên tôi chỉ mời chị Hằng và anh Hải, mà mãi cho đến hôm cưới tôi mới biết là 2 người đó yêu nhau, ngày trước thấy 2 anh chị mà y táo như kẻ thù không ngờ lại đổ sấp vào nhau như thế, kể ra nghĩ cũng buồn cười.

Tôi có mời thêm cả gia đình cô Hà, người đã cứu mang tôi những tháng ngày cuối của thời kỳ sinh nở, và tất nhiên không thể không có sự có mặt của Hiếu.

Anh đến dự đám cưới tôi trong bộ vest lịch lãm chỉ là bên cạnh anh lúc này có 1 gái xinh đẹp và trẻ trung.

Tôi còn nhớ cái lần cùng Việt đến nhà cô Hà gửi thiệp mời, Hiếu nghe tin nét mặt cũng không quá ngạc nhiên, anh chỉ nhìn tôi nói:

- Khi ấy nói thương em, là anh nói thật. Chỉ là nếu đã có người đàn ông khác làm điều đó vậy anh sẽ để em cho yêu thương ấy, còn tình thương này của anh sẽ dành cho cô gái khác.

Và rồi anh đã làm được điều đó, cô gái cùng anh đến dự lễ cưới của chúng tôi quả thực xinh đẹp, hy vọng 2 người có thể mãi hạnh phúc.

Sau hôn lễ 1 ngày, cũng là ngày tôi đến hẹn quay lại bệnh viện kiểm tra, lần này chỉ có tôi và Việt đến nhưng anh lại không làm xét nghiệm, tôi hỏi thì anh bảo:

- Anh sao cũng được, quan trọng là vợ!

Đấy, người chồng của tôi lúc nào cũng yêu thương tôi kể cả qua từng lời nói.

Tôi đi vào phòng lấy máu, rồi ra ngoài ngồi cùng anh ở ghế chờ đợi kết quả.

Bác sĩ nói có 2 phương pháp để xét nghiệm thử máu HIV, là phương pháp test nhanh sẽ có kết quả trong 20p và phương pháp

elisa kết quả sau 3 tiếng. Vì để chắc chắn, tôi đã làm phương pháp thứ 2.

Sau 3 tiếng đồng hồ với phương pháp elisa, vị bác sĩ là người quen của mẹ Việt bước ra ngoài gọi chúng tôi vào trong.

Ông cầm bản kết quả trên tay, xem đi xem lại 1 hồi rồi nhìn chúng tôi bằng nét mặt có chút căng thẳng nói:

- Việt, cậu có muốn thử xét nghiệm không?

1 câu hỏi ấy lại khiến tôi hoang mang, ông nói như vậy liệu có phải....

Việt lúc này nhìn ông vẫn bình thản trả lời:

- Không cần, tôi chỉ muốn biết vợ mình có được khoẻ hay không thôi.

Ông nghe vậy lại nhìn chúng tôi 1 lúc rồi thở dài, bàn tay đưa lên bỏ chiếc kính lão xuống rồi chậm rãi nói:

- Thực ra HIV không còn là 1 bản án tử hình nữa, nó đã có thuốc kéo dài thời gian sống cho người nhiễm phải. Vậy nên 2 người cũng đừng lo lắng....

Tôi hiểu những gì vị bác sĩ ấy muốn nói đến, trước khi đến đây tôi cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý dù như thế nào cũng không được gục ngã, vậy mà khi nghe những lời nói ấy tôi lại chẳng thể kìm được nước mắt của mình, thì ra đến cuối cùng, ông trời cũng đã bỏ quên tôi.

Việt lúc này chỉ nắm lấy tay tôi rồi nhìn ông bác sĩ kia mà điềm
tĩnh nói:

- Vậy bác sĩ hãy kê thuốc đi.

Ông bác sĩ nghe vậy nét mặt lại không hiểu chuyện mà hỏi:

- 2 người muốn lấy thuốc làm gì?

- Không phải bác sĩ bảo người nhiễm HIV sẽ điều trị bằng thuốc
sao?

- Đúng, tôi có bảo thế nhưng 2 người bị nhiễm sao mà dùng.

Tôi và Việt lúc này trở nên ngây ngốc nhìn ông mà nói:

- Vậy khi nãy....?

- Khi nãy tôi còn chưa nói hết thì cô đã khóc lóc rồi. Tôi bảo 2
người cũng đừng lo lắng vì kết quả xét nghiệm là âm tính.

Cái ông bác sĩ này thật là biết trêu người, âm tính thì nói là âm
tính, nói dài dòng thật khiến người khác khiếp sợ.

Tôi đang khóc liền ôm chầm lấy Việt mà khóc to hơn, nhưng
nước mắt lần này là của sự vui sướng:

- Chồng ơi, chúng ta không sao rồi!

Anh lúc này cũng ôm lấy, bàn tay vỗ nhẹ lên bờ vai đang run rẩy,
bờ môi khẽ cong lên 1 nụ cười mà nói:

- Chuyến đi tuần trăng mật, ngày mai sẽ khởi hành!

Để chuẩn bị cho tuần trăng mật lần này, anh đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết và tiền của.

Việt mua 1 căn biệt thự ở bên Pháp, nằm tách biệt hẳn với khu phố đông đúc. Căn biệt thự được nằm độc lập ở giữa 1 khu rừng, tôi vừa đặt chân vào cũng không khỏi kinh ngạc:

- Việt, anh thật sự mua khu này sao?

Anh lúc này xách hành lý vào bên trong nhà rồi nói:

- Anh không mua, là vợ mua mà.

- Em mua lúc nào.

- Anh không biết, nhưng nó là đang đứng tên em!

Tôi nghe vậy cũng chỉ mỉm cười, bởi vì quá quen với điều này, Việt vẫn thi thoảng mua 1 cái gì đó, khi tôi hỏi thì lại bảo tôi mua vì nó đứng tên tôi.

Căn biệt thự khá rộng, có rất nhiều phòng, đặc biệt có cả bể bơi, và 1 vườn hoa đủ loại. Việt mua ở đây nhưng chỉ để đến khi nào chúng tôi đi nghỉ mới dùng đến còn không anh thuê người đến canh chừng và dọn dẹp.

Trời hôm nay nắng đẹp, anh lại đề nghị đi bơi, tất nhiên ở 1 không gian đẹp này, tôi caia gì cũng thích thú.

Chúng tôi thay quần áo rồi đi ra phía sau biệt thự, nơi đây có 1 hồ bơi khá lớn, với nước mát nước khá trong, lại còn có cả ghế nằm tắm nắng.

Chúng tôi vừa đi lại ngồi xuống, không hiểu sao trong đầu tôi lại loé lên 1 ý nghĩ nghịch ngợm, tôi quay sang nói với Việt:

- Em xuống tắm trước nhé!

Nói rồi tôi cũng đứng dậy đi lại phía hồ rồi nhảy xuống, nước ở đây thật sự rất dễ chịu, quang quẻ lại bắt mắt, không thể ngờ 1 cô gái quê như tôi cũng có cơ hội được ngắm nhìn 1 khung cảnh đất giá như vậy.

Khi ra đến giữa hồ, bỗng nhiên lúc này dưới chân kéo đến 1 cơn chuột rút, tôi không cử động được, nước đã chảy vào khoang miệng, tôi dùng tay đập mạnh lên mặt nước cứ thụp xuống rồi lại ngoi lên:

- Việt....em...bị chuột rút!

Anh thấy vậy nét mặt hốt hoảng liền vội vàng chạy đến rồi nhảy xuống bơi lại chỗ tôi:

- Thùy, đợi tôi!

Khi tôi bắt đầu chìm xuống cũng là lúc anh túm được eo tôi kéo về thành bể, tôi lúc này mới bật cười lớn 1 cái, Việt thấy vậy mới dần hiểu chuyện nét mặt liền giận dữ nhìn tôi:

- Thùy, em được lắm!

Tôi thấy anh như vậy liền phải hạ giọng:

- Em chỉ đùa chút thôi, chớ giận là giảm tuổi thọ đấy.

- Tôi nghĩ nếu không trừng phạt em mới giảm tuổi thọ.

Tôi còn chưa kịp hiểu được ý anh nói là gì thò Việt đã xoay người, đẩy lưng tôi áp vào thành bể, bờ môi anh khẽ cưỡi 1 cái rồi từ từ cúi xuống hôn lên môi tôi, tôi thấy vậy cũng chẳng ngần ngại gì liền vòng tay qua cổ anh mà hôn đáp trả.

2 chiếc lưỡi quấn dính lại nhau, mờ môi mềm mại khẽ hút chặt lấy, nụ hôn từ dịu nhẹ lại chuyển dần sang mãnh liệt.

Cho đến khi hô hấp của cả hai đã trở nên khó khăn, Việt mới rời môi mình xuống cổ tôi, bàn tay anh từ từ cởi chiếc áo tắm của tôi vứt sang 1 bên, mặc dù là đang mơ màng nhưng tôi vẫn phải lên tiếng:

- Việt, ở ngoài này....không được!

Anh cũng chẳng để tâm đến điều đó, chỉ khẽ thì thầm vào tai tôi:

- Sẽ không có ai.

Lời vừa dứt, Việt liền cắn nhẹ lên vành tai tôi, cả người tôi theo đó cũng khẽ rùng mình mà kêu lên:

- Uhm...!

Cả người tôi dựa vào thành bể mà ngửa ra phía sau, Việt lúc này đưa bờ môi xuống xương quai xanh rồi đến bầu ngực tôi, 2 tay anh ngào nấn nơi đáy đến méo mó, thi thoảng lại cắn nhẹ lên nhũ hoa đã cương cứng khiến tôi phấn khích.

- Uhm.....!

Lúc này lớp rào cản trên người chúng tôi đã trôi nổi trên mặt nước, Việt bỗng nhiên cầm lấy tay tôi kéo xuống dưới chạm vào vật

to lớn kia khiến tôi có chút giật mình rút tay lại thì anh lại giữ chặt lấy.

Bàn tay anh vòng ra sau đỡ lấy lưng tôi, kéo áp sát vào người rồi lại cúi xuống hôn, tay kia của anh vẫn giữ tay tôi cầm sự kiêu ngạo kia từng động tác lên xuống nhẹ nhàng.

Mới đầu còn vụng về, sau tôi cũng dần quen, 1 tay vuốt ve anh, 1 tay ghì chặt cổ anh mà ngấu nghiêng hôn.

Bất chợt Việt rời môi ra, túm lấy eo tôi mà xoay lại, anh để tay tôi chống vào thành bể, từ phía sau đem sự cường tráng kia đi vào, tôi lại khẽ kêu nhẹ 1 tiếng:

- Ahh.....!

2 tay anh vòng lên trước bóp lấy bầu ngực tôi, phía dưới bắt đầu nhịp nhàng ra vào, mặt nước theo đó cũng nhấp nhô gợn sóng:

- Ummm....Việt....lỡ may người giúp việc đến thì sao.....ahhhhh.....!

Anh chẳng để tai lời nói đó, vẫn động thật mạnh mẽ, giọng nói có chút dứt quãng:

- Sẽ không!

Bàn tay anh ở phía trước vẫn xoa nắm ngực tôi, ngón tay thì thoảng đùa nghịch nhũ hoa làm tôi tê dại. 1 tay anh đưa lên nâng cầm tôi xoay mặt sang, gương mặt anh từ phía dưới cũng khẽ đưa lên, đầu lưỡi nóng bỏng đưa ra chạm vào lưỡi tôi, mà phía dưới vẫn không ngừng ra vào khiến tôi không thể nào giữ im lặng được mà phát ra những âm thanh dứt quãng:

- Ummm....ahhhh.....!

Anh lúc này ghé vào tai tôi, dùng đầu lưỡi chạy dọc vành tai rồi cắn nhẹ:

- Gọi tên anh!

Đầu óc tôi đã trở nên ngây dại, chỉ mơ màng nói:

- Uhm.....Việt!

Lời vừa nói xong, Việt bỗng nhiên rời khỏi tôi, anh xoay người tôi lại rồi 2 tay túm lấy hông tôi nhấc lên, tôi theo phản xạ vòng tay qua cổ anh, 2 chân theo đó cũng kẹp chặt lấy hông anh, vật thể kia cũng từ từ đi vào.

Việt dùng sức đỡ lấy cặp mông của tôi rồi nhấp từng nhịp mạnh mẽ, cảm giác khoan khoái khiến tôi ngửa đầu ra sau mà thờ dốc:

- Ahh....uhmm.....Việt.....uhmmm!

Sau khi đã mệt ở cái tư thế ấy, anh đỡ tôi đi lên rồi lại phía chiếc ghế mà nằm xuống, để người tôi ở trên anh như vậy, phía dưới vẫn là sự khít chặt mạnh mẽ.

2 chân tôi quỳ trên ghế, bàn tay chống lên hông anh, cả người là nhể nhại nước, bắt đầu từng nhịp nhẹ nhàng nhấc mông lên rồi lại hạ xuống, miệng vẫn không ngừng kêu nhỏ:

- Uhm....ahhh.....!

Bàn tay anh đưa lên xoa bóp 2 bầu ngực tôi đến méo mó, cũng hoà với tôi mà vận động phía dưới, thi thoảng lại nghe được hơi thở mạnh từ anh.

Chúng tôi đổi hết tư thế này đến tư thế khác, 1 lần dây dưa đến rút hết sức lực, giây phút cả 2 đã đạt đến sự khoái cảm, tôi và anh lại cùng lúc gọi tên nhau:

- Việt/Thùy!

Tôi nghe vậy lại bật cười nhẹ 1 cái rồi nói:

- Có phải là chồng định nói là chồng yêu em đúng không?

Việt lúc này vẫn gục trên người tôi, hơi thở vẫn còn gấp gáp mà trả lời:

- Điều đấy anh không cần nói vì anh sẽ thể hiện bằng hành động. Anh định nói là cái khác.

- Là cái gì?

Việt bỗng nhiên im lặng 1 lúc, hơi thở bóng phả vào bên tai tôi, giọng nói nam tính vang lên:

- Anh muốn nói. Vợ ơi, không được rồi, anh muốn nữa!

- Hả!

Tôi chỉ kịp kêu lên 1 tiếng, CẢ người lại bị anh đem ra lăn qua lăn lại, tôi chỉ biết uất hận mà lên tiếng:

- Phạm Quốc Việt, anh không phải là người.....ahhhhh!

*****

3 năm sau!

Tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi vội vàng lấy trong túi xách ra, nhìn cái tên hiện trên màn hình rồi khẽ mỉm cười mà nhấc máy:

- Chồng gọi em?
- Vợ mua xong chưa? Anh đến đón vợ nhé? Tối nay đi ăn tiệc.
- Ăn tiệc sao? Tiệc gì thế?
- Vợ quên rồi à? Ngày chúng ta gặp nhau.

Tôi nghe vậy lại khẽ cười, ngày ấy chúng tôi gặp nhau cũng là ngày bé Cốm sinh ra, chỉ đang tiếc là, ăn mừng ngày này lại chỉ có 2 chúng tôi:

- Năm nào chồng cũng làm tiệc kỷ niệm, em quên làm sao được, chỉ trêu chồng thôi. Được rồi, em bây giờ đang ở trung tâm thương mại.

- Tuân lệnh vợ, anh có mặt ngay.

Nói rồi tôi tắt máy đi ra phía ngoài đợi thì từ phía sau 1 giọng nói của người phụ nữ vang lên:

- Đừng chạy lung tung, Cốm!

Cái tên ấy làm tôi sửng người, theo 1 phản xạ mà quay lại, 1 đứa bé trắng trẻo bụ bẫm lon ton chạy đến túm chân tôi mà méo máo nói:

- Cô, mẹ không mua đồ chơi cho Cốm!

Tôi thấy vậy lại ngồi xuống túm lấy nó, đôi mắt này thật sự làm tôi kinh ngạc, tại sao lại có thể giống đến như vậy.

Lúc này người phụ nữ kia đi đến bế lấy đứa bé lên rồi quát nhẹ:

- Lần sau không được chạy lung tung với người lạ nghe chưa?

Tôi nghe vậy liền đứng dậy nhìn người phụ nữ kia, không hiểu sao có chút ghen giọng nói:

- Chị, bé được bao nhiêu tuổi rồi ạ?

Cô ta nhìn tôi cũng trả lời:

- 3 tuổi rồi cô!

Nói rồi cô ấy cũng ôm đứa bé đi ra ngoài vẫy 1 chiếc taxi ngồi lên, còn tôi lại ngây người đứng chôn chân ở đấy với 2 hốc mắt đã đỏ ngàu. Nếu con tôi còn sống, có lẽ nó cũng đã 3 tuổi, và đứa bé này, tại sao đôi mắt đó lại giống anh đến như vậy, tôi lúc này xuất hiện 1 cảm xúc kìa lạ, ngược đôi mắt ngấn nước lên nhìn phía trời xanh kia:

- Ông trời, có phải Ngài đã đem đứa bé trở về?

Lời vừa dứt, trời bỗng nở 1 cơn nắng to, rực rỡ và lấp lánh như sự tinh nghịch của đứa trẻ kia.

Nếu thật sự có kỳ tích xảy ra, tôi sẽ đi tìm lại trái tim nhỏ của mình!

Hẹn gặp lại mng ở ngoại truyện (trong sách)

THE END

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Ngoài lề

✳CHÍNH THỨC MỞ ODER✳

☐Truyện GÁI MỘT CON☐

Trong sách sẽ có full 26 chương đã up trên fb + ngoại truyện chỉ có trong sách và nhóm kín♥

Đảm bảo phần ngoại truyện sẽ có 1 cuộc hành trình khá bất ngờ và kết thúc sẽ để lại cho bạn đọc 1 dư âm khó quên về anh Việt☐hứa sẽ không phụ lòng độc giả mua sách và ở trong nhóm.

Dự trong tuần sau là sẽ có sách nha, mng đặt sớm để em còn biết báo kịp số lượng.

Sách em vẫn bán với giá tri ân, vừa túi tiền các bạn.

💰 Giá sách 120k (chưa bao ship)

Các bạn đặt thì cmt thông tin + sđt ở dưới nhé.

Em sẽ ưu tiên những bạn chuyển khoản trước, cod thì sẽ đợi sau nha♥

Nhóm kín sẽ đóng lại sau khi up chap cuối ra ngoài, vậy nên bạn nào không muốn mua sách thì nhanh vào nhóm kín để hóng ngoại truyện nhé.

Còn những bạn ở ngoài, ko có điều kiện mua sách hoặc vào nhóm thì đợi em ở 1 ý tưởng truyện mới sẽ up vào dịp Tết nhé và đặc biệt 1 điều, đừng hỏi em có up ngoại truyện ra ngoài hay không nhé.

Thân ái và cảm ơn các bạn đã bên Việt♥Thuỳ suốt thời gian qua!

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Ngoại truyện 1

Cảnh báo 18+ đầu tiên 😊😊😊

3k lịe và 50 share nhé😊

NGOẠI TRUYỆN 1

Chiếc xe dừng trước một khách sạn 5 sao khá sang trọng, tôi nhìn qua lớp cửa kính cũng có chút kinh ngạc rồi quay sang anh nói:

- Việt, ăn ở đây sao?

Anh nghe vậy mỉm cười gật đầu 1 cái rồi xuống xe đi sang mở cửa cho tôi.

Hôm nay là ngày kỷ niệm nên tôi cũng váy cưới xúng xính ghé góp lắm.

Chúng tôi đi vào trong hướng thẳng đến thang máy mà bước vào, lại thấy anh nhất lên tầng cao nhất nên hỏi:

- Chỉ là ăn 1 bữa thôi mà, có cần thiết phải chọn tầng cao nhất không?

Anh lúc này nhìn đến tôi mà bình thản trả lời:

- Cần chứ!

Tôi nghe vậy cũng chỉ nhún vai một cái rồi không nói gì thêm. Khi cánh cửa thang máy mở ra, Việt đưa tôi đến trước một căn phòng rồi mở cửa. Tôi nhìn tấm bảng nhỏ được treo trên cao kia cũng có chút ngạc nhiên liền lên tiếng:

- Lần này anh hình như hơi cầu kỳ thì phải? Phòng tổng thống?

Việt không nói gì chỉ đưa tay ra ôm lấy eo tôi đi vào bên trong, thật sự lúc này còn kinh ngạc hơn nữa.

Mặc dù 3 năm qua anh vẫn luôn quan tâm tôi, chăm sóc cho tôi từng chút một nhưng thật sự lần này là điều đầu tiên tôi thấy anh làm.

Căn phòng ngập tràn bóng bay, đường đi trải dài những cánh hoa hồng, dưới ánh sáng mờ ảo của ánh nến, mọi thứ bỗng trở nên huyền ảo.

Tôi sửng sốt quay sang nhìn anh mà không thốt nổi nên lời:

- Việt, thế này....???!!!

Anh thấy tôi như vậy cũng cười 1 cái rồi lên tiếng:

- Lúc làm xong cái này anh cũng ngạc nhiên giống vợ vậy!

- Tự tay anh làm sao?

Việt gạt đầu một cái rồi kéo tôi ra phía ngoài ban công, nơi đây được đặt một bàn tiệc nhỏ, rượu vang, món ăn Tây, ánh đèn vàng và nhìn xuống thành phố vào đêm đang rực rỡ, cảnh tượng ấy thật sự khiến tôi cảm kích vô cùng.

Anh đi lại kéo một chiếc ghế ra để tôi ngồi xuống rồi cũng đi về phía đối diện mà ngồi vào vị trí của mình. Việt với tay lấy chai rượu vang, bật nắp rồi rót vào hai ly, người đàn ông này sau ba năm rồi mà anh vẫn lịch lãm và có sức hút đến như vậy.

Việt đưa một ly sang cho tôi rồi cầm ly của anh nâng lên:

- Chúc mừng năm thứ ba, vợ vẫn luôn ở bên anh!

Tôi nghe vậy cũng mỉm cười một cái rồi nâng ly mình chạm nhẹ vào chiếc ly của anh mà nói:

- Ba năm, em vẫn chỉ biết nói một câu. Cảm ơn anh, chồng của em!

Chúng tôi uống cạn ly rượu, Việt lại giúp tôi cắt thức ăn rồi đẩy sang, anh chăm chú cho tôi không khác gì một đứa trẻ vậy, tôi nhìn người đàn ông ấy lại khẽ bật cười:

- Việt, những cái này em có thể làm được.

- Được rồi, anh biết. Nhưng những gì anh có thể làm được cho vợ, anh muốn tự tay làm.

Tôi nghe vậy lại gấp một chút thức ăn đưa lên miệng anh:

- Vậy để em đút cho chồng.

Việt nhìn tôi cười một cái rồi nhận lấy, một lúc sau lại lên tiếng:

- Phải rồi, ngày mai có triển lãm ô tô ở bên Pháp, họ mời anh sang tham dự, có lẽ sẽ đi mất mấy ngày. Nếu vợ sợ buồn thì dọn sang ở với mẹ vài hôm.

Tôi nghe vậy đặt nhẹ đôi đũa xuống rồi nói:

- Mai anh bay chuyến mấy giờ?

- Anh đi đêm nay.

- Đêm nay? Gấp thế sao? Vậy sao không nghỉ ngơi một chút, những thứ này.....

Việt không để tôi nói hết, rót một chút rượu ra ly rồi lên tiếng:

- Được rồi, anh biết cách sắp xếp công việc của mình. Tối nay chúng ta hãy cứ vui vẻ.

Nói rồi Việt cầm chiếc ly của mình đứng dậy tiến lại phía tôi rồi ghé vào tai tôi nói nhỏ:

- Mọi thứ anh chuẩn bị xong cả rồi, vợ chỉ việc giúp anh tiếp thêm sức lực cho chuyến đi đêm nay thôi. Chúng ta không có nhiều thời gian đâu.

Tôi nghe vậy lại bật cười thành tiếng rồi nhìn anh nói:

- Việt, từ khi nào anh lại trở nên biến thái thế hả?

Việt đặt chiếc ly xuống bàn, nhìn tôi mà khẽ nhíu mày:

- Không phải vì vợ ba năm qua đẩy anh đến cảnh này sao?

- Vì em? Em thì làm gì?

Ai ngờ lời vừa dứt Việt liền cúi xuống bế bổng lấy tôi, hơi đột ngột khiến tôi có chút hoảng sợ mà hét lên, hai tay theo phản xạ vòng qua cổ anh:

- Việt, anh làm gì thế?

Anh nghe vậy lại bình thản bế tôi đi vào bên trong phòng rồi nói:

- Trả lời cho câu hỏi khi nãy của vợ.

Tôi nghe vậy cũng hiểu được ý anh, lại ngoài đầu nhìn ra phía ban công:

- Nhưng chúng ta còn chưa anh xong.

- Vậy thì vào đây tiếp tục.

Nói rồi anh đi lại phía chiếc giường từ từ đặt tôi nằm xuống, anh theo đà ở trên người tôi, hai chân quỳ trên đệm, một tay chống xuống, một tay nâng cầm tôi lên, đôi mắt có chút dò xét mà nhìn chăm chăm vào gương mặt tôi.

Thấy có cái nhìn khác lạ tôi cũng khó hiểu mà lên tiếng:

- Sao thế?

Việt lúc này nét mặt trở nên nghiêm trọng hơn rồi nói:

- Ba năm qua vợ đã làm cái gì vậy? Anh cảm thấy nghi ngờ!

Tôi nghe vậy lại tròn mắt nhìn anh không hiểu ý:

- Nghi ngờ? Việt, anh nghi ngờ cái gì?

Việt lại nhìn tôi bình thản nói:

- Nghi ngờ vợ bỏ thuốc anh!

- Anh điên sao? Thuốc gì?

Việt bỗng nhiên im lặng, đôi mắt nhìn tôi chuyển sang sự say mê rồi mới chậm rãi nói:

- Thuốc kích dục!

Tôi phải ngây người một lúc rồi mới hiểu được chuyện liền bật cười một cái:

- Anh nghĩ vợ anh không đủ sức hấp dẫn đến mức phải dùng thuốc hạ chồng mình sao?

Việt nhìn tôi bờ môi lại khẽ nhếch lên một đường rồi chột nhả nói:

- Hiện tại anh đang rất tỉnh táo, không bằng bây giờ hãy chứng minh lời vợ vừa nói xem, anh sẽ suy xét lại.

Tôi lại mỉm cười một cái, đưa tay lên gạt mạnh bàn tay anh đang giữ lấy cằm tôi, rồi liền vòng tay qua cổ anh ghì chặt xuống, một giây sau đó đảo ngược tình thế, xoay người anh nằm xuống tôi theo đà ở trên, Khoảng cách gương mặt chỉ cách nhau một gang tay, còn người được mùi rượu cay nồng của đối phương, tôi lại dùng điệu bộ ngả ngón, ngón tay di chuyển trước ngực anh, chậm rãi cởi từng chiếc cúc áo somi rồi ghé vào tai anh mà thì thầm:

- Chồng à, anh xin lỗi em đi!

Dứt lời tôi còn khẽ cười một cái rồi đưa đầu lưỡi của mình chạy dọc lên vành tai của anh rồi xuống bên cổ, bàn tay ở phía dưới tháo chiếc thắt lưng cứng nhắc rồi kéo chiếc khóa quần, một vật đang trở nên lớn dần lên.

Chiếc váy của tôi cũng đã bị đẩy cao lên quá đùi, cả người áp chặt vào cơ thể anh, cổ váy trễ khiến ở góc độ này thấy rõ được hai

bầu ngực căng tròn, vậy mà Việt vẫn tỏ ra như chẳng có gì. Được lắm!

Tôi lúc này đưa gương mặt kề cận môi anh, đôi mắt vì chút rượu nên có phần mờ màng, dùng môi của mình đầu tiên nhẹ nhàng mút lên bờ môi anh từng chút chậm rãi, bàn tay ở phía dưới khẽ vuốt ve nhẹ sự cao ngạo kia.

Cảm giác được anh đã bắt đầu có phản ứng, tôi lúc này mới gắt gao cắn lên môi anh, đưa đầu lưỡi luồn vào bên trong, dùng hết tất cả những gì thành thạo trong suốt ba năm qua anh đã làm với tôi mà cuốn lấy chiếc lưỡi của anh.

Tất nhiên không nằm ngoài dự đoán, bao giờ nụ hôn cũng là sự bắt đầu cho tình dục, Việt ngay sau đó liền vòng tay ôm lấy tôi rồi lật người tôi nằm xuống dưới. Khi Việt rời khỏi môi tôi định vùi đầu vào ngực, tôi lại bất chợt lên tiếng:

- Việt, em muốn có con!

Vừa nghe đến câu đấy, anh bỗng nhiên khựng lại, đôi mắt lại nhìn tôi có chút phức tạp.

Ba năm qua chúng tôi vẫn thường xuyên xảy ra quan hệ nhưng lại không có em bé chính là vì Việt muốn kế hoạch. Anh nói là nhớ lại cảnh tượng tôi năm sinh bé Cốm, khiến anh đau lòng nên không nỡ để tôi phải chịu đau đớn như vậy nữa. Khi ấy tôi cũng vừa mất đi con mình, cộng thêm những ám ảnh của năm đó thật sự tôi muốn bình tâm lại nên cũng đồng ý, chỉ là cho đến bây giờ, đã ba năm rồi, tôi muốn giữa chúng tôi có sự kết trái nảy nở. Chỉ là không hiểu sao mỗi lần nhắc đến chuyện này, nét mặt anh đều có dáng vẻ như vậy.

Tôi chưa bao giờ nghĩ là Việt không muốn chúng tôi có con là vì không yêu tôi, bởi những gì anh làm cho tôi, tôi đều có thể cảm nhận được. Vậy nên việc anh lo sợ tôi sẽ mang nặng đẻ đau, tôi cũng chẳng lấy gì làm lạ nhưng có lẽ giờ cũng đến lúc tôi phải làm trọn bổn phận của mình.

Thấy Việt cứ mãi im lặng không trả lời, tôi lại lên tiếng:

- Việt, đừng lo được không?

Anh nhìn tôi suy tư một hồi, mà trong đôi mắt ấy tôi lại chẳng thể tìm ra được một chút hoài nghi nào, bất chợt Việt lại cúi xuống hôn nhẹ vào bên cổ tôi, giọng nói trở nên trầm xuống:

- Được, bất kể là việc gì, chỉ cần em muốn!

Lời vừa dứt cũng là lúc đầu lưỡi anh chạy dọc xuống đôi bờ xương quai xanh, cả người tôi theo đó cũng trở nên run rẩy.

Bàn tay anh như có sự mê hoặc, mơn trớn trên khắp cơ thể tôi, đi đến đâu là gai ốc ở đấy nổi lên, cả người lại khẽ vận vẹo.

Việt vòng tay ra sau kéo chiếc khoá váy của tôi xuống, anh vội đến nỗi cũng chẳng kịp cởi nó ra, chỉ đẩy nó lên cao quá ngực rồi ngay sau đó liền đưa bàn tay lên bóp mạnh hai bầu ngực mềm mại rồi đưa nụ hôn tròn xuống phần eo tôi, đem chiếc lưỡi lượn lờ quanh đấy.

Sau khi đã trêu ghẹo cả người tôi đến đỏ ửng, bàn tay anh nhẹ nhàng cởi chiếc quần lót của tôi vứt sang, một giây sau đó ngón tay không an phận trêu ghẹo vào bên trong khiếp cả người tôi co rút lại liền ngồi dậy mà giữ lấy tay anh:

- Việt!

Anh không để tai lời tôi, ngón tay càng mạnh hơn ở bên trong, rồi liền ghé sát vào mặt tôi mà gắt gao hôn lấy.

Phía dưới thì bị anh đùa nghịch, ở trên lại bị chiếm hết không khí, 2 bàn tay tôi chống xuống giường đã bắt đầu run rẩy, chiếc váy nửa tuốt nửa vương lại để lấp lỗ chỗ che chỗ đậy những mảng da thịt trắng nõn, thi thoảng lại bị kích thích mạnh nơi mặt tư mà khẽ kêu nhẹ:

- Uhhh.....!

Cho đến khi cảm nhận đã có sự ướt át, Việt mới từ từ lấy tay ra rồi ngay sau đấy liền túm lấy hông tôi xoay người sắp xuống.

Khửu tay chống xuống giường, hai đầu gối quỳ trên đệm, chiếc váy rũ xuống nửa muốn rơi ra, Việt từ phía sau trút bỏ thứ rào cản, đem cái vật thể to lớn đi sâu vào bên trong, cảm giác vẫn có chút đau, bàn tay tôi siết chặt lấy tấm gà đến nhăn nhúm:

- Ahhh.....!

Cả người anh lúc này đổ xuống tấm lưng tôi, bàn tay lo lớn vòng xuống ôm lấy hai bầu ngực đang khẽ rung, ngón tay lại di nhẹ như hoa đã cương cứng, bắt đầu từng nhịp ở dưới ra vào:

- Uhhmm.....ahhhh.....!

Khấp cả người là một dòng điện tê giật, nơi đấy mỗi lúc một siết chặt lại, Việt đưa đầu lưỡi chạy dọc trên sống lưng rồi túm lấy hai cánh tay tôi kéo ngược ra sau, anh cũng bắt đầu dùng sức mạnh

hơn, tiếng va chạm của hai cơ thể mỗi lúc một lớn, thi thoảng xen kẽ âm thanh ái muội cùng tiếng thở dốc:

- Uhhmm.....Việt.....khoan đã.....ahhhh.....!

Lời vừa dứt, anh cũng rời khỏi tôi, lúc này tôi mới kịp thở gấp một cái, một giây sau đó cả người bị anh kéo dậy, Việt cũng cởi chiếc váy đang cố bám víu trên người tôi vứt sang một bên, hai cơ thể trần trụi đối diện nhau, anh bất chợt cúi người xuống nhấc bổng tôi lên khiến tôi có chút hoảng hốt:

- Sao thế?

Anh không nói gì, chỉ im lặng đưa tôi đi thẳng vào nhà tắm rồi đặt tôi ngồi xuống chiếc bồn, bàn tay đưa ra mở nước từ chiếc vòi sen.

Hơi nước mát lạnh khiến tôi có chút giật mình nhưng ngay sau đó cả người anh liền phủ lên trên cơ thể tôi, nước theo đó chút xuống tắm lưng rộng lớn rồi chảy từng dòng xuống.

Việt để tôi dựa lưng vào thành bồn, nhẹ nhàng tách chân tôi ra từ từ đi vào trong, đồng thời cũng cúi xuống cắn lên đầu nhũ hoa đang dựng đứng kia khiến tôi khẽ rùng mình mà kêu lên:

- Ahhh.....

Hai chân tôi kẹp chặt lấy hông anh, mặt nước dâng lên cao bắt đầu tạo thành những đập nhấp nhô mạnh:

- Uhhmm....Việt.....nhẹ một chút.....!

Anh bất chợt vòng tay tay ra sau đỡ lấy tấm lưng tôi lên, nước từ vòi sen chảy xuống đến mát lạnh, hai cơ thể ướt át dính chặt vào

nhau.

Tôi lúc này hai bàn tay chống lên thành bồn, khẽ nhấc mông lên cao rồi lại hạ xuống, nước vẫn xối xả trên hai cơ thể, bàn tay anh siết chặt lấy eo tôi, dùng sức vận động mạnh hơn:

- Ahhh.....Việt....chậm lại....uhmmm.....!

Nước đã muốn tràn ra khỏi thành bể, từng đợt va chạm mạnh khiến những đợt nhấp nhô hất thẳng lên người đến tê dại.

Tôi vòng tay ôm lấy cổ anh, cúi mặt xuống ngấu nghiến muốn nuốt lấy bờ môi kia, hai bầu ngực nảy lên áp chặt vào cơ thể anh, hô hấp cũng đã trở nên khó khăn:

- Uhhh.....Việt.....dừng lại đã....ahhh.

Hai tay tôi vòng ra sau bầu chặt vào tấm lưng ướt nhễ nhại, móng tay muốn đâm sâu vào da thịt, âm thanh cũng trở nên đứt quãng:

- Uh...mmmmm.....ah.....hmmm!

Việt bắt đầu từng đợt gấp rút, mỗi một lần ra vào lại mạnh hơn, cả người tôi đã muốn run lên, đầu óc kéo đến sự khoái cảm, vòng tay siết chặt hơn:

- Việt.....ahhhh.....!

Cảm giác một thứ chất lỏng nóng ấm chảy thẳng vào bên trong, anh từ từ rời ra khỏi tôi rồi với tay khóa vòi nước lại. Cả người tôi đã trở nên mềm nhũn ở trong chiếc bồn, Việt cúi người xuống bế tôi lên rồi với chiếc khăn tắm phủ lên người tôi mà đi ra phía ngoài.

Trở lại giường, chúng tôi lại quần lấy nhau một trận nữa, cũng chẳng biết đến khi đấy là mấy giờ, bởi tôi thật sự đã mệt lả mà ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Việt đã còn chẳng ở bên cạnh, tôi đã dự định sẽ ra sân bay tiễn anh, nhưng có lẽ đêm qua mất sức quá nhiều nên ngủ chẳng biết trời đất gì.

Vớ tay lấy chiếc điện thoại, mới phát hiện tin nhắn của anh gửi đêm qua: "Anh đi đây, vợ ở nhà nhớ ăn uống đầy đủ, còn thuốc bổ nữa, đến giờ phải nhớ uống. Anh đi năm ngày rồi sẽ về, đừng nhớ anh bởi vì anh sẽ nhớ luôn cả phần của vợ. Thù, đời này hãy sống thật vui vẻ, bởi vì anh yêu em!"

Tôi đọc dòng tin nhắn ấy mà lại khẽ mỉm cười, ba năm qua đã quen thuộc với câu nói cuối của dòng tin nhắn, tôi chẳng hề mấy may nghĩ gì cho đến mãi sau này mới hiểu được, hóa ra người đàn ông này không những vì tôi mà toàn tâm, toàn ý, còn vì tôi mà gánh hết tất cả nỗi buồn của cuộc đời.

Tôi rời khỏi khách sạn trở về nhà riêng của chúng tôi mà sở soạn một chút, hôm nay tôi có hẹn gặp một người, để hỏi về một số chuyện đang khiến tôi hỗn loạn.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, tôi đi xuống hầm để xe, chiếc xe Maybach 62S món quà cho sinh nhật đầu tiên của tôi khi hai chúng tôi lấy nhau mà Việt đã tặng. Tất nhiên nhận được quà, tôi phải cấp tốc đi học bằng lái.

Mặc dù là có xe riêng nhưng tôi cũng chẳng đi đâu để dùng đến, lâu lâu ra ngoài đi mua sắm cùng chị Hằng, còn không cũng chỉ đi taxi hoặc đi bộ cho tiện.

Tôi mở cửa xe ngồi vào bên trong, lấy chiếc điện thoại ra bấm gọi cho một cái tên được lưu ở trong danh bạ, đầu bên kia nhắc máy:

- Alo, em Thùy vợ anh Việt ạ.

- Ủ, anh biết rồi, khi nào em đến?

- Bây giờ em từ nhà đi, có lẽ khoảng một tiếng sẽ đến nơi.

- Hôm nay anh có việc đi ra ngoài, khi nào đến thì gọi anh, anh đã căn dặn cấp dưới rồi.

- Dạ, em cảm ơn!

Nói rồi tôi tắt máy, khởi động xe đi ra ngoài rồi lái đi thẳng, nơi tôi đang đến đây, chính là Trại giam.

Xe chạy liên tục trong một tiếng đồng hồ, rồi dừng ở trước cánh cổng to lớn, tôi đỗ gọn xe lại rồi mở cửa bước xuống, lấy điện thoại gọi vào số lúc nãy:

- Anh ơi, em đến rồi.

- Được rồi, cứ đi vào cổng nói là em đến gặp người thân, khi nào vào phòng quản giáo thì gọi lại cho anh.

- Dạ.

Tắt điện thoại rồi đi thẳng vào trong, tìm đến phòng quản giáo mà bước vào, ở bên trong đây là một người đàn ông khoảng 50 tuổi, mặc quân phục đang ngồi ở bàn làm việc, nhìn thấy tôi anh ta liền hỏi:

- Đến thăm người nhà hả, đưa sổ đây.

Tôi lúc này nhìn anh ta chào một cái rồi lấy chiếc điện thoại ra định bấm gọi thì anh ta lại lên tiếng:

- Không phải gọi cho ai hết, muốn thăm thì cứ nộp số đây.

Tôi nghe vậy chột khựng tay lại, cười gượng một cái rồi đi thẳng vào bên trong mà nói:

- Dạ, em là em anh Tùng.

Vừa nghe đến cái tên đấy, anh ta liền thay đổi sắc mặt, dáng vẻ cũng niềm nở hơn:

- À, chỗ anh Tùng hả, phải nói sớm chứ. Anh ấy dặn rồi, đến thăm phạm nhân Phạm Quốc Hùng phải không?

- Dạ.

Nói rồi tôi vội lấy trong túi ra một chiếc phong bì đã chuẩn bị sẵn mà đẩy sang phía anh ta bằng cách khuất mắt nhất rồi nói:

- Em có chuyện muốn nói riêng nên có thể bố trí một phòng không có người được không?

Mặc dù là có quen biết nhưng cái gì thì cũng có luật của nó, dù sao tiền phải trước quan hệ. Anh ta có vẻ cũng là thói quen nên cầm lấy rồi đứng dậy nhìn tôi nói:

- Được rồi, đi theo tôi!

Quay trở ra ngoài thì chuông điện thoại vang lên, tôi nhìn số trên màn hình cũng liền bắt máy:

- Anh ạ, em gặp được rồi, cảm ơn anh nhé!

- Ủ, có gì thì cứ gọi cho anh.

- Dạ!

Tắt điện thoại, tôi được đồng chí kia chỉ vào một căn phòng trống nhỏ:

- Vào đây ngồi đợi, một lúc sẽ đưa phạm nhân ra.

- Dạ.

Tôi gạt đầu một cái rồi cùng đi vào. Trong căn phòng nhỏ hẹp chỉ có một chiếc bàn và hai ghế gỗ đã cũ kỹ được đặt đối diện nhau.

Tôi ngồi đợi ở đây mà trong lòng nóng như lửa đốt qua từng phút, bên ngoài bắt đầu vang lên những tiếng bước chân lớn dần rồi hai bóng người từ cửa bước vào.

Đồng chí công an trong bộ quân phục đưa một người đàn ông mặc quần áo sọc tù nhân đến vị trí chiếc ghế đối diện tôi rồi nói:

- Mười lăm phút thôi, có gì thì nói nhanh!

Nói rồi, đồng chí đẩy cũng quay người trở ra, tôi nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt mình, trong lòng vẫn còn lóe lên những tia lo sợ mà cố gắng bình tĩnh nói:

- Tôi không mất nhiều thời gian với ông nữa. Ba năm qua ông ở đây chắc cũng tự dần vặt lương tâm mình. Dù thế nào đứa bé cũng là máu mủ với ông, tôi không nghĩ ông nhẫn tâm vứt bỏ nó chết.

Ông ta nghe vậy nét mặt vẫn bình thản, hai tay bị còng lại đặt lên mặt bàn sần xùi, dáng vẻ vẫn khỏe mạnh chẳng giống gì một người đang bị nhiễm HIV:

- Không phải năm đó công an đã cử đội cứu hộ xuống tìm kiếm và vớt được đồ của đứa bé rồi sao? Em gái thử nghĩ xem có đứa trẻ nào rơi xuống sông vào thời tiết ắt mà sống nổi không?

Giọng nói cộc nhả của ông ta làm cả người tôi run lên, hình ảnh của ngày ấy ùa về làm hai hốc mắt tôi đỏ ngàu, lòng bàn tay siết chặt lại đến nỗi cả gân xanh rồi nhìn ông ta mà gồng mình lên nói:

- Nhưng họ không tìm thấy được thi thể của đứa bé. **NÓI ĐI, RỐT CUỘC CON TÔI CÒN SỐNG HAY KHÔNG?**

Ông ta bỗng nhiên nhìn chăm chăm vào tôi, cái nhìn xâu xé làm tôi sợ hãi, cứ như vậy im lặng một hồi rồi giọng nói ồm ồm ấy lại vang lên:

- Còn!

Chỉ một từ đấy thôi khiến cảm xúc tôi vỡ ra, hai hàng nước mắt chảy dài xuống mà đứng bật dậy nói:

- Vậy nó ở đâu? Mau nói tôi biết!

Ông ta nghe vậy lại từ từ đứng lên, nhìn tôi cười một cái nham hiểm rồi ghé vào mặt tôi mà cộc nhả nói:

- Gọi phòng riêng, anh sẽ nói cho em gái biết!

Hai hốc mắt đỏ hoe trợn tròn lên nhìn ông ta, cả người tôi bắt đầu run rẩy mà lắp bắp nói:

- Ông.....ông.....nói gì.....?

- Em gái chưa già mà đã lãng tai rồi sao? Anh nói gọi phòng riêng anh sẽ cho em biết con chúng ta giờ đang ở đâu.

Tôi nghe những lời nói ghê tởm ấy lại càng trở nên khiếp sợ kẻ trước mặt mình, lão đảo lúi lại một bước mà cố gắng giữ sự bình tĩnh nói:

- Ông mà không nói, tôi sẽ báo công an!

Ông ta nghe vậy lại cười một cái đều cáng:

- Báo công an? Báo làm gì? Bắt anh....?

Ông ta đưa bàn tay bị còng lên trước rồi hất mặt một cái rồi lại nhìn tôi từ đầu xuống chân mà nói:

- Đạo này trông có vẻ mẫn mà hơn đây, thằng con anh chăm em cũng tốt tay phết.....(Ông ta chép miệng một cái rồi nói tiếp)...bố con chung một vợ....kể cũng có cái hay.

Tôi nghe đến đây liền giận quá lờ tay tát ông ta một cái, ai ngờ ông ta hóa thú dữ, đôi mắt đỏ ngầu chồm sang người tôi, quá kinh sợ tôi liền hét lớn lên, ông ta bị HIV mà:

- Á.....!

Lúc này, đồng chí công an đứng ngoài kia vội vàng đi vào:

- Có chuyện gì thế?

Ông ta bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, gương mặt lại trở nên bình thản mà cười nói với anh công an kia:

- Không có gì đâu sếp, trêu em vợ cũ tí thôi mà.

Đồng chí công an ấy nghe vậy liền quay sang trừng mắt nhìn ông ta àm quát:

- Được rồi, đây không phải là chỗ để đùa giỡn. Hết giờ thăm gặp rồi.

Tôi lúc này mới hoàn hồn, cả người run rẩy cầm lấy chiếc túi xách của mình rồi vội vàng chạy ra ngoài mà chỉ kịp nói với anh công anh kia:

- Xin phép đi trước!

Tôi chạy thẳng ra phía cổng, đi đến chiếc xe mở cửa ngồi vào, lúc này mới có thể bình tĩnh để thở, cảm giác sợ hãi khi nãy vẫn còn ám ảnh quanh đây, nước mắt tôi vô thức lại chảy dài ra.

Đứa bé, con tôi, hóa ra nó vẫn còn sống, không lẽ là đứa trẻ vô tình trùng tên Cóm mà tôi đã gặp ở trung tâm thương mại sao? Thật sự có điều trùng hợp đến như vậy.

Mặc dù ông ta là kẻ không đáng tin, nhưng tôi linh cảm chuyện này sự thật, chỉ là người phụ nữ ấy, tôi đến tên cũng chẳng biết, vậy có thể tìm đứa bé ở đâu?

Bỗng lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên khiến tôi giật mình, nhìn cái tên được lưu đang hiện trên màn hình, tôi cố gắng kìm lại cảm xúc rồi bắt máy:

- Dạ, mẹ gọi con!

- Ủ, Việt nó nói với mẹ nó đi công tác mấy hôm, nhà cũng không có ai, lát nữa sang đây hai mẹ con ăn cơm.

- Dạ, con biết rồi, con cũng định qua mẹ luôn đây.

Nói rồi tôi tắt máy, trước mắt gạt mọi chuyện sang một bên rồi lái xe trở về.

Tôi đi thẳng đến nhà của bà mà lái xe vào trong, cô Liên giúp việc lúc này đi ra thấy tôi liền lên tiếng:

- Thùý đến rồi à, vào nói chuyện với bà Phượng một lúc đi, cô ra ngoài mua chút hoa quả rồi sẽ về dọn cơm.

Tôi nghe vậy cũng nhìn cô cười mà trả lời:

- Lúc nãy cháu đi ngang qua chợ có mua rồi, cô cầm vào rửa sạch là được.

- Thế hả, tốt quá, đưa đây cho cô.

Tôi mở cửa bước xuống rồi lấy túi hoa quả trong xe ra đưa cô Liên rồi cũng đi vào trong.

Thấy bà đang ngồi ở phòng khách xem tivi liền đi lại rồi chào:

- Mẹ ạ.

Bà nhìn thấy tôi cũng niềm nở lên tiếng:

- Đến rồi à? Lại đây ngồi một lúc đợi cô Liên dọn cơm hai mẹ con vào ăn.

Tôi đi lại ngồi xuống bên cạnh bà nói chuyện một lúc rồi cô Liên lên gọi xuống ăn cơm.

Lúc này bà mới lên tiếng hỏi:

- Thế hai đứa định lúc nào mới về?

Tôi nghe vậy cũng lễ phép trả lời bà:

- Dạ, con dừng uống thuốc mấy tháng nay rồi mẹ.

- Ừ, dù sao cũng mấy năm rồi, gia đình mà có con cái sẽ hạnh phúc hơn. Với lại uống thuốc nhiều không tốt.

Không hiểu sao nghe bà nói vậy, tôi lại nhớ đến Cốm, trong lòng bỗng nhiên trùng xuống rồi nhẹ giọng nói:

- Vâng!

Bữa ăn cứ thế trôi qua trong vài câu chuyện vui, sau khi ăn xong, chúng tôi trả lại phòng khách, cô Liên đem đĩa hoa quả lên rồi cũng đi xuống bếp dọn dẹp.

Tôi lúc này rót trà ra mời bà rồi lên tiếng:

- Mẹ, hôm nay con đã gặp ông ấy!

Người phụ nữ này suốt những năm qua mặc dù là không ở chung với bà nhưng bà vẫn thường xuyên gọi điện hỏi han tôi, lâu lâu lại rủ hai mẹ con đi mua sắm, bà thật sự tốt với tôi đến nỗi tôi đủ tin và kể với bà chuyện này.

Bà nghe vậy cũng khựng người lại quay sang nhìn tôi, có chút ngạc nhiên nhưng rồi cũng bình thản nói:

- HIV giờ có thuốc điều trị, ông ta chắc cũng không đến nỗi khổ đâu. Mà con đến gặp ông ta làm gì?

Tôi nghe vậy lại nhìn bà một hồi, hai bàn tay bấu chặt vào nhau, rồi cũng lấy hết can đảm mà nói:

- Ông ta nói, đứa bé vẫn còn sống.

Tin này thật sự làm bà kinh ngạc, qua đôi mắt của bà tôi nhận thấy một sự khác lạ:

- Con đi tin lời ông ta sao?

- Thật ra con quyết định gặp ông ta là vì con đã vô tình nhìn thấy một đứa bé có đôi mắt.....(nói đến đây cổ họng tôi bỗng nhiên ứ nghẹn lại).....rất giống với Việt. Con nghĩ dù ông ta có thú tính cỡ nào, cũng sẽ không nhẫn tâm giết hại máu mủ của mình. Có thể đứa bé.....

Bà chẳng để tôi nói hết liền lên tiếng cắt ngang:

- Vậy thì sao hả Thùỵ?

Câu nói của bà làm tôi sững lại, chỉ biết im lặng nhìn gương mặt người phụ nữ ở trước mặt mình, giờ mới thấy bà đã có nhiều nếp nhăn.

Bà nhìn tôi bằng đôi mắt thương cảm, hình như có chút gì đó day dứt nhưng rồi cũng lên tiếng:

- Người mẹ nào tất nhiên cũng sẽ thương con mình, mẹ biết có ý định gì, mẹ không phải là ghét bỏ con hay ghét bỏ đứa bé. Chỉ là con nên nhìn vào hoàn cảnh hiện tại, con và Việt đã là vợ chồng, tùy rằng giấy khai sinh của đứa bé là ở thân phận con trai của Việt nhưng bởi vì là đứa bé không còn tồn tại. Bây giờ con muốn đón nó về để nó đối diện với thằng Việt bằng thân phận nào? Con riêng của vợ, hay là em trai cùng cha khác mẹ? Kể cả mẹ nữa, mẹ gặp đứa bé với tư cách gì? Con riêng của chồng hay là cháu nội? Thùỵ, cái gì cũng phải nghĩ về sau và tính toán thật kỹ. Ba năm qua con đã vượt

qua được nỗi đau mất mát, con đã có một gia đình tốt, một người chồng yêu thương mình, lại sắp có kế hoạch sinh con, vậy tại sao không coi như Cóm đã thật sự chết rồi đi!

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Ngoại truyện 2

Còn 1 chap nữa là full ngoại truyện. Mng tương tác đi nào ☐

NGOẠI TRUYỆN 2

Những lời bà nói tôi đều thấm dần từng chữ, tôi hiểu được suy nghĩ của bà, nhưng là một người mẹ, tôi làm sao có thể bỏ rơi con mình khi biết nó vẫn còn tồn tại.

Hai hàng nước mắt không hiểu sao lại cứ chảy dài ra, tôi nhìn bà có chút lúng túng mà nói:

- Mẹ...nhưng mà....con....!

Bà thấy vậy lại đưa tay ra vỗ nhẹ lên vai tôi vài cái rồi nói:

- Mọi chuyện đều do con tự quyết định, hãy suy nghĩ cho kỹ. Mẹ tin dù con làm gì, Việt nó cũng sẽ ủng hộ, chỉ là....hãy nghĩ đến nó một chút.

Nói rồi bà cũng đứng dậy mà đi về phòng, còn tôi ngồi đấy với một đống hỗn độn ở trong đầu.

Tôi biết Việt sẽ luôn mỉm cười gật đầu đồng ý cho dù là tôi muốn điều gì quá đáng đi chăng nữa, nhưng tôi cũng chẳng thể làm gì mà không nghĩ cho anh, bởi anh là người đàn ông mà cả đời này tôi mang nợ rất nhiều. Chỉ là ông trời nghiệt ngã thay lại để tôi đem

món nợ đời này lên đũa con nhỏ bé của mình, tôi cần phải có trách nhiệm với nó nhưng cũng cần phải giữ nghĩa vụ với anh. Trời ơi, bao lần tôi đã giá như...giá như con tôi không phải là em trai anh....thì nỗi đau sẽ chẳng day dứt đến như vậy!

Tôi lái xe trở về nhà riêng, mà suốt cả quãng đường vẫn chưa thể nào bình tâm lại được.

Tôi lững thững đi về phòng của mình rồi ngồi phịch xuống chiếc giường. Đôi mắt lững thững nước chậm rãi nhìn khắp xung quanh là ảnh cưới hạnh phúc của một đôi nam nữ, chỉ là có ai biết rằng ở giữa bọn họ vốn là những món nợ ân tình?!

Tôi lấy chiếc điện thoại ở trong túi ra bấm số gọi cho anh Tùng:

- Anh nghe đây!

Tôi có chút e ngại, chần chừ một lúc rồi cũng lên tiếng:

- Ngày mai em muốn vào gặp ông ta một lần nữa, không biết có được không anh?

- Không được đâu em. Một tháng chỉ được một lần thăm gặp thôi, mà mà vừa mới gặp đó xong lại còn chuyện gì nữa sao? Hay có cần anh chuyển lời hộ không?

Tôi nghe vậy cũng vội vàng lên tiếng:

- Dạ, không cần anh ạ. Em tưởng được thì em gặp hỏi thêm một số chuyện, nhưng không được thì thôi, để khi khác.

- Ừ, nếu có gì cần thì cứ bảo anh chuyển lời hộ cho.

- Dạ!.....À mà chuyện này....anh đừng nói anh Việt biết nhé!

- Được rồi, yên tâm đi!

- Em cảm ơn!

Nói rồi tôi cũng tắt máy, vứt điện thoại sang một bên rồi thả người nằm xuống giường, cùng lúc đấy tiếng chuông điện thoại lại vang lên, tôi khẽ quay đầu nhìn sang, là Việt gọi video cho tôi.

Với tay cầm lấy nó, cố gắng à vẻ bình thường, nặn lấy một nụ cười rồi bắt máy. Trên màn hình chiếc điện thoại bắt đầu hiện lên gương mặt điển trai, giọng nói nam tính từ đấy phát ra:

- Vợ đang làm gì thế?

Tôi nghe vậy cũng mỉm cười trả lời anh:

- Em mới ăn cơm cùng mẹ rồi về nhà xong. Anh xuống máy bay rồi à? Bên đó đang là mấy giờ rồi?

- Anh vừa xuống, đang lại khách sạn lấy phòng, bên đây mới 7h sáng thôi.

- Vậy phải ăn sáng rồi mới đến mới đến triển lãm chứ?

- Triển lãm trong hai ngày, ngày mai mới bắt đầu. Giờ anh về phòng sắp xếp một chút. Vợ ăn cơm rồi thì ngủ một giấc đi, tối anh sẽ gọi.

Tôi nhìn anh cười một cái rồi gật đầu:

- Dạ, vậy chồng nhớ ăn uống đầy đủ nhé!

Việt nghe vậy lại bày ra vẻ mặt cảm động:

- Được vợ quan tâm, anh chết đói cũng chịu.
- Này, không có đùa đâu đấy, nhớ lời em dặn.
- Tuân lệnh vợ!

Lời vừa dứt thì một giọng nói của con gái vọng vào:

- Anh Việt, đây là số phòng của anh.

Việt quay mặt sang nói với người đấy mà tôi không thể thấy mặt:

- Được rồi, cô về phòng nghỉ ngơi đi.

Thấy có vẻ nói chuyện xong, tôi mới lên tiếng hỏi:

- Ai thế?

- Nga, trợ lý của công ty. Cô ấy đi cùng để thay anh giao tiếp với đối tác.

Tôi nghe vậy cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, gạt đầu một cái rồi nói:

- Vậy chồng về phòng đi, em ngủ một lát.
- Được rồi, vợ nghỉ ngơi đi nhé.

Cuộc nói chuyện kết thúc, tôi tắt máy rồi ngồi bật dậy. Đầu óc tôi bây giờ chỉ nghĩ đến việc đưa bé, thật sự cũng chẳng có tâm trí nào để nghỉ ngơi nữa.

Tôi bỏ chiếc điện thoại vào túi xách rồi vội vàng đi ra ngoài mở cửa xe ngồi vào, có lẽ tôi nên tự tìm hiểu rõ chuyện này.

Lái xe chạy thẳng đến trung tâm thương mại, tôi đỗ gọn lại rồi mở cửa bước xuống đi thẳng vào bên trong, gặp người bảo vệ ở đây mà lên tiếng:

- Cho hỏi, chỗ mình có phòng an ninh không anh?

Người đàn ông trong bộ đồng phục quay sang nhìn tôi khẽ nhíu mày hỏi:

- Cô hỏi có chuyện gì không?

- Chẳng là chiều hôm qua tôi có đến đâu mua đồ, vô tình đụng phải một chị, chắc có sự nhầm lẫn nào đó nên chị ấy có cầm nhầm của tôi một số thứ, tôi muốn xem lại camera khi đó một chút.

Nói rồi tôi cũng lấy trong túi ra một tờ tiền 200.000đ dúi vào tay anh ta, người bảo vệ đây cũng nhanh ý nhận lấy bỏ vào túi rồi nhìn tôi vẫn bình thản nói:

- Cô đi theo tôi!

Nói rồi anh ta dẫn tôi đi sâu vào bên trong khu trung tâm rồi đến một căn phòng ở phía cuối mà đẩy cửa đi vào. Bên trong căn phòng là một hệ thống máy tính với hình ảnh từ mọi góc và vị trí trong trung tâm.

Lúc này anh ta nhìn đến một người con trai đang ngồi trong đó mà lên tiếng:

- Chị khách này nói hôm qua có va phải một người và bị cầm nhầm đồ nên muốn xem lại camera.

Cậu con trai kia nghe vậy cũng gật đầu một cái rồi nhìn tôi nói:

- Chị có nhớ hôm qua là khoảng mấy giờ không? Nhớ chính xác thì sẽ tìm thấy nhanh hơn.

Tôi vội vàng lấy điện thoại trong túi xách ra, mở kiểm tra lại cuộc gọi, hôm qua đúng phải thằng bé là ngay sau khi tôi nói chuyện điện thoại với Việt.

Chỉ cần lướt qua vài cái đã thấy, tôi liền nói với cậu con trai kia:

- Vào lúc 4h15, ngay trước cổng thương mại

Cậu ta nghe vậy cũng thao tác vài bước, một lúc sau đúng hình ảnh ngày hôm qua hiện ra trước mắt, tôi lại gấp gáp nói:

- Đúng rồi, chính là cô ấy. Cậu có thể cho tôi biết cô ấy đã vào mau đồ ở quầy hàng nào không?

- Được.

Cậu ta kích chuột rồi gõ bàn phím vài hồi, tất cả màn hình đều chuyển cảnh vào khung giờ buổi chiều hôm qua. Tôi đưa đôi mắt đảo đảo dác nhìn qua rồi nhìn lại, đôi mắt mở to khi bắt gặp được người phụ nữ kia:

- Đây rồi, cửa hàng này nằm ở tầng 2 phải không?

- Đúng rồi chị.

- Cậu có thể phóng to mặt chị ấy lên được không? Tôi muốn chụp lại ảnh.

- Được chị.

Sau khi gương mặt được phóng ở góc rõ nhất, tôi lấy điện thoại ra chụp lại một tấm ảnh rồi rút thêm ra một tờ 200.000đ khác đặt lên bàn cho cậu con trai kia:

- Cảm ơn cậu!

Nói rồi cũng quay người chạy vội ra phía ngoài, tìm hướng đi đến đúng nơi mà người phụ nữ kia đã ghé vào mua.

Vừa bước vào cửa hàng, nữ nhân viên ở đây đã liền đi lại phía tôi niềm nở nói:

- Chào chị, chị vào xem đồ đi ạ!

Tôi nghe vậy cũng chẳng chần chừ gì liền lấy điện thoại ra, mở tấm hình ban nãy đưa cho cô ấy xem rồi nói:

- Hôm qua, chị này có đến đây mua đồ của cửa hàng mình phải không ạ?

Cô nhân viên kia nghe vậy cũng nhìn vào điện thoại, suy tư một hồi rồi mới trả lời:

- Đúng rồi chị.

- Vậy bên mình bán hàng chắc có lưu lại thông tin của khách hàng đúng không?

- Dạ có chị.

- Vậy có thể cho tôi xin thông tin để liên lạc với chị ấy không?

- Xin lỗi chị, nội quy của shop em không cho phép tiết lộ thông tin khách hàng.

Tôi nghe vậy có chút khựng lại nhưng rồi cũng nhanh chóng nói:

- Hôm qua chị này có vô tình va phải tôi và cầm nhầm đồ, tôi chỉ muốn liên lạc để lấy lại thôi, không có ý gì khác.

Cô ta nghe vậy nhưng vẫn còn đắn đo:

- Chuyện này.....!

- Nếu cô không tin tôi có thể để lại giấy tờ tùy thân hoặc gì cũng được.

Cô ta có vẻ thấy tôi cũng khẩn thiết nên lưỡng lự một hồi rồi cũng gật đầu đi lại phía bàn làm việc lấy một quyển sổ ra rồi nói:

- Em chỉ có thể cho chị số điện thoại, chị chủ động liên lạc để lấy thông tin.

- Cảm ơn cô!

Tất nhiên cô ta sẽ không để tôi thấy thông tin trong sổ sách, sau khi rà tìm một hồi tôi cũng có được số điện thoại của người phụ nữ kia. Cảm ơn cô gái kia một câu rồi cũng trở ra phía ngoài, đi lại xe ngồi vào rồi bắt đầu suy tính.

Tôi vẫn chưa biết làm cách nào để có được địa chỉ, chắc chắn là không thể gọi điện rồi cứ thế mà hỏi được.

Tôi lái xe trở về nhà, bắt đầu tìm kiếm thông tin bằng cách nhập số điện thoại vào facebook nhưng không có bất cứ thông tin gì. Tôi lại tiếp tục nhập số điện thoại đó trên zalo, thật may, thông tin không bị khoá kín và tôi biết được tên người phụ nữ đó là Bích.

Bức ảnh đầu tiên xuất hiện trên tường là hình ảnh một bé trai bụ bẫm đang tươi cười, tay còn ôm một trái bóng nhỏ. Không hiểu sao bức hình đầy đặn đến cho tôi một cảm xúc kỳ lạ, tôi có linh cảm như đứa bé này chính là đứa con đáng thương suốt bao năm qua của tôi.

Tôi bắt đầu kéo xuống, tất cả đều là hình ảnh của đứa bé chụp chung với người phụ nữ ấy nhưng có vẻ như người phụ nữ này thời gian trước sống ở nước ngoài và mới về nước thì phải. Bởi tôi đọc được dòng trạng thái của chị ta: "Đưa Cốm trở về quê hương!" thêm vào đó là những bức ảnh ngày trước đều được chụp ở một khung cảnh tôi dám chắc không phải là ở Việt Nam.

Sau khi đã xem gần như hết tất cả trạng thái của chị đưa lên, tôi cũng lưu rất nhiều bức ảnh của đứa bé về máy, lúc này tôi mới bấm số điện thoại của chị ta rồi bấm gọi.

Tiếng chuông qua một hồi lại làm tôi thêm nóng ruột, lồng ngực đập mạnh mà cả người cũng trở nên căng thẳng. Âm thanh "tút.....tút" kéo dài mãi rồi cũng có tín hiệu từ đầu bên kia:

- Alo.

Tôi có chút run rẩy nói:

- Xin hỏi có phải là số của chị Bích không ạ?

- Đúng rồi, ai đấy nhỉ?

- Dạ, em là nhân viên của shop mà hôm qua chị đã đến mua hàng ở trung tâm đấy ạ. Không biết chị còn nhớ không?

Đối phương im lặng một hồi rồi cũng trả lời:

- À, phải rồi, sao thế?

- Dạ, bên em đang chạy chương trình tri ân tặng quà cho khách mua hàng. Có lẽ hôm qua nhân viên bên em không cẩn thận quên không gửi cho chị, không biết chị có thể cho địa chỉ để em cho người đem đến được không?

- Vậy sao? Thế sao hôm qua không nói luôn nhỉ.

- Là do bên em thất trsch, nếu chị không phiền thì cho em thông tin địa chỉ nhà mình.

- Vậy đem đến số 176 đường .....%\$#%^%\$&.....

- Dạ, cảm ơn chị, em sẽ cho người đem qua. Chào chị.

Nói rồi tôi tắt máy, cũng vội vàng cầm túi xách mà lao ra ngoài, ngồi vào xe lái chạy thẳng đến địa chỉ mà chị ta vừa mới đọc kia.

Căn nhà ấy được nằm trên mặt đường quốc lộ chính, cũng khá lớn, tôi thấy vậy trong lòng không hiểu sao cảm thấy an tâm phần nào, vì ít ra đứa bé cũng được sống trong cảnh đầy đủ.

Đỗ gọn xe lại rồi mở cửa bước xuống, vừa ngay lúc đó lại nghe được tiếng cười khanh khách của đứa trẻ chạy ra phía công cùng giọng nói của người phụ nữ:

- Cớm, không nghịch nữa, đứng lại cho mẹ!

Đường phố mỗi ngày lại trở nên đông đúc, tiếng còi xe chen lấn nhau kêu đến inh tai.

Đứa bé có gương mặt sáng sủa, da trắng nõn, đôi mắt to tròn loé lên sự tinh nghịch, dưới tia nắng buổi chiều, nó nở một nụ cười toe

toét mà lon ton chạy.

Phía sau đó là dáng vẻ hốt hoảng của người phụ nữ đang vội vã chạy từ trong nhà ra:

- Cớm, quay lại.....xe kia con!

Tôi chẳng kịp nghĩ ngợi gì, trống ngực đập mạnh dữ dội, đôi mắt kinh sợ trợn lên những tia máu đỏ mà như một phản xạ chạy về phía nó.

Giây phút vòng tay tôi vừa bắt kịp đứa bé, bờ môi cũng bắt giác khẽ cong lên một nụ cười, còn chưa kịp tắt thì một lực mạnh va thẳng vào người tôi rồi "RẦM" một tiếng động lớn. Đau!

Tôi ôm đứa bé ngã lăn ra đất, tiếng khóc thét của nó vang lên bên tai, mọi người lúc này xúm lại đỡ lấy tôi lên mà xì xào nói:

- Ôi, có sao không? May là xe chạy chậm nhé, con nít phải để ý cẩn thận chứ.

Tôi nghe vậy cũng gượng cười nhìn người ấy, cổ tay và chân có trớt một chút nhưng may cũng không nặng:

- Dạ, không sao ạ.

Lúc này mẹ đứa bé chạy đến giật lấy nó từ tay tôi rồi vội vàng nói:

- Cảm ơn cô nhé!

Nói rồi chị ta cũng ôm đứa bé dỗ dành mà đi vào rong nhà, còn tôi ngồi đấy nhìn dõi theo bóng dáng đó mà lòng bàn tay đã siết chặt lại.

Sau khi được mọi người đỡ dậy, tôi trở về xe của mình ngồi voà, lúc này lúc này mới mở bàn tay ra nhìn vào, vài sợi tóc tơ còn nằm nguyên ở trong đấy, tôi tìm một cái túi nhỏ bỏ vào rồi cũng lái xe đi thẳng.

Ba năm rồi, đây cũng là lần thứ ba tôi quay trở lại văn phòng này. Khi trước là xét nghiệm cha con, sau là anh em, và giờ lại là mẹ con. Nghĩ vậy tôi lại cảm thấy nực cười.

Cầm mẫu tóc của đứa bé đi vào bên trong, vẫn gặp cô nhân viên năm ấy tôi cũng nói thẳng vào vấn đề:

- Tôi muốn xét nghiệm mẹ con. Càng nhanh càng tốt, kết quả phải chuẩn nữa.

Cô gái kia nghe vậy cũng vội vàng cầm lấy một tờ giấy. đứng dậy đi lại chỗ tôi:

- Chị không sao chứ? Tôi thấy trên trán chị bị chảy máu?

Tôi nhận lấy tờ giấy đó nhám nhẹ lên trán mình rồi nói"

- Cảm ơn, tôi không sao đâu.

- Vậy được, chị có đem theo mẫu không?

Tôi đưa mẫu tóc của đứa bé cho chị rồi lại giật một sợi tóc của mình đưa kèm theo:

- Vâng, mời chị vào phòng khách đợi kết quả.

Căn phòng này ba năm rồi vẫn không có sự thay đổi nào, chiếc đồng hồ đã cũ vẫn treo gọn ở trên cao đó, kim chỉ giây vẫn cứ một vòng quay đều.

Vẫn là cái cảm giác hồi hộp, căng thẳng những những lần trước, hai lòng bàn tay tôi vã mồ hôi mà bầu chặt vào nhau, cổ họng khô khan mà cốc nước ngay trước mặt cũng không đủ sức để cầm lên.

Sau vài tiếng đồng hồ trôi qua, trời bên ngoài đã nhá nhem tối, cô nhân viên bước vào tay cầm một tệp giấy đưa cho tôi mà nói:

- Qua hai mẫu nghiệm chị đưa, bên em tiến hành xét nghiệm, cho ra kết quả chính xác hai người là quan hệ huyết thống mẹ - con!

Tôi lúc này không biết nên khóc hay nên cười nuwaxm cả người bỗng nhiên sững lại với hai hốc mắt đỏ ngàu.

Tôi thanh toán tiền rồi cầm bản kết quả trở về nhà, suốt cả buổi chỉ nằm trên chiếc giường khóc lóc với cái đầu trống rỗng.

Cuối cùng tôi cũng đã tìm được đứa bé, tìm được con mình, thật may nó sống tốt, rất khỏe mạnh, chỉ là.....nó chẳng biết tôi là ai.

Bỗng lúc đấy tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi thấy người gọi đến liền lấy tay lau vội đi nước mắt, cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình rồi đưa chiếc điện thoại lên trước mặt mà bắt máy.

Màn hình hiện lên gương mặt của người đàn ông, ngày sau đó là ánh mắt hốt hoảng và giọng nói lo lắng từ đó phát ra:

- Thùy, trán em sao thế?

Mặc dù tôi đã cố kìm nén xuống nhưng không hiểu sao vì một câu nói của anh mọi thứ liền vỡ oà ra, nước mắt vô thức chảy xuống mà tôi chẳng nói lên được câu gì.

Việt thấy vậy càng thêm gấp gáp hơn:

- Thuy, có chuyện gì sao? Mau nói anh nghe đi, giờ anh sẽ bay về.

Tôi nghe vậy mới nín lại tiếng khóc củ mình mà nhìn anh nức nở nói:

- Không có gì đâu, tự nhiên nằm một mình buồn em thấy tủi thân thôi. Cái trán này do không cẩn thận bị va vào cạnh tủ. Không sao đâu, anh cứ xong công việc ở bên đấy đi.

Việt nhìn tôi bằng đôi mắt nghi hoặc mà hỏi lại:

- Thật sự không có chuyện gì chứ?

Tôi nuốt nước mắt xuống, mím môi lại mà khẽ lắc đầu:

- Không có chuyện gì đâu. Anh không tin em sao?

Việt bỗng nhiên im lặng nhìn tôi một hồi rồi mới lên tiếng:

- Được rồi, anh chỉ gọi điện về hỏi thăm vợ thôi. Nếu không có chuyện gì, xong công việc, anh sẽ về sớm. Vợ nghỉ ngơi đi.

- Dạ!

Tôi chẳng có tâm trí nào để hỏi han anh nữa mà liền tắt máy, cảm thấy bản thân mình đôi khi quá ích kỷ, nhưng giờ số phận đưa đẩy tôi đến hoàn cảnh này, đôi chân lạc đường giữa một ngã ba cô quạnh, tôi chẳng thể nào biết nên đi lối nào mới là phải.

GÁI MỘT CON

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Ngoại truyện 3

♥CHÚC MỌI NGƯỜI GIÁNG SINH AN LÀNH♥

NGOẠI TRUYỆN 3

Đêm hôm đấy cả người tôi bỗng nhiên nóng ran, hơi thở đã có chút nặng nhọc, đầu óc cảm thấy đau nhức, tôi khẽ cựa mình đưa tay chạm nhẹ lên trán rồi buột miệng nói:

- Sao lại sốt được không biết?

Cả người bỗng nhiên mồi nhức mà cố gắng gượng ngồi dậy, bước xuống giường, đi ra phòng khách tìm xem còn thuốc không chỉ là mọi thứ trước mắt cứ chao đảo khiến tôi đứng cũng không vững nữa.

Tôi cảm thấy mình không ổn nên liền lấy chiếc điện thoại để đầu giường, bàn tay run rẩy tìm một cái tên được lưu trong danh bạ rồi bấm gọi.

Tiếng chuông kéo dài rất lâu rồi một giọng nói ngái ngủ vang lên:

- A...lo....!

Tôi lúc này hơi thở đã trở nên nóng hừng hực, cả người không trụ được cũng liền ngã xuống giường, nhưng vẫn cố gắng gượng nói với người bên kia:

- Chị Hằng.....em thấy....không được khoẻ lắm....anh Việt đi công tác mấy ngày rồi....chị có qua đây được không?

Đối phương nghe vậy giọng nói đã có chút tỉnh táo hơn:

- Sao thế? Đợi tí tao sang.

Nói rồi chị cũng tắt máy, còn tôi cũng đuối sức mà từ từ để tuốt chiếc điện thoại xuống giường mà thiếp đi.

Cho đến khi bên tai vang lên những tiếng lạch cạch, thứ ánh sáng của điện phòng rọi xuống làm tôi khẽ nhú mày rồi mới từ từ mở mắt ra. Đầu tiên tôi thấy là gương mặt của chị Hằng đang ngồi gần đó mà khẽ lên tiếng:

- Chị đến lúc nào thế?

Chị Hằng nghe vậy lại nhìn tôi gắt nhẹ:

- Mẹ mày, mày ngủ kiểu gì thế? Gọi tao sang mà đến nơi tao nhấn chuông với gọi cửa mày không được. Sợ có chuyện gì phải nhờ anh Hải trèo cổng vào. Mà cửa nhà chính cũng không khoá, mày để thế mời trộm nó vào à? Nhưng cũng may vì thế mà anh Hải mới mở cửa để tao vào được.

- Thế anh Hải đâu rồi?

- Lão về ngủ với con Tũn, mai còn đi làm nữa. Mà mày làm gì lại để sót cao thế?

Tôi đưa tay lên chạm vào chiếc khăn được đắp ở trên trán mà lấy nó xuống đưa cho chị rồi mệt mỏi nói:

- Không biết được, tự nhiên em thấy cả người nóng quá mà tìm thuốc không có nên mới gọi chị.

- Mới ít ngày không gặp tao thấy mày dạo này xanh xao quá rồi đấy. Chồng không cho ăn à?

Tôi nghe chị nói vậy lại cười gượng một cái rồi nói:

- Em còn đang muốn thế mà không được đây. Việt chăm em còn hơn là con anh ý.

- Chăm mà người ốm nhếch thế này à?

- Em thấy không sao mà, chỉ là dạo này ăn không vào thôi. Chị cho em xin cốc nước với.

Nói rồi tôi lại chống tay mà gượng ngồi lên, chị Hằng cũng đi ra ngoài rót cốc nước rồi đem vào đưa tôi.

Cầm lấy nó, vừa định đưa lên miệng uống thì một cơn buồn nôn kéo đến, tôi ngay sau đó đặt vội cốc nước lên chiếc tủ ngay cạnh giường rồi cúi mặt xuống mà nôn oẹ.

Chị Hằng thấy vậy liền đi lại ngồi xuống vỗ nhẹ lên lưng tôi:

- Không sao chứ? Không lẽ ốm đến mức nước cũng không uống được à?

Sau khi mặt xanh tái mét nôn mà chẳng ra được gì, tôi vội lấy tờ khăn giấy lau miệng rồi ngồi dựa vào thành giường, tóc tai thì rối bù vương lên mặt mà mệt mỏi nói:

- Chắc là do khi tối em không ăn gì, bụng có chút khó chịu.

- Sao không sang nhà tao mà ăn? Hay để tao nấy cho mày ít cháo nhé?

Tôi nghe vậy lại đưa tay lên xoa:

- Thôi, không cần đâu. Em cũng không muốn ăn.

Chị Hằng nhìn tôi một lúc lại lên tiếng:

- Ê, trông bộ dạng mày giống tao lúc nghén con Tũn lắm nhé. Dạo này vẫn uống thuốc à?

Tôi nghe vậy cũng thật thà trả lời:

- Em dừng được mấy tháng rồi.

- Thế thì dính mẹ mày rồi. Chu kỳ kinh nguyệt có đều không?

Tôi lúc này mới sực nghĩ đến, tính đi tính lại thì hình như có vẻ đã chậm lâu rồi thì phải:

- Em cũng không nhớ tháng này bị chưa nữa.

- Thôi thôi, tao nghe cái giọng đó là biết rồi. Mai thử xem sao. Cũng may lúc nãy tao chỉ lấy khăn đắp trán cho mày chứ không uống thuốc. Mà giờ thấy ổn rồi thì tao đi về đây.

Tôi nghe vậy lại vội vàng lên tiếng:

- Khuya rồi, chị ngủ lại đây rồi mai mà về.

- Thôi, về còn con Tũn nữa, mai lão Hải đi làm sớm, nó ngủ một mình lại sợ.

- Thế không để em đưa chị về.

- Thôi con điên này. Mà nhìn lại mà có đi nổi không mà đòi đưa tao về. Nghỉ ngơi đi, tao đi taxi, thách bố đưa nào dám đụng đến tao ấy chứ.

Tôi nhìn chị bật cười một cái rồi gật đầu:

- Thế về cẩn thận nhé. Đến nhà thì nhắn tin cho em.

- Được rồi, nghỉ ngơi đi. Tao đi ra tao khoá cửa rồi ném chìa khoá vào trong cho nhé.

- Dạ

Nói rồi chị cũng quay người trở ra ngoài, còn tôi ngồi đấy với nụ cười đã tắt dần.

Nếu đúng như những gì chị Hằng nói, tôi thật sự là có thai rồi chỉ là vào lúc này, tâm lý tôi thật sự có chút không được tốt.

Sáng ngày hôm sau tỉnh dậy, việc đầu tiên tôi làm chính là chạy vội ra một hiệu thuốc gần nhà mua que thử về, không nằm ngoài dự đoán, hai vạch đỏ hiện rõ ở trước mắt.

Vốn định gọi điện nói với Việt nhưng sợ ra có lẽ bên đây đang là đêm nên tôi đành thôi. Quay vào trong sở soạn một chút, tôi ra lái xe sang nhà mẹ anh, có lẽ nói với bà tin này, chắc hẳn bà sẽ rất vui mừng.

Chiếc xe chạy đến cổng rồi dừng lại, không thấy cô Liên ra mở cửa, nghĩ chắc đã ra ngoài nên tôi xuống xe rồi đi lại từ mở cánh cổng mà đi vào bên trong.

Cửa nhà mở toang nhưng không thấy bóng người, tôi nhìn vào phòng khách rồi đi xuống bếp không thấy bà đâu, nghĩ chắc bà còn ngủ nên đi lên tầng.

Vừa bước chân đến cánh cửa phòng còn đang hé mở, tôi định đẩy vào thì giọng nói của bà vang lên, hình như đang nói chuyện điện thoại với ai thì phải:

- Cô đã trở về Việt Nam?

- .....

- Tại sao không nói cho tôi biết?

- .....

- Tôi không cần biết vì lý do gì, cô nên thu dọn rời khỏi thành phố này, đem cả thằng bé đi. Tôi sẽ chuyển thêm tiền vào tài khoản cho cô.

- .....

- Thùy nó đã phát hiện sự có mặt của thằng bé rồi, tôi sẽ để cho nó coi như là một sự trùng hợp thôi. Thằng bé không thể nào trở lại được.

Tất cả những gì tôi nghe được đều khiến tôi chết sửng, đôi mắt đỏ ngàu trợn to lên, bàn tay run rẩy nắm lấy núm cửa đẩy vào mà nghẹn giọng nói:

- Mẹ!

Bà vừa nhìn thấy tôi, dáng vẻ cũng chẳng khác gì tôi lúc này, vội vàng tắt điện thoại nhìn tôi mà nói:

- Thùy, con đến từ khi nào?

Tôi lê những bước chân nặng trĩch đi lại phía bà, đôi mắt ngấn nước nhìn xuống chiếc điện thoại còn sáng đèn ở trong tay bà mà lấp bắp nói:

- Mẹ...những gì....những gì con vừa nghe.....là....là...sao?....Thằng bé....mà mẹ nói đến....có phải....có phải là Cóm không?

Tôi cố gắng giữ sự bình tĩnh nhìn đến bà bằng một sự trông chờ, hy vọng những gì tôi đang nghĩ đều không phải là sự thật.

Vậy mà bà chỉ nhìn tôi im lặng, không có một động thái gì càng khiến tôi thêm nghệt thờ.

Tôi lúc này nước bỗng nhiên chảy dài, đôi chân bắt giác lại khụy xuống quỳ trên mặt sàn lạnh ngắt mà ngược lên nhìn bà nức nở nói:

- Mẹ...con xin mẹ....làm ơn nói những gì mà con nghe thấy đều không phải....mẹ là đang nói đến người khác thôi....phải không?

Những gì tôi đang hy vọng cuối cùng đều bị dập tắt bởi cái nhìn thương cảm của bà cùng một câu nói như gáo nước lạnh:

- Phải, là mẹ đã đem thằng bé giấu đi.

Lời bà nói như một tiếng sấm nổ vang trời giáng xuống đầu tôi, cổ họng như bị ai bóp nghẹn lại:

- Mẹ....tại sao....tại sao....?!

Bà từ từ ngòì xuống đối diện tôi, gương mặt cũng hiện rõ một nỗi khổ mà chậm rãi nói:

- Thùy, con trách mẹ cũng được, nhưng những gì mẹ làm đều là muốn tốt cho hai đứa. Hơn nữa, thằng Cốm những năm qua mẹ đều chu cấp đủ cho nó, không hề thiếu thốn một thứ gì, cuộc sống của nó vốn rất tốt, không phải sao?

Tôi khóc lóc nhìn bà, bàn tay bầu vú vào tay áo của bà mà nước nở nói:

- Nhưng mẹ có biết năm ấy con đã đau đớn như thế nào khi nghĩ con mình đã chết không? Mẹ có biết con đã từng muốn đi theo nó không?

- Nhưng không phải bây giờ cả con và đứa bé đều sống rất tốt sao Thùy? Hãy bình tĩnh lại đi, con nên hiểu như thế nào mới là tốt cho nó. Con muốn để đứa bé sau này lớn lên biết được mẹ nó lại lấy anh trai của mình sao?

Câu nói của bà là một lưỡi dao sắc đâm thẳng vào vết sẹo lớn trong tim tôi, cả người tôi chột sững lại, cổ họng ứa nghẹn chẳng thể nói thêm được lời nào, chỉ biết ngồi phịch xuống mà nước nở khóc.

Bà thấy vậy mà nơi khóe mắt cũng đã trở nên long lanh nước, vòng tay ra ôm tôi vào lòng mà vỗ về.

Có lẽ vết sẹo này chẳng phải là của riêng tôi nữa, mà chính là một nỗi dày vò của những người trong cuộc.

Tôi lái xe trở về trong trạng thái thất thần, trời xui đất khiến thế nào lại đi thẳng đến căn nhà ở quốc lộ đó.

Hạ cửa kính xe xuống, giữa con đường tiếng còi kêu inh ỏi, đâu đó lại nghe được tiếng cười khanh khách của đứa trẻ hiếu động. Tôi

nhìn vào phía bên trong, bóng dáng lật đật đang lon ton nô đùa, tay vẫn còn cầm một chiếc bánh cắn dở mà miệng toe toét. Người phụ nữ từ phía sau chạy đến ôm chầm lấy nó như bắt được một món quà mà miệng nở nụ cười, hình ảnh ấy đẹp đấy không hiểu sao lại khiến tôi đau thất lại, nước mắt theo đó cũng chảy dài ra.

Đáng lẽ ra nụ cười trẻ thơ ấy là dành cho tôi, đáng lẽ ra lúc này vòng tay đấy cũng phải là tôi, đáng lẽ ra tôi sẽ mỉm cười khi thấy đứa con của mình, nhưng sao thế này? Tôi đã cố gắng mỉm cười nhưng chẳng thể nào ngăn nổi dòng nước mắt đang thi nhau rơi.

Bàn tay bất giác mở cánh cửa mà bước xuống, tôi chẳng hiểu được bản thân đang nghĩ ngợi gì mà lại bước chân đi về phía căn nhà đó.

Người phụ nữ ấy thấy tôi cũng tắt ngay nụ cười rồi khó hiểu nói:

- Cô hỏi ai?

Tôi lúc này chỉ để tầm mắt vào đứa bé, nước mắt cứ chảy dài xuống không có điểm ngừng, bàn tay bất giác đưa về phía nó mà nghẹn ngào nói:

- Côm.....lại đây...!

Có lẽ dáng vẻ này của tôi làm nó sợ, đứa bé lại xà vào lòng người phụ nữ kia rồi đưa đôi mắt lo lắng lên nhìn tôi.

Cái nhìn ấy của nó lại càng khiến tim tôi như bị bóp nghẹt, bàn tay giữa lưng chừng khẽ run rẩy không có điểm bầu vùi.

Người phụ nữ kia thấy vậy chắc có lẽ cũng nhận ra được điều kỳ lạ, liền nhìn tôi mà chần chừ nói:

- Cô...không lẽ.....?!

Tôi cố gắng cười một cười, mà vị mặn đắng từ nước mắt thấm vào đầu lưỡi khiến nó tê lại:

- Xin lỗi!

Nói được lời đó tôi cung quay đầu vội vàng đi ra phía ngoài, nhưng vô tình vẫn còn nghe được giọng nói trẻ thơ của đứa bé:

- Mẹ, mẹ, cô ấy là ai thế?

Câu nói hồn nhiên lại trở thành một lưỡi dao cứa vào trái tim tôi, vết thương chồng chất vết thương, sẹo này nối tiếp sẹo khác, thực ra suốt ba năm qua tôi vẫn chưa hề ổn.

Tôi quay lại xe của mình mà rời đi, bàn tay đã phải gạt đi nước mắt rất nhiều lần mới có thể lái xe trở về đến nhà.

Đi vào căn phòng của hai vợ chồng rồi tiến lại phía chiếc tủ nhỏ, đưa tay với lấy khung ảnh được đặt ngay ngắn ở trên đấy, bờ môi lại khẽ cong lên nụ cười chua chát, người đàn ông trong bức hình này mặc một bộ vest lịch lãm, nụ cười rạng rỡ cùng ánh mắt hạnh phúc, người đàn ông hoàn hảo ấy là anh trai của con tôi. Cái từ "anh trai" ấy tôi tưởng như đã quên dần đi nhưng bây giờ như một thói quen cứ lặp đi lặp lại ở trong trí óc.

Đôi chân đứng chằng vững nữa mà lão đảo lùì lại phía giường ngòì phịch xuống, tôi đưa bức ảnh ôm vào lòng mình, cổ họng kéo đến mùi vị chua chát:

- Việt, em phải làm sao đây?

Ở giữa căn phòng đã từng là tiếng cười và niềm hạnh phúc, không hiểu sao hôm nay lại trở nên u uất đến như vậy, bởi lẽ tiếng khóc xé lòng này đang ngấm sâu vào vạn vật xung quanh.

Tôi cứ ôm bức ảnh ấy khóc lóc thoả thích rồi thiếp đi lúc nào chẳng hay, mãi cho đến khi nghe văng vẳng tiếng cười đùa của một đứa trẻ ở đâu đó mới từ từ mở mắt tỉnh dậy.

Cứ nghĩ chỉ là ảo giác của bản thân, nhưng tỉnh lại càng nghe thấy rõ tiếng cười giòn tan ấy, tôi ngồi dậy nhìn ra phía cửa sổ, trời đã chuyển sang một màu đen kịt. Bước xuống giường rồi đi ra ngoài, theo âm thanh kia đi thẳng đến phòng khách, đập vào mắt tôi là bóng lưng của người đàn ông quen thuộc, tôi có chút kinh ngạc mà lên tiếng:

- Việt, anh về lúc.....?

Lời chưa kịp nói hết, Việt đã quay người lại, và ngay sau đó là bóng dáng của đứa trẻ đang núp sau anh làm tôi sửng sốt:

- Việt.....đứa bé.....?

Nước mắt lại một lần nữa chảy dài xuống, tôi lúng túng không thể nói được lời nào. Anh thấy vậy lại chỉ bình thản nói:

- Anh về từ chiều, nhưng thấy em đang ngủ nên khôngỡ đánh thức.

Tôi nhìn anh rồi lại nhìn xuống đứa bé, sống mũi cay xè rồi nghẹn lại:

- Việt....anh biết rồi....?

Anh nhìn tôi vẫn bằng ánh mắt dịu dàng mà khẽ gật đầu một cái. Tôi thấy vậy không hiểu sao lại càng cảm thấy đau lòng:

- Việt...chuyện này...em...thật ra....

Anh chẳng để tôi nói hết liền đưa tay kéo thẳng bé lên phía trước rồi lại chậm rãi nói:

- Ý trời ngay từ đầu đã định đoạt như thế, anh ngoài đối mặt thì không còn cách nào khác. Bởi vì cả đời này, điều duy nhất anh cần là cô gái mang tên Trần Gia Thủy. Mẹ của em trai mình thì sao? Trái luân thường đạo lý thì sao? Suy cho cùng cũng chỉ là một dòng máu, chết rồi cũng khô cạn đi. Sinh ra không ai được lựa chọn, nhưng có thể lựa cho cuộc sống tiếp theo của mình. Cốt là con em thì cũng là con anh. CHỈ cần là em muốn, bản thân anh đã tự khắc cam tâm tình nguyện!

Một chữ anh nói càng làm nước mắt tôi rơi ra nhiều, người đàn ông này thật sự đã quá nuông chiều tôi, đã quá hy sinh vì tôi, và chắc hẳn anh cũng đã từng dằn vặt, đã từng đau đớn, bởi những gì anh làm cho đến giờ đều chỉ vì tôi.

Tôi chẳng thể nghĩ ngợi gì khác được, trước mắt chỉ còn là gương mặt của anh, chạy lại ôm chầm lấy anh mà nói trong nước mắt:

- Người ta nói em nhẫn tâm cũng được, em chỉ cần đưa bé được sống tốt, nó không nên bị kéo vào món nợ của cuộc đời.

Việt nghe vậy cũng đưa vòng tay siết chặt lấy tôi, bên tai là giọng nói trầm ấm:

- Được, em muốn như thế nào anh đều nghe.

Tôi lúc này mới từ từ đẩy anh ra, nở một nụ cười trong nước mắt mà nói:

- Việt...em có thai rồi!

Việt nghe vậy đôi mắt loé lên sự kinh ngạc, ngày sau đó liền xúi xuống hôn lên môi tôi, một nụ hôn không quá lâu nhưng đủ để tôi cảm nhận được sự yêu thương từ anh.

- Thuỳ, cảm ơn em!

Tôi không ngờ bản thân đã đủ nghị lực để buông bỏ hết chấp niệm, đem Cóm trở về nhà của chị Bích. Họ bảo tôi nhẫn tâm cũng được, họ bảo tôi không có tình người cũng được, tôi chỉ biết cách tốt nhất để đem đến cho con tôi một cuộc sống tươi đẹp là nó sẽ không có người mẹ như tôi.

Tôi có hỏi Việt tại sao lại biết được chuyện này, hoá ra anh Tùng đã kể lại với anh, và anh đã nhờ Tùng điều tra hộ. Thực ra năm ấy, đưa bé mà ông ta ôm nhẩy xuống sông vốn chỉ là một chiếc khăn bọc giả, cùng trong chiếc xe ấy ông ta đã đưa đưa bé cho một người phụ nữ khác. Về phần mẹ Việt tại sao lại biết được sự tồn tại của đưa bé, tôi cũng không hỏi bởi vì tôi biết bà sẽ chẳng làm gì tổn hại đến nó.

Chị Bích vài ngày sau đó cùng đưa bé bay sang Hàn Quốc, chúng tôi cũng chu cấp đầy đủ tất cả mọi thứ ổn định cho chị từ chỗ ở đến tiền bạc.

Hằng ngày tôi vẫn theo dõi sự lớn dần của con mình qua những bức ảnh mà chị đăng lên, đó cũng là giao ước của chúng tôi, dù bất

kể bạn như thế nào, một ngày chị sẽ chụp một bức ảnh của Côm để tôi có thể nhìn thấy.

Chúng tôi vẫn nói chuyện qua lại trên mạng xã hội, vẫn trêu đùa với đứa bé qua những cuộc gọi video, và nó biết tôi vẫn chỉ là bạn của mẹ nó. Như vậy cũng tốt, ít ra tôi cũng không còn phải là một người dưng nước lã.

Tháng ngày dần dần qua đi, đến kỳ sinh nở Việt theo tôi từng bước chân một, thật không ngờ tôi siêu âm lại là sinh đôi, một trai, một gái.

Từ ngày có thêm hai thành viên mới, căn nhà lại thêm tiếng cười, nhưng tôi vẫn không quên ở một đất nước khác, trái tim nhỏ của mình đang được cất giữ ở đây.

Vẫn để cho những đứa trẻ biết nhau qua những cuộc gọi video, lớn dần chúng nó vẫn thường xuyên liên lạc, có lẽ có một sự kết nối vô hình nên tình cảm giữa anh em mấy đứa vô cùng tốt.

Rồi cho đến rất nhiều năm về sau, con trai tôi ở bên Hàn Quốc đã trở thành một người đàn ông ưu tú, nó tốt nghiệp trường Đại học Harvard, học Thạc sĩ 2 năm, rất nhiều công ty mời về chỉ là nó chọn cho mình một lối đi khác. Không an phận một chỗ, lại thích khắp thế giới, đặt chân lên từng mảnh đất để khám phá, chính vì điều đấy càng về sau tôi và nó cũng đã thừa dần những cuộc hỏi thăm.

Mặc dù có chút buồn, nhưng nhìn thấy con mình như vậy tôi cũng an lòng.

Cho đến một ngày tôi nhận được một bức thư được gửi từ Úc về, khi nhận nó tôi đã kinh ngạc nhìn cái tên được ghi trên phong thư:

Trần Gia Phi.

Bàn tay run rẩy mở ra, là những tấm ảnh chụp những cảnh đẹp ở nhiều đất nước khác trên thế giới, cho đến bức ảnh cuối cùng là hình ảnh thành phố mà tôi đang sống - đất nước Việt Nam.

Tôi từ từ lật bức ảnh lại, trên đây là nét chữ của người đàn ông, nhưng hình như đã rất cố nắn nót mà viết: "Tôi yêu Việt Nam, yêu mẹ và cả anh trai tôi. Hai người hãy mãi mãi hạnh phúc!"

Ngày nhận được bức thư ấy tôi đã khóc rất nhiều, nhưng rồi nhìn lại mới nhận ra đứa trẻ một thời chống trọi với ốm đau bệnh tật giờ đã thật sự khôn lớn rồi, có lẽ tôi đã có thể an tâm về nó.

Hai đứa con của tôi và Việt giờ cũng đã có một gia đình và rất may chúng nó đều hạnh phúc.

70 năm trôi qua đi, tôi vẫn còn đủ sức để cầm cây bút viết vào quyển sổ nhật ký vài dòng. Có một điều cho đến những ngày cuối đời này tôi mới biết, hoá ra những năm qua tôi sống được đến bây giờ là nhờ có anh.

Lần xét nghiệm HIV năm đó, Việt vốn đã ở sau lưng tôi âm thầm căn dặn người bác sĩ ấy, chỉ là để cho tôi có thể vui vẻ sống qua từng ngày.

"Thùy, đời này hãy sống thật vui vẻ, bởi vì anh yêu em!" Giờ thì tôi mới hiểu được câu nói ấy, người đàn ông này cho đến cuối đời vẫn vì tôi mà hi sinh tất cả mọi thứ. Anh hằng ngày vẫn đưa thuốc cho tôi uống và đánh lừa tôi chỉ là thuốc bổ. Thời gian tôi mang thai Việt thường xuyên đưa tôi đi thăm khám và tiêm thuốc, anh cũng căn dặn mọi người giữ kín, tôi hỏi chỉ nói là để tốt cho thai nhi. Vì

anh mà tôi đã có thể vui vẻ sống hết một đời này cùng với những đứa con khỏe mạnh!

70 năm tôi đã sống đủ một đời, đã nếm chẳng thiếu những dư vị nào của một kiếp người, đã làm những gì mà mình thích và đặc biệt tôi có thể ở bên cạnh một người đàn ông là anh.

Phạm Quốc Việt - cuộc đời này của em, sống mang tên anh, chết mang tên anh, sẽ chẳng uổng phí một kiếp làm người!

THE END